

BURMESE
CLASSIC

လေလ မမမ

မြန်မာ့အသံကွက်

L

အချစ်
လေးသို့
နီဒါနိုးသံကွက်

မယ်ခိုင်
နီဒါန်းသဝဏ်ရွှာ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၁၃၀၀၁၁
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၆၉၀၂၁၁
 ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁၊ မေလ၊
 ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင်(၀၄၁၅၂)
 ရွှေဥစာပေတိုက်
 တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၁
 ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
 ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့
 မျက်နှာဖုံးနှင့် - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ရွှေပဒေသာအောင်ဆု
 အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်၊
 ဖြန့်ချိရေး - ၁၃၀၀ ကျပ်
 အုပ်ရေ - ၅၁၀ အုပ်

၀၉၅-၈၃

မယ်ခိုင်

နိဒါန်းသဝဏ်လွှာ/ မယ်ခိုင် ။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ၊ ၂၀၀၉ ။

၂၈၄ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ

(၁) နိဒါန်းသဝဏ်လွှာ

သင်္ဘောဆိုတာ

ရေမှာပေါ်တယ်

လေယာဉ်ဆိုတာ

လေထဲမှာပျံတယ်

ဆောင်းဦးမှာရတာ စပါး

ဆောင်းတွင်းမှာရတာ မုန့်ညှင်း

ရွှေမှာတော့ မြေပဲ

ဒါတွေအားလုံး

မိုးရာသီက

မြစ်ဖျားခံလာတာကို

ဘာလို့

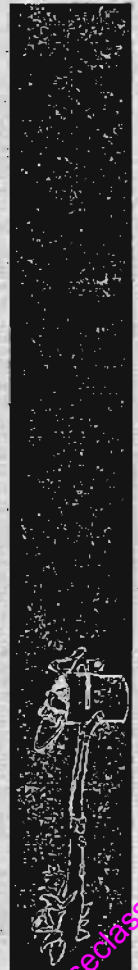
မတွေးပေးခဲ့တာလဲ

တကယ်တော့

ငိုအာပြစ်က

ကေရာဖ်နဲ့

စစ်တရုင်ထိုးနေခဲ့တာပါ။

"a, e, i, o, u ... အဲဒီ သရတွေမပါတဲ့ အင်္ဂလိပ်
စကားစုကိုပြောပါ"

"why"

"အင်း . . . ကေသာ ဟုတ်ပြီ . . . နောက်တစ်
ယောက်"

"my"

"ဟုတ်ပြီ . . . နိုင်လွန်း၊ နောက်တစ်ယောက်"

ဟု တိချယ်က မေးလာချိန်မှာတော့ တိချယ်ကို
နိုင်သော ဖေပြန်နိုင်က . . .

"ဒီထက်ခက်ခဲတဲ့အရာရှိရင် ထပ်မေးပါဦးလား"

“အရှုံးကို ဝန်ခံလိုက်ပါ၊ ဖေပြန်နိုင်”

“လုံးဝမစဉ်းစားမိဘူး။ ဒီငါးလုံးလေးဟာ တော်တော် အရေးပါတာပဲ”

“ဒီလိုမေးရတာ ငါ့တပည့်တွေကို တစ်ခုပြောချင်လို့ပါ။ တီချယ်အပြောင်းအရွှေ့ကျလာပြီ။ နောက်တစ်လထဲ ပြောင်းရလိမ့်မယ်”

“ဟာ”

“တစ်ခုပြောချင်ပါတယ်။ ငါ့တပည့်ခြောက်ယောက်လုံးကို ချစ်ပါတယ်။ မင်းတို့တွေဟာ တီချယ်ဘဝမှာ ခင်မင်ဖို့အကဲခွင်ဆုံး၊ ချစ်စရာတပည့်တွေပေါ့။ ဒီစကားရလေးအတွက် ခက်ခက်ခဲခဲ တွေးရသလို ဒီထက်ခက်ခဲပြီး တွေးရခက်ခဲတဲ့ဘဝကြီးကို ငါ့တပည့်တွေ ဖြတ်ကျော်ကြရဦးမှာပဲ။ ဒီသရဇ်လုံးက အင်္ဂလိပ်စာရဲ့အသက်သွေးကြောဖြစ်သလို၊ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ၊ စာရိတ္တနဲ့ အခွင့်အရေးကလည်း ဘဝရဲ့ အခြေခံအကျဆုံးသောအရာတွေပဲ။ ကံကောင်းအောင် အလုပ်လုပ်ပါ။ ဉာဏ်ကောင်းအောင် များများလေ့

လာပါ။ ဝီရိယရှိဖို့လည်း အားစိုက်ပါ။ ရိုးရိုးကျင့် မြင့်မြင့်ကြပါ။ ရရှိလာတဲ့အခွင့်အရေးကောင်းကိုလည်း ကောင်းကောင်းအသုံးပြုပါလို့ တီချယ် ဆုံးမချင်တယ်။ အားလုံးစိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြမယ့်အတူတူ ဒီနေ့ သင်ခန်းစာကို နားလိုက်ကြရအောင်။ စာမေးပွဲက သုံးရက်ပဲလိုတော့တာမို့ သေချာဂရုစိုက်ကြပါ။ တက္ကသိုလ်ဆိုပေမယ့်လည်း ဆင်ပလီကြောင့် အောင်တာက သိက္ခာကျပါတယ်။ ကဲ . . . စာကျက်ချိန်ပိတ်ပြီမို့ ငါ့တပည့်တွေ ကြိုးစားကြပါ”

ဟုသာ ပြော၍ ငိုငိုငိုလေးထွက်သွားသော တီချယ်ကြောင့် သူတို့ခြောက်ယောက်လုံးမှာ စကားမပြောနိုင်ကြဘဲ ငိုငိုသွားကြတော့၏။

“ဟား . . . ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်နေမှန်း မသိပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ ပူပြီး နေရခက်နေတယ်”

“တစ်နှစ်တောင်မပြည့်သေးဘူးဆိုပေမယ့် တီချယ်ကို ဘယ်လိုသံယောဇဉ်ရှိသွားမှန်း မသိဘူး။ ဒီကိစ္စကို နင်

သိလား ကေသာ"

"ဟင့်အင်း"

"နှင်နဲ့တီချယ်က ညီအစ်မဝမ်းကွဲမဟုတ်လား။

ဒီလောက်ပဲ မသိဘူးလား"

"ငါ့ထက် ဖေမြန်နိုင်ကို မေးပေါ့။ သူနဲ့ချယ်က
ပိုရင်းနှီးတယ်"

"ငါလည်း မသိဘူး။ တီချယ်က ငါတို့ ခံစားရ
အောင်လုပ်လိုက်ပြန်ပါပြီ"

"ကဲ . . . ကဲ . . . ခံစားတာကိုရပ်ကြတော့။ ငါတို့
စိတ်မကောင်းဖြစ်လည်း ချယ်က မပြောင်းဘဲနေမှာမှ
မဟုတ်တာ။ ကဲ . . . စာကျက်ကြရဦးမယ်။ ငါတော့ ပြန်ပြီ"

ဟုဆိုကာ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေသော လှိုင်း
ဂယက်က ထရပ်လိုက်သည်တွင် . . .

"တို့တွေ စာမကျက်ကြဘူးလား"

ဟု မိုးနှင်းလေက ပြောလျှင် . . .

"ရမှာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက်စကားများကြ

တဲ့လူတွေ။ အကုန်ကျလိမ့်မယ်"

ဟုဆိုကာ လှိုင်းဂယက်က ထလာခဲ့တော့ . . .

"ကဲ . . . ဖေမြန်နိုင် . . . မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

ဟု နိုင်လွန်ကမေးလိုက်လျှင် ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ
ဆိုတာ မသိ၍ မိုးနှင်းလေ၊ ကေသာနှင့်စွမ်းအင်တို့က ဖေ
မြန်နိုင်နှင့် ပိုရင်းနှီးသော နိုင်လွန်ကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်
လိုက်ပါသည်။

"ခဏလေး"

အမြဲအေးဆေးတည်ကြည်စွာပင် လူကြီးတစ်
ယောက်လို နေတတ်သော ဖေမြန်နိုင်က ကလေးတစ်
ယောက်လို ကြည်စင်စွာပြောကာ ထသွားပြီး လှိုင်းဂယက်
ဆင်းသွားသော လှေကားတိုင်း ပြေးဆင်းကာ . . .

"လှိုင်းဂယက်"

"အော့"

သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ လှိုင်းဂယက်မှာ ထူးရုံသာထူးပြီး
ဆက်၍ ဆင်းသွားပါ၏။

မယ်ကြံကာ လူလေးယောက်ကို လှေကားထိပ်တွင် ဘွား
ခနဲ တွေ့လိုက်ရ၍ . . .

“ဟား . . . လန့်လိုက်တာကွာ”

“ဖေမြန်နိုင် . . . မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မင်းနဲ့ဂယက်က
ဘာအထာတွေလဲ”

“ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“နိုင်လွန်ကလည်း မပြောဘူး၊ ကေသာနဲ့မိုးနှင်း
လေကို လျှို့ဝှက်သိတာက ထားပါတော့၊ ငါ့ကိုရော လျှို့
ရောလား”

ဟု စွမ်းအင်ကပြောလျှင် . . .

“ဒီနေ့ မင်း ငါ့အိပ်မှာလာအိပ်လေ စွမ်းအင်၊
နိုင်လွန်ရဲ့အခန်းမှာ ဓုတင်တစ်လုံးပိုနေသေးတာလဲ”

“အင်း . . . လာအိပ်မယ်”

“ဖေမြန်နိုင် . . . နင် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လုပ်မယ်
မကြန့်နော်၊ ငါ အန်တီတွေ့မြဲကို အကုန်တိုင်ပြောလိုက်မှာ”

“နင့်ကိုငါ ကြည့်မရတဲ့အထဲမှာ အဲဒါပါတယ်

ကေသာ”

ဟုဆိုပြီး ထိုလေးယောက်ကိုကျော်ကာ အခုချိန်
ထိ စားပွဲပေါ်ရှိနေသော လွယ်အိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး

“ငါ ပြန်မယ်”

“ဟ . . . နေဦးလေကွာ၊ ငါတို့လည်း လိုက်မှာ
ပေါ့”

ဟုဆိုကာ ယောက်ျားလေးများဖြစ်ကြသော စွမ်း
အင်နှင့် နိုင်လွန်ကလည်း လွယ်အိတ်ကို ကမန်းကတမ်း
ပြေးယူကာ ဖေမြန်နိုင်နောက် ပြေးလိုက်သွားကြတော့
မိန်းကလေးဖြစ်သော မိုးနှင်းလေနှင့် ကေသာသာ အိပ်ရှင်မို့
ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်နှာကြီးက စုထောင်နေ
တာလဲ”

“လှိုင်းဂယက် ဒီကောင်မ ငါတို့မသိအောင် ကျိတ်
ပုန်းခုတ်ရင်တော့ သေမယ်”

“ဘာလဲ . . . နင်က ဖေမြန်နိုင်ကို ကြိုက်လို့လား”

“နင် ဘာစကားပြောတာလဲ မိုးနင်းလေ။ အဲဒီ
စကားစုမှာ ငါ့သိက္ခာကို စော်ကားနေတဲ့စကားလုံးချည်းပဲ”

“ဆောရီး”

ဟုသာဆိုပြီး ထူးခြားစွာမာထန်နေတဲ့ ကေသာကို
ကြည့်ပြီး ပွဲကျနေသော သူမရဲ့စာအုပ်တွေကို သိမ်းဆည်း
ကာ သူမပို့ပေးထားသော အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့၍ နောက်
ဆုံးတွင် ကေသာတစ်ယောက်တည်းသာ အလိုမပြည့်ရှင်း
များစွာနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

— သူမ —

“ကေသာ . . . နင် မတသေးဘူးလား”

“ငါ ညတော်တော်နက်သွားတယ်။ ဆက်အိပ်
လိုက်ဦးမယ် မိုးနင်းလေ။ ငါ ဒီနေ့ လာမတက်တော့ဘူးလို့
ပြောလိုက်”

ဟုဆိုကာ ဆက်အိပ်နေလိုက်၍ မိုးနင်းလေမှာ
ချစ်သူငယ်ချင်းကို စောင့်ခြုံပေးပြီးတွက်လာခဲ့ရာ ကေသာ
၏အမေနှင့် လှေကားအတက်အဆင်းတွင် ဆုံပြီး . . .

“ကေသာရော”

“သူ့ အရမ်းအိပ်ချင်လို့တဲ့ အန်တီ”

— သူမ —

“အဲဒီတစ်ယောက်ဟာလေ။ အပြဲ သူစိတ်ချည်းပဲ”

ဟု ပွစိပွစိပြောကာ ဆွမ်းတော်ဖန်းလေးကိုင်ကာ
တက်သွားသော ကေသာ၏မိခင်ကို ကြည့်ပြီး ပြန်ဆင်း
မယ်ကြံတော့ . . .

“သမီး . . . နေ့လယ်စာကို အိမ်မှာပဲ ပြန်စား
မလား”

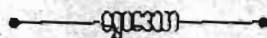
“မစားတော့ဘူး အန်တီ။ အပြင်မှာပဲ စားတော့
မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒါ ထွေထွေထူးထူး အားနာရမယ့်
ကိစ္စမှမဟုတ်တာ”

“ရပါတယ် အန်တီ။ ကျွန်မ အပြင်မှာပဲစားပါ့မယ်”

ဟုသာဆိုပြီး အောက်ခန်းထဲမှ သူမ၏စက်ဘီး
နီညိုရောင်လေးကိုသာ ထုတ်ပြီး နင်းလာခွဲရာ ဖေမြန်နိုင်
တို့ အိမ်ကို ကျော်ခါနီးတွင် ဘာရယ်မဟုတ် အမှတ်တမဲ့နှင့်
ကြည့်လိုက်ရာ ဖေမြန်နိုင်က ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၍

“ဖေမြန်နိုင်”

ဟု လှမ်းအော်လိုက်ရာ . . .

“ဪ . . . မိုးနင်း . . . ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဂံယက်အိမ်သွားမလို့”

“ခဏလေး”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမမှာရပ်နေမိရာ ဖေမြန်နိုင်က
ပြေးထွက်လာပြီး . . .

“နင်တို့ဘယ်မှာရှိမလဲ”

“အင်း . . . နောက်တစ်နာရီဆိုရင်တော့ ကန်
တင်းမှာ ရှိနိုင်တယ်”

“ဘယ်မှမသွားနဲ့နော်။ ကန်တင်းကို ငါတို့လာခွဲ
မယ်။ ဒါနဲ့ ကေသာရော”

“အိပ်နေတယ်။ ဒီနေ့ မလာတော့ဘူးတဲ့”

“နားညည်းသက်သာတာပေါ့”

“ဘယ်လိုပြောနေတာလဲ။ ကေသာ ကြားရင်
တော့ အလကားနေရင်း စိတ်ကောက်ဦးမယ်။ ငါ သွားပြီ
ဟာ။ နင့်မားသားကြီးက နင့်ကို သိပ်တိုတာ၊ ငါနဲ့ဘာညည်း

သာကောအထင်လွှဲနေဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ စက်ဘီးကို ဂျုတ်ဂျုတ်ဂျက်ဂျက်နှင့်
ပြန်နင်းလာခဲ့ပါသည်။

“ဂယက် . . . ဂယက်”

ခြံစည်းရိုးကျိုတို့ကျိတ်နှင့် ပျဉ်အိမ်အဟောင်း
တစ်လုံး၏အရှေ့ ရောက်မှာတော့ မိုးနင်းက အိမ်ထဲကို
ကြည့်ပြီး အော်လိုက်ရာ လှိုင်းဂယက်မှာ တံခါးချပ်လေးဖွင့်
၍ ကြည့်လာပြီး . . .

“ဪ . . . မိုးနင်း . . . လာလေ”

“ရတယ်၊ မဝင်တော့ဘူး၊ ငါ ဒီကပဲစောင့်နေမယ်”

ဟုဆိုကာ အိမ်ရှေ့မှ ခုံတန်းလေးတွင်ထိုင်မည် ပြု
ပြီးမှ ခြံစည်းရိုးဘေးမှ စရေပင်ကြီးအောက်တွင် အေးချမ်း
ပါစေဟု အမည်ပေးထားသော ချေချမ်းစင်ကို သတိပြုမိ
သွားပြီး အိုးထဲမှရေကို ခတ်သောက်လိုက်စဉ် စက်ဘီး
အမည်းရောင်လေးနှင့် လှိုင်းဂယက်က စက်ဘီးလေးတွန်း
ကာ ထွက်လာပြီး . . .

“ငါတို့တစ်အုပ်စုလုံးမှာ နင်နဲ့ငါပဲ ချေချမ်းစင်မှာ
ချေသောက်တယ်”

“အေးချမ်းပါစေလို့ ဆုပေးထားမှတော့ သောက်မှ
ဆုက ပြည့်မှာပေါ့”

“ငါရေးထားတာလေ၊ ကျောင်းက မြေဖြူခဲရိုးလာ
ပြီး မနေ့ကပဲ ရေးလိုက်တာ”

“ရေက အပြည့်ပဲနော်”

“ငါ မနက်တိုင်းလဲတယ်လေ”

“နင်ကတော့ ကုသိုလ်တွေရဦးမယ်”

“ဘဝမှာ မကြောင့်မကြနနိုင်အောင်လို့ပေါ့ဟာ”

“သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးထဲမှာ နင်နဲ့ငါကျတော့
မွဲလိုက်တာနော်၊ ဝမ်းအင်နဲ့ ဖေမြန်နိုင်က ချမ်းသာတယ်၊
နိုင်လွန်လည်း ငါတို့မြို့မှာတော့ မျက်နှာဖုံးလို့ ပြောလို့ရ
တယ်ဟာ၊ ဒါကြောင့်လည်း ငွေကြေးကိုကြည့်တဲ့ ဖေမြန်နိုင်
ရဲ့မိခင်က သူတို့အိမ်မှာနေစေတာပေါ့ဟာ”

“နင့်ကျတော့ရော”

“ကေသာရဲ့အမေက သဘောကောင်းလို့ပေါ့”

“ဒါဆို ငါ့အမေက သဘောဆိုးတယ်ပေါ့”

“အဲလိုသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

“ရပါတယ်နော်၊ ငါ့အခန်းကကျဉ်းပေမယ့် နှစ်ယောက်အိပ်လို့ ရပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါက သိတတ်ရမယ်လေ၊ နင့်မှာက မောင်သုံးယောက်နဲ့ အိပ်ကကျဉ်းကျဉ်း၊ ပြီးတော့ နင့်မိဘတွေက သိပ်အဆင်မပြေဘူး၊ ငါ့အတွက် ပိုဝန်ပီစေတယ်လေ”

“နှင်ပြောတာ အမှန်တရားဆိုပေမယ့် ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ကဲ . . . ကဲ . . . ဒါတွေထားတော့၊ ငါတို့ကို ဖေမြန်နိုင်တို့ ကန်တင်းမှာ လိုက်ရှာနေကြရော့မယ်၊ သွားရအောင်”

“ကေသာရော”

“သူ အိပ်နေတယ်”

“သူက အိပ်ရင် ဘာမှမသိတော့ဘူးပဲ”

“ဒါနဲ့ နှင်နဲ့ဖေမြန်နိုင်က ထူးခြားနေသလိုပဲ”

“အင်း . . . ငါလည်း အဲဒီလိုထင်တယ်”

“အမှန်အတိုင်း ရင်ဖွင့်လို့မရဘူးလား”

“အခုတလော ငါ့ကို သူကြည့်တာ ထူးဆန်းနေတယ်”

“ဖေမြန်နိုင်က ချောတယ်၊ တည်ကြည်တယ်၊ စန်းပွင့်တယ်၊ သူက ဒီလိုဆိုတော့ နှင် ရင်မရန်ဘူးလား”

“နည်းနည်းတော့ . . . အဲ . . . ကေသာကို မပြောရဘူးနော်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး၊ သူ့ကို မပြောပြချင်ဘူး”

“အင်းပါ”

ဟုဆိုကာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ စက်ဘီးကိုယ်စီနှင်းပြီး ကျောင်းသို့လာခဲ့ကြပါသည်။ ကေသာ၏မိဘတွေက အသင့်အတင့်ပြည့်စုံသူတွေဖြစ်ပြီး ကေသာက

တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်ကာ ဖေမြန်နိုင်နှင့် အိမ်နားနီး
ချင်း ငယ်ပေါင်းတွေ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကေသာဆိုရင် ဖေမြန်နိုင်တို့အိမ်က
မီးငြိမ်းဖြစ်သလို ဖေမြန်နိုင်ဆိုလည်း ကေသာတို့အိမ်က
Wellcome ဖြစ်နေပါသည်။

တက္ကသိုလ်ရောက်တော့လည်း ဖေမြန်နိုင်နှင့်
ကေသာတ မေဂျာတူတွေဖြစ်ပြီး တက္ကသိုလ်မှာမှ စွမ်းအင်၊
နိုင်လွန်၊ လှိုင်းဂယက်၊ မိုးနှင်းလေတို့နှင့် ပေါင်းမိကြခြင်း
ဖြစ်ရာ လွတ်လပ်သော ကေသာတို့အိမ်မှာ စာမေးပွဲနီး၍
သိပ်ခင်မင်ရသော တီချယ်ကို သီးသန့်စာခေါ်သင်၍ ကေ
သာတို့အိမ်တွင် သူတို့ခြောက်ယောက်လုံး မကြာခဏ ဆုံ
ဖြစ်ကြရာက သိပ်ခင်မင်သွားမိကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကေသာ၊ လှိုင်းဂယက်၊ ဖေမြန်နိုင်နှင့် စွမ်းအင်
တို့မှာ မြစ်ကြီးနားမြို့ခံလူများဖြစ်ကြပြီး နယ်မှလာကာ
ကျောင်းတက်သော မိုးနှင်းလေနှင့် နိုင်လွန်က အဆောင်
မှာ မနေဘဲ သူငယ်ချင်းအိမ်မှာသာ အဆင်ပြေ၍နေကြ

ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူမတို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲတွင် လှိုင်းဂယက်နှင့်
မိုးနှင်းလေသာ ဆိုင်ကယ်မစီးနိုင်သူများ ဖြစ်ကြပါ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ထိုနှစ်ယောက်က ပိုအတွဲများပြီး
ကျောင်းကိုလည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဝင်ခေါ်ကာ အတူသွား
နေကြပါ။

အခုလည်း သူမတို့နှစ်ယောက်မှာ စက်ဘီးကို
အားပြိုင်ကြည်ရွှင်သော အပြုံးများနှင့် တက်ကြွစွာနှင်း၍
အမိကျောင်းတော်ကြီးဆီသို့ လှမ်းလာနေခဲ့ပါသည်။

“လှိုင်းဂယက်”

သူမတို့စက်ဘီးနှင်းနေစဉ်မှာပင် ဆိုင်ကယ်တစ်
စင်းက သူမတို့ဘေးတွင် အရှိန်လျော့သွားပြီး သူမနာမည်
ကို ကြင်နာစွာခေါ်နေခဲ့ပါသည်။ သူမ ထိုလူကိုကြည့်လိုက်
ပါ၏။

သေချာပါသည်။ သူမ ထိုလူကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ
မှ မမြင်ခဲ့ဖူးပါ။

“ကိုယ့်ကို မမှတ်မိဘူးလား”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်မ ရှင့်ကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး”

“ကိုယ့်နဲ့မင်း Wellcome မှာ ဆုံဖူးပါတယ်။ ကိုယ်က မင်းတို့ရဲ့စီနီယာလောက်ရှိမယ်။ ကိုယ့်နာမည် သြဝါဒပါ”

“ကျွန်မ ရှင့်နာမည်ကို စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ မင်းကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ အအေးလိုက်သောက်ပါလား။ ကိုယ် ဧည့်ခံချင်လို့ပါ”

“ရှင် . . . နောင်ယုက်လျှိုးရင် သွားတော့ ကျွန်မ စက်ဘီးလဲတော့မယ်။ ကျွန်မ အဲဒီလိုယှဉ်ပြီး မစီးတတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ . . . ဟိုလမ်းချိုးနားဆို ကွေ့ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ လမ်းချိုးနားမရောက်ခင်ချိန်ထိတော့ စကားပြောခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုဆိုကာ သူနာမည် သူ့အတန်း ဘယ်ကတည်းက သူမကို စသိနေခဲ့တာပါ အစ စိကာပတ်ကုံး နားညည်းအောင် ပြောနေစဉ်မှာပင် ဆူညံသောဆိုင်ကယ်စက်သံများ

က သူမဘေးမှ ပွတ်ကာသိကာလေး ဖြတ်သွားခဲ့ပါသည်။

စွမ်းအင်၊ ဖေမြန်နိုင်နှင့် နိုင်လွန်တို့ကို နောက်ကျောလေးပဲ မြင်လိုက်ရတော့တာပါ။ ထိုသြဝါဒက ကတိတော့ တည်ပါသည်။

သူ ပြောချင်ရာကို နားညည်းအောင်ပြောပြီး သူပြောသည့်လမ်းချိုးအရောက်မှာပဲ လမ်းချိုးထဲ ကွေ့ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါကျမှ မိုးနှင်းလေက သက်ပြင်းချပြီး . . .

“ဟိုသုံးကောင်က ငါတို့ကိုတောင် နှုတ်ဆက်မသွားတော့ဘူး”

“သူတို့က ဆိုင်ကယ်တွေနဲ့ကိုး။ မမြင်လို့လည်း ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး . . . အဲ . . . အဲဒီလူက မဆိုးဘူးနော်။ ချောသားပဲ”

“အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားပါဘူးဟယ်”

“လှိုင်းဂယက် . . . နင် ခုတလော စန်းပွင့်နေ

တယ် သိလား၊ မနေ့တလည်း နင့်ကျောကိုလေယာဉ်စက္ကနဲ့ အပေါက်ခံရတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ဖေ့ပြန်နိုင်ကလည်း”

“တော်ပါတော့ဟယ်၊ သူ့ကို ခင်ပေမယ့် သူတို့ အမေနဲ့ သူရဲအစ်မကိုတော့ လန့်သား”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ဖေ့ပြန်နိုင်က သဘောကောင်းပေမယ့် အဘွားကြီး သိပ်အဆင့်ခွဲမယ့်ရုပ်မျိုးပဲ၊ ပြီးတော့ သူ့အစ်မက သိပ်ထက်တယ်ဆိုပဲ”

“မထက်ဘဲနေမလားဟဲ့၊ ဗျူဟာမှူးကတော်ပဲဟာကို”

“အင်း . . . သူများတွေတော့ ချမ်းသာလိုက်ကြတာနော်၊ ငါတော့ ဗိုက်ဆာနေပြီ”

“ဘာမှလဲ မဆိုင်ဘူး”

“ကဲ . . . ကန်တင်းသွားပြီး တစ်ခုခုဆွဲလိုက်ရအောင်၊ ငွေမရှိပေမယ့် ဗိုက်က ငွေမရှိတာကို နားမလည်ဘူး”

ဟု ရွတ်နောက်နောက်ဆိုကာ အတန်းထဲ အရင်

မဝင်ဘဲ ကန်တင်းဘက်သို့ တန်းလာခဲ့သည်တွင် တမူထူးခြားစွာ စတစ်ကာများနှင့် အလှဆင်ထားသည့် အလွတ်ရနေသော ဆိုင်ကယ်သုံးစီးကို တွေ့လိုက်ရ၍ မိုးနှင်းလေက

“ငါတို့တော့ ဒကာပေါ်ပြီ၊ အဲတော့ ခုမှသတိရတယ်၊ သူတို့ ငါတို့ကို ကန်တင်းမှာရှာမယ်ပြောသားပဲ”

ဟုဆိုကာ စက်ဘီးတွေကို ဒေါက်ထောက်လိုက်ကြပြီး ဆိုင်တွေအများကြီးရှိသည့်အနက်မှ ဖေ့ပြန်နိုင်တို့ ဘယ်ဆိုင်ထဲမှာများလဲ ဟု ရှာဖွေလိုက်ရာ ဆယ်မွန် ဟု ဆိုင်းဘုတ်ကပ်ထားသော ဆိုင်၏ထောင့်ကျကျစားပွဲတစ်လုံး သုံးယောက်လုံးကို တွေ့လိုက်ရ၍ . . .

“ဟော . . . တွေ့ပြီ”

ဟု ပါးစပ်မှလည်း ပြောကာ စက်ဘီးခြင်းထဲမှ လွယ်အိတ်များကို ကောက်ပွေ့လိုက်ကြပြီး ဆိုင်ထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လာခဲ့သည်တွင် သူမတို့ ထိုစားပွဲရှေ့ရောက်မှ ခုံလွတ်များကို ခြေထောက်တင်သူကတင် လွယ်အိတ်ပစ်တင်သူကတင်နှင့် သူမတို့ကို မထိုင်စေသော အပြုအမူ

များပြနေ၍ မိန်းကလေးများဖြစ်ကြသော သူမတို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ ရှက်သွားရပါသည်။

သူမတို့ကို ဘာထင်နေသလဲ၊ သူမတို့နှစ်ယောက်က ငမ့်တွေ့ဖို့ သူတို့ ကျွေးရမှာစိုးလို့ ဒီလိုဆက်ဆံနေခဲ့တာလား။

“ရတယ်”

သူမတို့ကလည်း မာနလေးနှင့်မို့ မထုံတက်သေး၊ မျက်နှာပေးများနှင့် သူတို့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်ပြီး တခြားဝိုင်းမှာ ထိုင်ဖို့ ကြံစဉ် သူမလက်ကောက်ဝတ်မှာ ဖမ်းဆွဲခြင်းခံလိုက်ရပါသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“လက်ဆွဲထားတာလေ”

ဟု ဖေမြန်နိုင်က ပမာမခန့်ဆိုလာ၍ သူမရော မိုးနှင်းလေပါ နားမလည်နိုင်စွာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဖေမြန်နိုင်ကို စူးရဲစွာစိုက်ကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

ဖေမြန်နိုင်က ခုံပေါ်မှာတင်ထားသော သူ့ခြေ

ထောက်ကိုချကာ စားပွဲပေါ်မှ တစ်သျှူးစကို ဆွဲလိုက်ပြီး ခုံကို သုတ်ကာ သူမကို ထိုင်စေလိုက်တော့မှ မိုးနှင်းလေပါ နေရာရသွားရပါသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်က ခဏလေးဆိုပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာ မေးခွန်းများစွာဖြစ်တည်သွားရသလို ရင်ခုန်ခြင်းများစွာတို့ကလည်း တိုးဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“တချို့မိန်းကလေးတွေ စိတ်ကောက်တာက ချစ်စရာကောင်းသလို တချို့မိန်းကလေးတွေ စိတ်ကောက်တာကျတော့ စိတ်တိုချင်စရာကောင်းတယ်”

“နှင်တို့ အဲလိုလုပ်လိုက်ရင် ငါတို့မိန်းကလေးတွေ ရှက်သွားမှာပဲလို့ နှင်တို့ မတွေ့မိဘူးဟင်”

ဟု နည်းနည်းစွာသော မိုးနှင်းလေက ဆိုလာတော့ သူတို့သုံးယောက်လုံးမှာ ပြုံးမိသွားကြပါ၏။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဖေမြန်နိုင်က ခုမှ ဒီလိုမျက်နှာနဲ့ဖြစ်နေတာ၊ ခုနတုန်းကတော့ အီးမှန်ထားတဲ့ပုံနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ ဂယက်ကြောင့်ပေါ့”

“ငါ့ကြောင့် ခါက သူ့ကို ဘာလုပ်လို့လဲ”

“နင်က ဘာမှမလုပ်ပေမယ့် သူ့နှလုံးက ခုချိန်မှာ တော့ နှုတ်တယ်လေ။ ဂယက် လေနှုတ်ချက်မှတ်ရင် တောင် မခံနိုင်တော့ဘူး”

ဟု စွမ်းအင်က ရှုတ်နောက်နောက်ပြောတော့ အဲဒီစကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို အားလုံး သဘောပေါက်လိုက်ကြ၍ လှိုင်းဂယက်မှာ ရှုတ်သွားချပြီး . . .

“ငါသွားတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ ထရပ်လိုက်တော့ နိုင်လွန်က . . .

“ဘာမှမစားတော့ဘူးလား”

“ငါ အိပ်ကစားလာပြီ”

ဟုဆိုကာ လွယ်အိတ်ကိုဖွင့်ပြီးထွက်လာခဲ့ပါ

သည်။

“ရှက်သွားပြီနဲ့တူပါတယ်”

—ရွှေသီတာ—

“မင်းတို့က ဘာလို့ အဲလိုသွားစရာတာလဲ”

“နားဖောက်ပြီးသားဖြစ်တာပေါ့ကွာ။ နို့မဟုတ်ရင်လည်း မင်းက မလှုပ်မယှက်နဲ့။ ငါ မကြည့်နိုင်တော့ဘူး”

“အဲဒါမှ အီးကွဲရောပဲ။ ရှက်ရှက်နဲ့ ထသွားတော့ သူ့မျက်နှာတောင် ကောင်းကောင်းမကြည့်လိုက်ရဘူး”

“မကြည့်လိုက်ရရင် လိုက်ကြည့်ပေါ့ကွာ။ မင်းကို ဝါးထမရိုက်မှာတော့ သေချာတယ်”

“ဟား? ကောင်းလိုက်တဲ့ ရွှေခေါင်းပဲ။ ဒါကို ငါ လုံးဝမတွေးမိဘူး”

ဟုဆိုကာ သွက်သွက်လက်လက်ပင် ထရပ်ကာ လိုက်သွားတော့ မိုးနှင့်လေမှာ နားမလည်စွာပင် . . .

“ဇေပြန်နိုင်းက . . .”

“ဂယက်ကိုကြိုက်နေတာလေ”

“အင်း . . . ထင်သားပဲ”

“ဟာ . . . နင်ရိပ်မိတယ်”

“ငါတို့ထဲမှာ ဂယက်က တော်တော်လှတယ်လေ။

—ရွှေသီတာ—

ခုလို ပေါင်းနေမှတော့ ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြိဆိုတာ ကြားဖူးမှာပေါ့။ နင် မဟုတ်ရင် စွမ်းအင်နဲ့ဖြစ်မယ်ထင်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ ဖေမြန်နိုင်လို့တော့ မထင်ဘူး။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက မိန်းကလေးတွေကြားမှာ နာမည်ကြီးပေမယ့် တည်တယ်လေ။ နင်နဲ့စွမ်းအင်က အချစ်များတယ်”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး”

“ဂယက်တ ရိုးတယ်ဟ။ အတည်မဟုတ်ရင် နောက်ဆုတ်ခိုင်းလိုက်ပါ”

“အဲဒီလိုပြောတော့ ဖေမြန်နိုင်အကြောင်းကို မသိလို့လား။ ဒီကောင်က အခုမှ ရင်ခုန်ဖူးတာ။ ဂယက် သိပ်တော်တယ်။ ဒီကောင်ကို ရူးအောင်ပြုစားနိုင်တယ်”

“ကေသုကို အားနာစရာကြီး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင်တို့မသိဘူးလား။ ကေသာနဲ့ ဖေမြန်နိုင်က လူကြီးချင်းပြောဆိုထားကြတာလေ”

— ရှုမဝ —

“ဪ... ! ဒီလိုတွေလား။ ဒါဆို ဒီကိစ္စကို ကေသုကို သိစေလို့မသင့်ဘူးပဲ”

ဟု နိုင်လွန်က ပြောလိုက်သည်တွင် ကျန်နှစ်ယောက်မှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်။

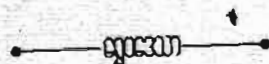

— ရှုမဝ —

စာမေးပွဲဖြေပြီးသွား၍ ကျောင်းစကားချိန်မှာ
တော့ မိုးနင်းလေနှင့် နိုင်လွန်ကလည်း ရွာခဏပြန်သွားကြ
ရာ သူတို့အဖွဲ့တွေ မဆုံဆည်းနိုင်ကြဘဲ ဖြစ်နေရပါသည်။
တစ်နေ့တော့ မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်၍ စွမ်းအင်က
ဖေမြန်နိုင်တို့အိမ်အလာတွင် ကေသုကိုပါ တွေ့လိုက်ရပါ
သည်။

“ကေသာရော ရောက်နေတာကိုး”

“အင်း . . . ငါ ပျင်းလို့ သူ့ကိုလာခေါ်တာ၊ ကမ်း
ဘေးမှာ အသုပ်သွားစားရအောင်လို့”

“ကောင်းသားပဲ”

“နင်သာကောင်းသားပဲလုပ်နေ၊ သူတ ငါ့ကို
တောင် မောင်းပြန်နေတာ”

“မောင်းမပြန်လို့ ငါက မင်းကို သွားရအောင်လို့
ဆွဲခေါ်နေရမှာလား ရပ်ထုပ်မ”

“ဖေမြန်နိုင် . . . နင် ငါ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ
အကောင်းမပြောဘူး”

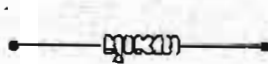
“ဖေမြန်နိုင် မလိုက်ချင်လည်း ငါတို့ပဲသွားရ
အောင်လေ၊ ပြီးတော့ ဂယက်ကိုလည်း ဝင်ခေါ်ရအောင်၊
မတွေ့တာကြာပြီ”

“အင်း . . . ကောင်းတယ်”

ဟု ကေသာကဆိုလိုက်ချိန်မှာတော့ ဖေမြန်နိုင်ရဲ့
မျက်နှာမှာ ကြည်စင်စင်းပသွားပြီး . . .

“ငါလည်း လိုက်မယ်”

“ရပါတယ်၊ မင်း မလိုက်ချင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ခေ
ယယ မခေါ်ပါဘူး”

ဟု သိသိချည်းနှင့် ခန့်လာသော စွမ်းအင်ရဲ့လည်

ပင်းကို သူက ဖက်ပြီး စွမ်းအင်ကိုပါ ဆွဲလှဲချလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်”

“ကဲ . . . ကဲ . . . သွားမယ်ဆိုလည်း သွားမယ်။

ငါ ပျင်းလာပြီ။ ညှစ်လိုက်ရင်တောင် အပျင်းရည်တွေ စီးကျ
တော့မယ်”

ဟုဆိုကာ အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်တွင် သူတို့နှစ်
ယောက်ပါ ပြေးထွက်ကာ ဆိုင်ကယ်များကို ထုတ်လိုက်ကြ
သည်တွင် ဖေမြန်နိုင်ရဲ့မိခင်က . . .

“ဟဲ့ . . . ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကေသာ ပျင်းလို့ အဲဒါ ကမ်းဘေးမှာ အသုတ်
သွားစားမလို့”

“အေး . . . အေး . . . ကောင်းကောင်းသွားပြီး
ပြန်လာကြနော်”

“ဟုတ်”

“မိုက်ကယ်ထွေးမြကိုနိုင်တဲ့လူတော့ ကေသာပဲ။

ကေသာပါရင် ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ ဘယ်နှနာရီ
ပြန်မှာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းက ငြိမ်းတယ်”

ဟု စွမ်းအင်က ရွံ့စွဲတဲ့ပြောကာ ဆိုင်ကယ်ကို
ဝက်နှိုးလိုက်ပါသည်။

သည်တွင် ဖေမြန်နိုင်ကလည်း ဝက်နှိုးလိုက်၍
ကေသာမှာ ဖေမြန်နိုင်၏အနောက်တွင်တက်တိုက်စဉ် . .

“သွား . . . စွမ်းအင်နောက်မှာ သွားတက်”

ဟုသာ ခပ်တည်တည်နှင့်ပြောပြီး မောင်းကျော်
သွားသဖြင့် ကေသာမှာ စူအောင့်အောင့်လေးပင် စွမ်းအင်
နောက်မှာ သွားတက်ထိုင်တော့ စွမ်းအင်က အဓိပ္ပာယ်တစ်
မျိုးပါသောအပြုံးမျိုးပြုံးလာ၍ . . .

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“ပြုံးချင်လို့ပြုံးတာပေါ့၊ နင့်ဆီမှာ စွင့်ပြုချက်ယူရ
ဦးမှာလား”

“ထူးဆန်းတယ်၊ နင့်အပြုံးက သာမန်အပြုံးမျိုး
မဟုတ်ဘူး”

ဟုသာ တိုးတိုးလေး ညည်းဆိုနိုင်ပါသည်။

“လှိုင်းကယက် . . . ကယက်”

ဟု လှိုင်းကယက်၏အိမ်ရှေ့ ရေချမ်းစင်လေးရှေ့မှာ ရပ်ပြီး တကြော်ကြော်အော်ခေါ်လိုက်သည်တွင် ပြိုတော့ မည့် အိမ်အိုလေးထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ထွက် ကြည့်လာကာ . . .

“ဪ . . . ကေသာတို့ပါလား။ လာကြလေ”

“ကယက်ရှိလား အန်တီ”

“ရှိပါ . . . ရှိပါ။ ခုမှ ရေချိုးပြီးလို့ သနပ်ခါးလိမ်း နေတယ်”

“ဘာလဲ . . . ဘာလဲ”

ခုမှထူးသံနှင့်အတူ ခေါင်းတစ်လုံးက ပြုကြည့် လာပါသည်။

“ဪ . . . !”

ကေသာတစ်ယောက်တည်းထင်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး ကြီးထူးလိုက်မိရာမှ ဖေမြန်နိုင်ရေးရော စွမ်းအင်ကိုပါ တွေ့

လိုက်ရ၍ သူမစိတ်ထဲ ရင်ခုန်ချင်သလိုကြီး ဖြစ်သွားရပါ သည်။ အခုတလော ဖေမြန်နိုင်ရေးအကြည့်တွေက သူမ အပေါ် မရိုးသားဘူးဟု ထင်ပါသည်။

“ငါတို့ကမ်းဘေးမှာ အသုပ်သွားစားမလို့ နှင့်ကို လာခေါ်တာ”

“အေး . . . ခဏနော်”

ဟုဆိုကာ မှန်ညင်းများကို အချဉ်သိပ်ရန် လွှာနေ သော အမေ့ဆီသွားပြီး . . .

“အမေ . . . သမီး လိုက်သွားဦးမယ်”

“မြန်မြန်ပြန်လာနော်။ အိမ်မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်”

“သိပါတယ်”

ဟုသာဆိုပြီး ပွယောင်းနေသောဆံပင်လေးများ ကို ကလစ်နှင့်ဖိကာ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ သည်တွင် အလိုက်သိသော စွမ်းအင်က ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်းပြီး ဖေ မြန်နိုင်ရေးဆိုင်ကယ်နောက်ပေါ် ပြောင်းစီးရန် ကြံနေသော

ကေသာကို ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်းခင်ပင် ဆိုင်ကယ်ကို
စက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်လိုက်ပါ၏။

ဖေမြန်နိုင် ခင်ထဲ ကျေးဇူးတင်နေပလိမ့်မည်။
စွမ်းအင်ရဲ့ လိမ္မာပါးနပ်မှုကိုပေါ့။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ။ တက်လေ”

ဟုဇေဝဇေဝနှင့် ရပ်နေသော လှိုင်းကယက်ကို သူ
က စွဲညှိကာကြည့်ပြီးပြောလိုက်မှ ဖျက်နာအမ်းအမ်းလေးနှင့်
သူမက ဖေမြန်နိုင်၏နောက်တွင်တက်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

သည်တွင် ဖေမြန်နိုင်က ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြုံးပြီး
ဆိုင်ကယ်ကို ဆောင့်ထွက်ပစ်လိုက်ရာ သူမမှာ လန့်သွား
ပြီး ဖေမြန်နိုင်၏ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်မိသွားပြီးမှ . . .

“ဆောရီး”

“ငါ့ကိုအားနာလို့ပြောတာလား။ ဒါမှမဟုတ် မင်း
ကိုယ်မင်း အားနာလို့ပြောတာလား”

သူမ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ပါ
သည်။

“ငါ မင်းကို သတိရနေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သတိရပါတယ်ဆိုမှ”

“ဪ . . . !”

ဆက်မေးချင်မိပေမယ့်လည်း မမေးရဲတော့ပါ။
တစ်ခုခုကို မြှုပ်နှံထားသည့် ဖေမြန်နိုင်ရဲ့ ထိုစကားလုံးကို
သူမ ရင်ခုန်မိနေခဲ့လို့ပါ။

သူမက အနောက်တွင်ထိုင်စီးနေလျက်သားပင်
ဖေမြန်နိုင်ရဲ့ လည်ကုပ်တစ်ဝိုက်ကို အမှတ်တမဲ့ ငေးကြည့်
ဖြစ်သွားပါ၏။

ဖေမြန်နိုင်က တော်တော်ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ။ ဒါကို သူမ ဘာကြောင့် အစော
ကြီးက မသိခဲ့ရတာလဲ။

လေအဝေ့မှာ လွင့်ပျံလာတဲ့ ဖေမြန်နိုင်ထံမှ ရနံ့
သင်းသင်းက သူမနှလုံးသားကို ပုတ်နှိုးနေသယောင် ရင်
တုန်စေလှပါသည်။

လေအဝေ့မှာ ဝဲဝဲကျနေသော ဖေမြန်နိုင်၏
ဆံပင် ရှည်မျောမျောများလည်း ဝဲခနဲ ဝဲခနဲပင် ဖြစ်နေ၍
ကြည့်လို့ကောင်းနေပါရောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့တိတ်နေရတာလဲ”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“ငါ့ကိုလည်း သတိရတယ်၊ ဘာညာပြောပေါ့”

“သတိမမရတာ”

“အဲလိုကြားရတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါက မင်းကို ဒီကြားထဲ တအားသတိရနေလို့နေ

မှပေါ့”

ဟုဆိုကာ လေအေးကို ရှုသွင်းလိုက်ပြီး . . .

“ငါ မင်းကို စကားတွေပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ”

“အခုလိုမျိုးကျတော့ ငါ့စကားတွေက ဘယ်ရောက်

သွားလိုက်မှန်းမသိဘူး”

•—————•

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

“ဘာရယ်တာလဲ”

“နင့်ရဲ့မြောပုံက ငါက စာအလွတ်ဆိုခိုင်းတော့

မယ့် ကြိမ်လုံးကိုင်းထားတဲ့ ဆရာမ ကျနေတာပဲ”

“ဒီထက်ဆိုးတာပေါ့၊ အဲလိုဆရာမနဲ့ဆုံရင် စာ
အလွတ်ရအောင် ကျက်မှာပေါ့၊ ခုက . . .”

“ဘာခက်လဲဟာ၊ စကားတွေကို ဆိုးထဲထည့်ပြီးမှ
ငါ့အရှေ့ရောက်မှ ဖွင့်ပြလို့ ရနေတာပဲ”

“အခုမှ အကြံရတယ်၊ ငါ မင်းကို သတိရရင် ဘာ
ကိစ္စ သတိရသလဲဆိုတာ စာရေးထားမယ်”

“အင်း . . . ကောင်းသားပဲ”

“အဲဒါပြီးရင် ဖတ်ခိုင်းမယ်”

“အင်း”

“ဒါကို ကေသာသီရင် ချီးထုပ်လုပ်ဦးမယ်”

“မသိစေနဲ့ပေါ့”

“အင်း . . . အဲဒီလိုလုပ်လို့ ရသားပဲ၊ အင်း . . .”

•—————•

အချိန်က ဘာကြောင့်မြန်မြန်ကြီး ကုန်သွားလဲ မသိဘူး။
ဒီကမ်းနားက ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီလိုနီးသွားရတာလဲ”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . နင်တ ရယ်ရတယ်”

ဟုရယ်ကာ လှိုင်းဂယက်က ပြောလိုက်လျှင် ဇေ
မြန်နိုင်ငံမှာ ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆင်းနေပြီဖြစ်သော လှိုင်း
ဂယက်ကို ခပ်စွေစွေလေး ငေးကြည့်ဖြစ်သွားပါသည်။

“သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ လှိုင်းဂယယ်ရယ်။
သိပ် ကိုချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

ဟု ရင်ထဲမှာလိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ကြီး ပြောလိုက်မိ
ပေမယ့် သူ၏လှိုင်းဂယက်ကတော့ စွမ်းအင်နှင့် ကေသာ
ထိုင်နေသောပိုင်းသို့ သွားခဲ့ပါပြီ။

“ဟယ် . . . အသုပ်တွေပါ မှာပြီးနေပါရောလား”

“မှာပြီးမှာပေါ့ ဆိုင်ကယ်ကို လိပ်လိုမောင်းနေတာ
ကိုး။ ငါတို့က မျက်စိလည်လမ်းမှားနေပြီထင်နေတာ”

ဟု ကေသာက ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြောတော့ လှိုင်းဂယက်
ရင်ထဲ မလုံမလဲဖြစ်သွားရပေမယ့် စွမ်းအင်ကတော့

သဘောပေါက်သလိုလိုနှင့် ပြုံးကာ ဝင်လာသော ဇေမြန်
နိုင်ငံကို . . .

“ဘယ်လိုလဲ ငါ့ကောင်ကြီး။ ရင်ထဲ ရှင်းသွားပြီ
လား”

“ဇေမြန်နိုင်ငံက ရင်ထဲ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“မသိပါဘူးဟာ။ ရင်ထဲမှာ သစ်ငုတ်တိုကြီး လာ
လာ တစ်နေလို့တဲ့”

“ဟေ့ကောင်”

“နင်တို့စကားတွေက ထူးဆန်းနေတယ်။ ဘာ
လဲ”

“နင်က ဘာထင်လို့လဲ”

ဟု ဇေမြန်နိုင်ငံကဆိုလျှင်ကေသာမှာ ဘာမှဆက်
မပြောတော့ဘဲ အသုပ်သာ ငုံ့စားနေခဲ့ပါသည်။

“မိုးနှင်းလေနဲ့ နိုင်လွန်ကို သတိရလိုက်တာ”

“သူတို့ ဘာလုပ်နေကြသလဲ မသိဘူးနော်”

“အင်း . . . မိုးနှင်းကတော့ သူတို့ရဲ့ဆိုင်မှာ ရေဖူး

ရောင်းနေနိုင်တယ်။ နိုင်လွန်ကတော့ သူတို့ဆီစက်မှာ ဦးစီးရင်စီး မစီးရင် ဂစ်တာတီးနေမယ်။ မဟုတ်ရင် ဆိုင်ကယ်ကို အလှဆင်တတ်တာက သူ့ရဲ့ဝါသနာပဲ”

“သူတို့တွေမရှိပေမယ့် တို့သူငယ်ချင်းတွေ ဒီလို မကြာခဏ ဆုံကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတာပေါ့”

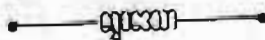
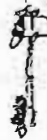
“အိမ်က လွှတ်ပါ့မလား”

“ဘာပူလဲ။ နင့်အိမ်က ဖေမြန်နိုင်ပါရင် လွှတ်တယ်။ ဖေမြန်နိုင်ရဲ့အိမ်က နင်နဲ့ဆိုလွှတ်တယ်။ ငါက Open။ အရေးကြီးတာက ဂယက်ပဲ”

“ငါလည်း အားရင်လိုက်မှာပါ”

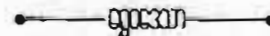
“အိုကေ . . . ဂွတ်”

ဟုသာဆိုပြီး အဖန်ရည်ခွက်များကို တိုက်ကာ မော့သောက်ပစ်လိုက်ကြပါသည်။

ချိန်းဆိုးထားကြသလိုပဲ နှစ်ရက်ခြားတစ်ခါ သုံးရက်ခြားတစ်ခါ တွေ့ဖြစ်ကြရာ ကေသာ မျက်ကွယ်မှာဆို ဖေမြန်နိုင်က သူမကို တစ်ခုခုပြောတတ်ပြီး ကေသာရှေ့မှာဆို သူမဟုတ်သလိုပဲ နေခဲ့ရာက သူမက ဖေမြန်နိုင်ရဲ့အပြုအမူလေးတွေကို ပိုရင်ခုန်ခဲ့ရပါသည်။

ပို၍ရင်ခုန်စရာကောင်းတာက စွမ်းအင်အနောက်မှာ စီးရတဲ့အခါလည်းရှိသလို ဖေမြန်နိုင်ရဲ့အနောက်တွင် စီးရသောအခါများတွင်လည်း ရင်ခုန်သံက ပိုတိုးခဲ့ရပါသည်။

ဒီနေ့တော့ ထူးခြားစွာပင် ဖေပြန်နိုင်က သူမကို
စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကေသာရော စွမ်းအင်ရောရဲ့ရှေ့တွင်
ပြန်ခါနီးလေး ပေးသွားခဲ့ပါသည်။

“မင်းငှားထားတဲ့စာအုပ်” တဲ့။

သူမ နားမလည်နိုင်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

သူမဘက်က သေချာလှပါတယ်။ သူမ တစ်ကြိမ်
တစ်ခါမှ မည်သူ့ထံမှ စာအုပ်မငှားခဲ့ဖူးပါ။

ဘာလဲ၊ ဘာကြောင့် ပေးသွားတာလဲဆိုတာ
ဆက်စပ်လို့မရနိုင်အောင် ဖြစ်ရပေမယ့် ချော်လဲရောထိုင်
ယူထားလိုက်ပါသည်။

သို့သော် ထိုစာအုပ်ကို စာကြည့်စားပွဲပေါ်တင်ပြီး
အိမ်မှာလုပ်ရောရှိသည်များကို အမေ့ကို ဝိုင်းကုလုပ်ပေးပြီး
မိုးချုပ်တော့မှ ဖေပြန်နိုင်ရဲ့စာအုပ်ကို သတိရသွားကာ ဘာ
လဲ၊ ဘာစာအုပ်လဲဆိုတာကို သိချင်မိ၍ လှန်လှော်မိလိုက်
သည်တွင် ထွက်ကျလာသော စာခေါက်လေးကြောင့် သူမ
ရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေမှာ စည်းချက်မညီချင်တော့။

ရည်းစားစာလား။ သေချာပါတယ်။ ရည်းစားပဲ ဖြစ်
မယ်ဟု တွက်မိပေမယ့် မမြန်လွန်းဘူးလားဆိုတာမျိုးကို
လည်း တွေးမိပြီး ရည်းစားစာမဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟု ယူဆမိပြန်
ပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းဖို့
ဖေပြန်နိုင်ရဲ့စိတ်ကိုသိပါသည်။ ဖေပြန်နိုင်ထံမှာ အဲလောက်
ထိ မြန်ဆန်ပြီး လွယ်ကူတတ်တဲ့အကျင့်မျိုး မရှိလို့ပါပဲ။

ရင်ခုန်နေ၍လားတော့ မသိ။ စာခေါက်ကို ဖြေနေ
သော သူမရဲ့လက်ခေ့ချောင်းလေးတွေပင် တုန်ယင်နေခဲ့ပါ၏။

“လှိုင်းဂယက်

ငါ . . . မင်းကို သတိရနေတာ။ အစ်မက ရန်ကုန်
ကနေ ငါ ခေလုလာဖို့စာအုပ်တွေ အများကြီးပို့လာတယ်။
ဒါပေမဲ့ ငါ မဖတ်ချင်ဘူး။ စာအုပ်ရဲ့စာမျက်နှာတိုင်းမှာ နှင့်
မျက်နှာကြီးပဲ မြင်ယောင်မိနေလို့။ အရမ်းသတိရတယ်။
ငါက မင်းကို သတိရနေချိန်ဆို ကေသာက သိပ်ရှုပ်တယ်
သိလား။ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ။ အပြင်သွားတိုင်း ငါ့ကို လာ

ခေါ်တယ်။ မင်း မပါတော့ ငါ ကေသုနောက်ကို မလိုက်ချင်ဘူး။ မင်းကို တကယ်ပဲ အရမ်းသတိရနေတာ။ အဲဒီကြောင်းကို စွမ်းအင်ကိုပြောတော့ စွမ်းအင်တ ရယ်တယ်။ ဂယက်နဲ့တော့ မင်း ဘာဖြစ်သွားတာလဲတဲ့။ ငါလည်း နားမလည်တော့ဘူး။ ငါ ဘာဖြစ်သွားသလဲ မသိဘူး။

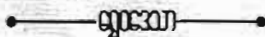
ဖေမြန်နိုင်-

ပြီးဆုံးအောင်ဖတ်ပြီးချိန်မှာတော့ သူမ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

ပြီးနောက် ဘောပင်တစ်ချောင်းကို ဖန်ခွက်ထဲမှ ဆွဲယူကာ ဝလာစာအုပ်ကို ဖြန့်လိုက်ပြီး . . .

“ဖေမြန်နိုင် . . .

စွမ်းအင်ကို ပြောတာ ငါ့အကြောင်း တော်တော်များများပါရဲ့လား? ငါလည်း နင့်ကို သတိရပါတယ်။ အရမ်းကြီးတော့မဟုတ်ဘူး။ ကေသာက နင့်ကို သိပ်ချင်တာ။ အားလုံးထဲမှာ နင့်ကို သူ သံယောဇဉ်အရှိဆုံးပဲ။ ပြီးတော့ နင့်ရဲ့ ငယ်ဘဝအကြောင်းကိုလည်း မကြာခဏ ငါတို့ နှစ်

ယောက်ကို ပြောပြတယ်။ နင့်ကို သူက သိပ်သံယောဇဉ်ရှိတာ . . . အဟဲ . . . ပျော်စရာကြီးနော်။ နင်က ငါ့ကို စာရေးလို့ ငါက နင့်ကို စာပြန်ရေးရတယ်။

လှိုင်းဂယက်”

ဟု ရေးပြီး စာကိုခေါက်ကာ စာအုပ်ကြားထဲ ညှပ်ပြီးမှ ထားလိုက်ပါသည်။

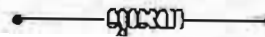
နောက်နေ့တော့ အပြင်ထွက်ဖို့ လာခေါ်ရင်း အားလုံးရဲ့ရှေ့မှာပင် သူမကလည်း မှင်တေတေနှင့် . . .

“နင့်စာအုပ် ငါ ဖတ်ပြီးပြီ”

ဟုဆိုတာ ခပ်တည်တည်နှင့် ပေးလိုက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရိပ်မိနေတဲ့ စွမ်းအင်ကတော့ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးနှင့်ပြုံး၍ သူမမှာ မလုံမလဲနှင့် ရှက်ရပါသေး၏။

နောက်တစ်နေ့ တွေ့ကြုံပြန်တော့ ဖေမြန်နိုင်က ချီချည်ဘူးလေး ပေးပါသည်။ နင် ဝယ်ခိုင်းထားတဲ့ဟာတဲ့။

သူမ သဘောပေါက်သလိုလိုတော့ ဖြစ်ခဲ့မိသားပင်။

တကယ်ပါပဲ ထိုချီချည်ဘူးထဲတွင် စာခေါက်လေး တစ်ခုက ထွက်ကျလာခဲ့ပြန်ပါတယ်။

“ငါ အရမ်းပျော်သွားတယ် သိလား၊ ဂယက်။ နင့် စာကိုတွေ့ရလို့ပါ။ နင်က သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ။ ငါ့ရဲ့ ငယ်ဘဝအကြောင်း သူ ဘာတွေပြောသလဲ။ မဟုတ်တာ ဆို မယုံနဲ့နော်။ ကေသာက နည်းနည်းပိုပြောတတ်တယ်။ စွမ်းအင်ကို ငါက နှင့်အကြောင်း အများကြီးမပြောပါဘူး။ နင်က လှပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ ဆံပင်ရှည်ကြီးက သိပ်ကိုမြတ်နိုးဖို့ကောင်းတာပဲလို့ ပြောမိရုံလေးပါ။ ခြေ ငါ မနေ့ညက နိုင်လွန်နဲ့ စကားပြောဖြစ်ကြတယ်။ သူနဲ့ မိုးနင်း လေနဲ့ ဒီလေးငါးရက်တွင်း ရောက်ချင်ရောက်မယ်တဲ့။ အဲဒါ နင့်ကို ပထမဆုံးပြောပြတာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ဘဝမှာ နင် ဟာ ပထမဆုံးပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။

ဖေမြန်နိုင်”

သူမက ထိုစာခေါက်လေးကို ပြန်ခေါက်လိုက်ပြီး မှ ဘောပင်နှင့် စာရွက်ကိုယူကာ . . .

“ဖေမြန်နိုင်”

ငါက ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ လူတော်တော် များများက ပြောကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင့်စာထဲမှာပြောလိုက် တာလေးက အလှဆုံးပဲ။ အဲဒီလိုသတင်းလေးကို ပထမဆုံး ပြောပေးတဲ့အတွက် ငါ ကြည်နူးမိတယ်။ ငါက နင့်ဘဝရဲ့ ဘာကြောင့် ပထမဆုံးဖြစ်စေချင်ရတာလဲ။

လှိုင်းဂယက်”

ဟုရေးကာ စာအုပ်တစ်အုပ်တွင် စာကိုညှပ်လိုက် ပြီး နောက်တစ်နေ့ သူတို့လာခေါ်သောအချိန်တွင်မူ ဆိုင် ကယ်ခြင်းထဲ ထိုစာအုပ်ကို ထည့်ထားပြီးမှ မေ့ချင်ယောင် စောင်ထားလိုက်ပါသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လာသော အခါတွင်မူ နင် ဟိုအပတ်ကကျန်ထားတဲ့စာအုပ်ဆိုပြီး ဖေ မြန်နိုင်က ပြန်ပေးလာပါသည်။

သူမ သိတာပေါ့။ ဒီထဲမှာ စာတစ်စောင်ပါလာခဲ့

မယ်လို့

ပို၍ ရင်ခုန်စရာကောင်းတာက သူမက ဒီလို

ရေလာမြောင်းပေးစကားဆိုထားတော့ ဖေမြန်နိုင်က ချစ်
တဲ့အကြောင်း ပြောလာတော့မှာပဲ တစ်ထပ်ချယုံကြည်ထား
မိပါသည်။ သို့သော် . . .

“လှိုင်းကယက် . . .

ငါတို့ ခုလိုစာပေးစာယူလုပ်နေကြတာကို ကေသာ
ရိုင်မိနေတယ်။ ကေသာက ငါ့အမေကို နောက်ပြောင်သလို
နဲ့ ပြောနေတယ်။ နည်းနည်းဆို ထိရှလွယ်တဲ့ ငါ့အမေက
ငါ့အခန်းကို မွေ့နှောက်သွားတယ်။ တော်သေးတယ်။ နင်
ပေးတဲ့ စာတွေကို ငါက အိပ်ရာအောက်မှာ ထားလိုက်မိလို့။
နို့မဟုတ်ရင် ဘာမှမဟုတ်ရသေးဘဲ ပြဿနာတ မီးခိုး
ကြွက်လျှောက်ပဲ။ စွမ်းအင်ကြောင့်လေ။ သူတ နောက်
ပြောင်နေတာကိုး။ မဖြစ်ဘူး နောက်ဆို ငါတို့ဘာသာပဲ
တိတ်တဆိတ် လှုပ်ရှားရတော့မယ်။

ဖေမြန်နိုင်”

သူမရင်ထဲ ထူပူသွားရပါသည်။

ဖေမြန်နိုင်ရဲ့အမေတွေ အစ်မတွေက ခပ်စွာစွာ

ရယ်ဖို့ သူမနဲ့ဆိုလျှင် သိသွားမှာကို သူမရင်ထိတ်သွားမိ၏။

ပြီးတော့ ကေသာ . . . ။ ကေသာက ဖေမြန်နိုင်
အပေါ်ရိုမှန်း သူမတို့အားလုံးသိကြပါသည်။ ဒါကို သိသိ
ချည်းနဲ့ သူမက ဖေမြန်နိုင်နဲ့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဖေမြန်နိုင်နဲ့
ခုလို ဆက်သွားလို့မဖြစ်ဘူး ဟု တွေးကာ ပြန်စာကို မရေး
ဘဲ ပစ်ထားတော့ သူမမှာနေ၍ မရနိုင်အောင်ကို ရင်တစ်ခု
လုံး ထူပူပြီး ဝေးဝိုင်းနေရပါ၏။ ငါ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဖေ
မြန်နိုင်ကိုများ ကြိုက်သွားပြီလားဟု အချိန်လွန်မှ သူမ
ကိုယ် သူမဆန်းစစ်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူမ နှလုံးသားက
တကယ်ပဲ ဖေမြန်နိုင်အပေါ် လုံးလုံးရောက်ရှိနေခဲ့ပါသည်။
ထို့ကြောင့်ပင် . . .

“ငါ ဘာတွေစဉ်းစားမိနေသလဲ မသိဘူး ဖေမြန်
နိုင်ရယ်။ ရင်တစ်ခုလုံးလည်း ပူနေတယ်။ ငါ့ရဲ့စာတွေကို
ဘာလို့ သိမိထားသလဲ။ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ပါလား။
စိတ်ပူလွန်းလို့ သေရတော့မယ်။ ဒီလိုလုပ်ပါလား။

ငါတို့ ဒီလိုဆက်သွယ်နေတာကို ရိပ်မိကုန်ရင် နင်

ည အပြင်ထွက်ရင် ငါတို့ဘက်ကို ခြတ်တယ် မဟုတ်လား။
အဲဒီချိန်မှာ ငါတို့အိမ်ရှေ့က ဧရအိုးဝင်က ဧရအိုးအောက်မှာ
စာကို ထားလိုက်လေ။ ငါ မနက်တိုင်း ဧရအိုးလဲတော့ တွေ့
မှာပေါ့။

လှိုင်းဂယက်”

ထိုစာကို ဖေမြန်နိုင်ကို ပေးပြီး လေးငါးရက်ကြာ
ချိန်မှာတော့ ဖေမြန်နိုင်က သူမကို ကိုယ်တိုင်စာတစ်စောင်
ကို လူအလစ်မှာ ပေးလာ၍ သူမ ရင်ခုန်သွားရ၏။ ဖေမြန်
နိုင်ဟာ ဘယ်သောအခါကမှ စာကို အခုလိုပြောင်ကြီး
မပေးခဲ့ဖူး၍ပါ။

သူမက ထိုစာကို ထုံးစံအတိုင်းဖို့ ယူထားလိုက်ရာ
အိမ်ရောက်တော့ ရောက်ရောက်ချင်းဖွင့်ဖတ်လိုက်စဉ်မှာ

“မင်းလေး . . .

ကိုယ့်ရင်ထဲက အသည်းပန်းဟာ မင်းလေးပါ။
ရင်ခုန်သံစည်းချက်တိုင်းက မင်းလေးရဲ့ ရယ်သံအောက်မှာ
ဝပ်ဝင်းနေခဲ့ရတာမှာ ကြာပါပြီ။ ကျေးဇူးပြု၍ ကိုယ့်ရဲ့ရင်ခုန်

သံတွေကို နင်းကျော်မသွားပါနဲ့။ အချစ်တွေကို ဥပေက္ခာပြု
ပါနဲ့လို့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ သိပ်ချစ်တယ်”

“ဟင်”

သူမမှာ အံ့သြသွားရပါသည်။ ဒါရည်းစားစာတဲ့၊
ဘယ်လိုဟာလဲ။ ဖေမြန်နိုင်က ဘာကြောင့် ခုလိုဆိုင်း
မဆင့် ပုံမဆင့်ကြီး ဒါကိုပေးလာတာလဲ။ ပြီးတော့ ခါတိုင်း
နဲ့ မတူတဲ့ လက်ရေးလှလှလေးနဲ့။

ထိုရည်းစားစာက ရင်ခုန်စရာကောင်းပေမယ့်ပေါ့
ပျက်ပျက်ကြီးဟု ထင်ပါတယ်။

“မင်းကို သိပ်ချစ်တယ် လှိုင်းဂယက်”

လို့ ပုံမှန်လေး ဧရခဲရင် ပိုရင်ခုန်စရာကောင်းမယ်
လို့ ထင်မိပါသည်။

ဒါ ဖေမြန်နိုင်ပေးတာမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု ပြန်စဉ်း
စားမိပါသော်လည်း သူမလက်ထဲကို သူကိုယ်တိုင် တည်ခဲ့
သော စာခေါက်လေးဖို့ ဘာမှထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားစရာ
မလိုပါ။

“ဟူး”

“ဇေပြန်နိုင်... ”

ငါ မနေ့က ရည်းစားစာရတယ်။ အဲဒါကို နင်ရေးတာ ဟုတ်၊မဟုတ် ငါ သံသယဝင်မိတယ်။

လှိုင်းဂယက်”

ဟုသာ တိုတိတိရေးပြီး စာကို ဖရအိုးအောက်လေးတွင် ထားပစ်ခဲ့ရာ နောက်တစ်နေ့ ဖရအိုးလဲချိန်မှာ တော့ စာခေါက်လေးကို ပြန်တွေ့ရပြန်ပါသည်။

“ဆောရီး... လှိုင်းဂယက်...”

အဲဒီစာက ငါရေးတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်တဲ့အကြောင်း ပြောချင်လို့ သိပ်လက်ရေးလှတဲ့လူကို ဘီယာတိုက်ပြီး ရေးခိုင်းထားတာ။ ငါလည်း ရည်းစားစာကို သန့်သန့်လေး ပေးချင်တယ်လေ။ သူများကို ရေးခိုင်းရပေမယ့် မင်းကို ငါ ချစ်တယ် လှိုင်းဂယက်။ မင်းရဲ့ ဖတ်ပင်ကို ဆောင့်ဆွဲမိတဲ့အချိန်တုန်းက ငါရင်ခုန်ခဲ့ရတယ် လှိုင်းဂယက်ရယ်။ ငါ မင်းကိုချစ်နေပြီဆိုတာ လုံးဝ သေချာ

ခဲ့ရတယ်။ ငါ မင်းကိုချစ်နေပြီလို့ ငါ့ကိုယ်ငါ သိတဲ့အချိန်မှာ မင်းက ငါ့ရင်ထဲ တော်တော်နေရာယူသွားပြီ။ ငါ့ကို မစိမ်းကားပါနဲ့နော်။

ဇေပြန်နိုင်”

ရင်ခုန်ရလွန်း၍ သူမရင်တွေ ပွင့်ထွက်သွားမလား ထင်ရပါသည်။

“မမ”

“ဟင်... မမောင်လေး”

သူမက ချစ်သူရဲ့စာခေါက်ကို မဖွက်ရသေးခင်မှာ ဘွားခနဲပေါ်လာတဲ့ မမောင်လေးကြောင့် ရင်ထိတ်သွားရပါသည်။

“အမေရေ... ဒီမှာ မမဟာ ရည်းစားစာဖတ်နေတယ်”

“ဘယ်မှာဟုတ်လို့လဲ။ နင် မသိဘဲနဲ့လျှောက်မပြောနဲ့နော် ရေလှိုင်း”

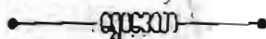
ဟုသာ ပြောလိုက်ရပေမယ့် မလုံမလဲဖြစ်ရပါ

သေးသည်။

သည်တွင် ရေလှိုင်းရဲ့စကားကို ကြားလိုက်သော မုန်ညင်းချဉ်သိပ်နေတဲ့အမေက . . .

“အရွယ်လေးရောက်တော့ ရည်းစားထားမယ်။ ရည်းစားထားပြီး ယောက်ျား ယူမယ်မတွေးနဲ့။ မင်းရဲ့ ကျောင်းစရိတ်တွေက နည်းသလားကုန်တာ။ မင်းရဲ့ အောက်မှာ အငယ်သုံးယောက်ရှိသေးတယ်။ တစ်မျိုးလုံး တစ်ဆွေလုံးမှာ တို့မိသားစုက အမွေဆုံးပဲ။ အိမ်လည်း ဆောက်ရဦးမယ်။ ဒီတစ်ယောက်က ဒီနှစ်ဆို ကိုးတန်း။ ဟို နှစ်ယောက်ကလည်း အလယ်တန်း။ မင်းကျောင်းပြီးမှပဲ ငါ က အနေချောင်မလားလို့ စဉ်းစားတယ်။ ရည်းစားက ထား ချင်ချင်မလုပ်နဲ့နော်။ ငါ့ရဲ့ ကြိမ်လုံးစာတွေသွားမယ်။ မင်း တစ်ယောက်တည်း ပညာတတ်ဘွဲ့ဓာတ်ပုံနဲ့ အငယ်တွေ အားလုံးခွက်လက်ဆွဲနေရမယ်။ မင်း အဲဒီလောက်ထိ အတ္တ မကြီးနဲ့”

“အမေကလည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ အခု

သမီးက ဘာလုပ်နေလို့လဲ။ အမေ့ကိုပဲ ဈေးကူရောင်းနေ တာပဲကိုး။ အမေ ဘာသိလို့လဲ။ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ သမီးက မျက်နှာသိပ်ငယ်တာ။ အိမ်ရောက်လည်း ထမင်း ချက်ရသေး။ အဝတ်လျှော်ရသေး။ အချိန်ရရင်ရသလို မုန့် ညှင်းချဉ်က သိပ်ကုရသေး။ သူများလို လှလှပပကြွကြွရွရွ လေးနေချိန် မရှိပါဘူး။ တစ်ခါတလေကျရင် ငါ့ရဲ့အပျိုလုပ် ရတဲ့ဘဝကလည်းနော်လို့တောင် တွေးမိတယ်။ ကေသာ တို့ဆိုရင် . . .”

“ညည်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ဗိုက်ထဲမှာ ဝင်စားသလဲ။ ကေသာရဲ့အမေဗိုက်ထဲမှာ ဝင်စားပါလား။ ငါက ဆင်းရဲ တယ်။ လုပ်စားရတယ်။ ဒီတော့ ကျောင်းတောင်အနိုင်နိုင် ထားပေးနေရတာ။ ဝတ်ချင်စားချင်ရင် ညည်းတို့ အရွယ် ရောက်မှပဲ ရှာကြ ဟုတ်လား။ ငါတော့ ဒီလောက်ပဲ တတ် နိုင်တယ်”

“အဲဒီသဘောမျိုးပြောတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ငါ့ကံက ဆိုးပါတယ်။ ယောက်ျားကလည်း

အားကိုးမရ။ ဒီအရက်ကြီးပဲ ဘဝလိုထင်နေတယ် . . . ဟဲ့”

“သမီး ကျောင်းပြီးရင် ရှာကျွေးမှာပါ”

“ဒီစကားက အမှန်ဖြစ်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရမှာပဲ။ ငါ့သားတွေ ကြီးလာမှပဲ အားကိုးရတော့မယ်။ အဲဒီခါမှပဲ ဒီမုန်ညင်းချည်သည်ဘဝက ကျွတ်လွတ်တော့မယ်”

“ဟာ . . . အမေကလည်း သမီးလည်း အားကိုး”

“တော်ပါပြီအေ။ မိန်းကလေးဆိုတာ ယောက်ျားယူပြီး ယောက်ျားနောက်ပါသွားမှာ။ အဲ . . . မုန်ညင်းချည်အိုးတွေ ဆေးပြီးပြီလား”

“မနက်တည်းက မှောက်ထားပြီးပြီ”

“ဟဲ့ . . . ငရုတ်သီးခြောက်ကို အညှာထွင်ပြီး ပြုတ်ထားလိုက်။ ပြီးတော့ ထမင်းအိုးတည်။ ပြီးတော့ ငါးခြောက် ဖုတ်လိုက်။ မုန်ညင်းချည်ကို ငရုတ်သီးစိမ်းလေးနဲ့ စပ်စပ် သုတ်ပြီး စားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်”

သူမက ထမင်းအိုးတည်ဖို့ ပြင်ဆင်ရင်း နဖူးပြင်

—ရွှေသွယ်—

တွင် ရွှေဖိုသည်ထိ မုန်ညင်းများကို အားပါးတာရ နယ်နေသော ဝဇိုင်ဇိုင်နှင့် အမေ့ကို ကြည့်မိသွားပါသည်။

ဘာကြောင့်မုန်းမသိ သူမရင်ထဲမှာ ဝမ်နည်းယူ ဖြစ်ရပါသေး၏။

—ရွှေသွယ်—

“ဂယက် . . . လှိုင်းဂယက်”

“အဲ . . . မိုးနှင်းလေ ဘယ်တုန်းက ရောက်လဲ”

ဟုဆိုကာ စက်ဘီးလေးတွန်းဝင်လာသော မိုးနှင်း
ကို ကြိုလိုက်ပါသည်။

“ငါ . . . နင့်ကိုသတိရတယ်ဟဲ့ သိလား။ ရော
ဒီမှာ ငါးချဉ်နဲ့ ငါတို့မြဲထွက် မာလကာသီးတွေ ရူးလာတာ။
နင့်မောင်တွေ စားလို့ရတာပေါ့”

“ကျေးဇူးပဲ”

“ဒါနဲ့ အန်တီရော”

— ရွှေသဏ္ဌာန် —

“ရော့ထဲက ပြန်မလာသေးဘူး”

“နင်တို့ မုန်ညင်းချဉ် ရောင်းကောင်းတယ် မဟုတ်
လား”

“အင်း”

“နင် ပေးလိုက်တဲ့မုန်ညင်းချဉ်ကို ငါ့အမေက
ကြိုက်လို့တဲ့”

“နင်ပြန်ရင် ငါ အများကြီးထည့်ပေးလိုက်မယ်”

“အဲ . . . သတင်းတွေ . . . သတင်းတွေ။ နိုင်လွန်
ပြောနေတာ တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ နင်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဂယက်ကို
မေးလို့ပြောနေတယ်။ ဘယ်လိုလဲ”

“ဟဲ့ . . . ရှု . . . ကြားသွားဦးမယ်”

“ဪ . . . ဆောရီး”

“သူ့ ငါ့ကိုရည်းစားစာပေးလာတယ်”

“ငါထင်သားပဲ။ တစ်နေ့တော့ ဒီလိုအခြေအနေ
ဖြစ်လာမယ်လို့။ နင်က ပြန်ပြောလိုက်ပြီလား”

“ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘူး”

— ရွှေသဏ္ဌာန် —

“မူမနေပါနဲ့။ ရှင် . . . သူ့ကိုကြွေတယ်ဆိုတာ ငါ
အပါအဝင် စွမ်းအင်ရော နိုင်လွန်ပါ သိတယ်။ ကာယကံရှင်
က မသိဘဲနေမလား”

“အဲ့ . . . အဲ့လောက်ထိတောင် ပေါ်လွင်နေပြီ
လား”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ကြိုက်ကြပေါ့ဟာ။ ဘာဖြစ်လဲ။
အပျိုနဲ့လူပျိုပဲ”

“ကေသာကို ငါ အားနာတယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်။ ဒီတိစ္ဆာက တွေးစရာပဲ။ နင်တို့
နှစ်ယောက်ကို ကေသာ မရိပ်မိသေးဘူးလား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး”

“နင် ကေသာနဲ့တွေ့ပြီးပြီလား”

“မရောက်သေးဘူး။ နင့်မိ အရင်လာခဲ့တာ”

“ဟင် . . . နင်က ကေသာတို့အိမ်မှာမနေတော့
ဘူးလား”

“တော်ပါပြီဟာ။ သူများမျက်နှာကြည့်ပြီး နေရ

တာနဲ့ စိတ်ဝိန်းတယ်။ ငါ အဆောင်မှာပဲ နေတော့မယ်”

“ကောင်းပါတယ်”

“နင် ဖေပြန်နိုင်ကို ဘယ်တော့ပြန်ကြိုက်မလဲ”

“ဟီး . . . ဟီး . . . ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိဘူး”

“ကောင်မ . . . ရှပ်ကိုက . . . ဟွန်း . . . ဒါနဲ့

နင်တို့က ဘယ်က ဘယ်လိုချိတ်ကြတာလဲ။ ဘယ်မှာ တွေ့
ကြတာလဲ”

“ပြောပြမယ်လေဟာ။ ဒီအတိုင်းတော့ နားမထောင်
နဲ့။ မှန်ညင်းဖြေကူဦး”

“အင်းပါ”

မှန်ညင်းဖြေပြီး စကားပြောနေကြသည်မှာ ဘယ်
တုန်းကမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးသည့် လူများနယ်။

“အမယ်လေး . . . ဒီလောက်ရေပက်မဝင်အောင်
ပြောနေကြတာ ဘာစကားတွေမို့လဲ”

ဟု တွန်းလှည်းစက်ဘီးလေးနင်းကာ ဝင်လာ
သော အမေကဆိုလျှင် . . .

"အဟဲ . . . အန်တီ"

"ကျောင်းတောင်တစ်ဖြတ် ပြန်ခွင့်ပြန်ပြီနော် . . .

ဟူး . . . သယ်တုန်းကရောက်လဲ"

"ဒီနေ့ပဲ ရောက်တယ်"

"အဆောင်မှာပဲနေသလား၊ ကေသာတို့ အိမ်မှာ

လား"

"အဆောင်မှာပါ"

"အင်း . . . ကောင်းပါတယ်၊ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်

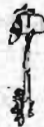
နော်၊ ဒီနေ့ အိမ်မှာ ဝက်ကလီစာချက်မယ်"

"ဟင်းကောင်းတစ်ခွက်ပဲ"

"ငါတို့အမေက ဒီနေ့တော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းပေါ့"

"အထူးစည်သည်လာလို့နေမှာပေါ့"

ဟုနောက်ပြောင်နေကြသည်မှာ ဒီမိသားစုနှင့် မိုး
နင်းလေက သိပ်ရင်းနှီးပါကြောင်း သက်သေထူနေသည့်
နယ်။

သူမနှင့် မိုးနင်းလေတို့က ဆုံနေကျ တန်တင်းသို့
အရောက်တွင် ဆည်မွန်ဆိုသော ကန်တင်းတွင် ထိုင်နေ
သော စွမ်းအင်နှင့်နိုင်လွန်ကို တွေ့ရပါသည်။ ခါတိုင်းတော့
ဖေပြန်နိုင်နှင့် သုံးယောက်တွေ့နေကျမို့လား မသိဘဲ။ အခု
လိုကျတော့ သူမရင်ထဲ တစ်ခုခုလိုနေသလိုပင်။

"ဟဲ့ . . . ဇိုင်လှချည်လား"

"ဖေပြန်နိုင်ရော မပါဘူးလား"

"သူ ဒီနေ့အတန်းမတက်ဖြစ်ဘူး"

"ကေသာလည်း မရောက်သေးဘူးနော်"

“သူလည်း ဒီနေ့အတန်းတက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တစ်ခုခုဖြစ်ကြလို့လား”

“အထင်မလွဲပါနဲ့ လှိုင်းဂယက်၊ ကေသာနဲ့ ဝေ
မြန်နိုင်ရဲ့ ပြဿနာမဟုတ်ဘူး၊ နင်နဲ့ပြဿနာကြောင့်ပဲ”
“ငါနဲ့”

“နင်နဲ့ ဝေမြန်နိုင်ရဲ့ စာပေးစာယူကိစ္စကို သူ
မားသားကြီးသိသွားတယ်၊ ပြောမကောင်းပေမယ့် ကေသာ
ကြောင့်လို့ ထင်သားပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်းရှင်းပြောရရင်
တော့ ကေသာက ဝေမြန်နိုင်အပေါ် သာမန်မဟုတ်ဘူး”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“သူမားသားက သိတော့ ပေါက်ကွဲတယ်၊ သူသား
က ဒီအရွယ်ဖြစ်သွားပြီလား ဘာညာပေါ့ကွာ၊ ကေသာက
သိပ်ကိုစိတ်တိုနေတယ်၊ နင့်တို့ပေါ့”

“ငါ့ကို”

“နင်တို့စာထဲမှာ သူ့နာမည်က ဆိုးဆိုးဝါးဝါးပါနေ
တယ်တဲ့”

“ဒီထက်ဆိုးတဲ့အခြေအနေမဟုတ်လား”

ဟု သူမက တရားခံဝမ်းသာလိုကြည့်ပြီး ပြော
လိုက်ချိန်မှာ စွမ်းအင်က နားရွက်ကုတ်ခေါင်းကုတ်နှင့်နေခဲ့
၍...

“ရပါတယ်၊ နင် ပြောရခက်လည်း မပြောပါနဲ့
တော့၊ ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာသိပ်ရှိတဲ့ သူ
အမေက ပြောမှာပေါ့၊ ငါ့လိုမိန်းကလေးနဲ့သဘောမတူဘူး
ဘာဘူးပေါ့”

“သူ့အစ်မက ပိုဆိုးတယ်၊ သူတို့အိမ်သားတွေက
ကေသာမှ ကေသာလေ”

“ငါသဘောပေါက်ပါတယ်၊ ငါ့ကိုက ရူးတာပါ၊
သေချာတွေ့ကြည့်တော့ နောက်ဆုတ်ဖို့ နောက်မကျသေး
ဘူးပဲ၊ ငါနဲ့ ဝေမြန်နိုင်က သေသေချာချာ တိတိကျကျ
အခြေအနေမှ မဟုတ်ကြသေးတာကိုး”

“တိတိကျကျသေသေချာချာဆိုရင် နင် သူတို့
အိမ်ပေါ်တက်နေရုံပဲရှိတယ် ဂယက်”

“ဟင် . . . ကေသာ”

“ဟုတ်တယ် ကေသာ။ ငါက နင်တို့အတင်းပြော
ခံရတဲ့ ကေသာပဲ။ နင်တို့တွေမှာ စည်းဆိုတာမရှိဘူး။
တရားလွန်တယ်။ ဒီသူငယ်ချင်းတွေ စုပြီးပေါင်းကြတာ
ဒီကိစ္စကို နင်တို့တွေ အကုန်သိတယ်။ ငါ့တစ်ယောက်ကိုမှ
ဘာလို့ကွက်ချန်ရတာလဲ။ သိပ်အသည်းနာဖို့ကောင်းတယ်။
ဘာတဲ့ ဂယက် နှင့်စာထဲမှာ ငါက ဖေမြန်နိုင်ကို ကြိုက်ဖို့
နေတယ်လား . . . ဟုတ်လား”

“ကေသာ”

“နင်တို့ငါ့ကိုသိပ်အထင်သေးကြပါလား”

“ကေသာ”

“ငါ့ကို အလယ်မှာထားပြီး ရန်ကျော်နေကြတာ
ပေါ့လေ ဟုတ်လား။ နင်တို့ သိပ်တရားလွန်တယ်”

ဟုသာ မျက်ရည်ဝဲပြီး ပြောချင်ရာပြောကာ ထွက်
သွားတော့ သူတို့လေးယောက်လုံးမှာ ပြောစရာစကား မရှိ
နိုင်အောင်ကို ဆွံ့အသွားရပါသည်။

“ကေသာ . . . ငါ့ကိုမှန်းသွားပြီလား မသိဘူး”

“ဂယက် . . . နင် သိပ်ပျော့ပါလား။ ဒီကိစ္စက
ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတာ။ အမှန်က နင် ကေသာကို ရန်တွေ့
ရမှာ။ ဒါတွေက သူ့မွေ့လို့ ရှုပ်ကုန်တာ”

“ကေသာနဲ့ ဖေမြန်နိုင်က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ
ပါ။ ငါက တကယ်တော့ ဘာအကန့်မှမရှိဘူး။ ငါ့မှာ ဘယ်
လို ပါဝါမျိုးနဲ့မှ ရန်စကားပြောခွင့်မရှိဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူးဟာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဖေမြန်နိုင်ကို ပြောလိုက်ပါ။
ငါ့ဆီ မလာပါနဲ့တော့လို့”

“ဒီကောင် ခံစားရမှာ။ သူ နှင့်ကို တော်တော်ချစ်
တာ”

“ဟင်”

“သူပြောသမျှကို နှင့်အကြောင်းတွေ မရိုးအောင်
နားထောင်ရတယ်။ သူ နှင့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ လုံးဝ ငါ သိ
တယ် ဂယက်”

“ငါ သွားတော့မယ်”

ဟုသာ တိုတိတိကြီးပြောပြီး ထထွက်လာခဲ့သည်
တွင် . . .

“အပျက်ပျက်နဲ့ နာခေါင်းသွေးထွက်ဆိုတာ ဒါကို
ပြောတယ်နဲ့တုတယ်”

ဟု မိုးနှင်းလေက ညည်းဆိုလာခဲ့ပါသည်။

“ဒီကောင်ကြီး ကြေကွဲနေတယ်။ သူ့အမေက
လည်း အထာပိုပါတယ်။ မိန်းမယူသေးတာမှ မဟုတ်တာ၊
သေတော့မယ်။ နှလုံးနာတယ် တက်ကဲနဲ့။ အရေးထဲ
ကေသာက ကြားညှပ်သေးတယ်။ တကယ်စိတ်လေတယ်”

“ဒီကောင် ဘာဆက်လုပ်မယ် ထင်သလဲ”

“သူ နောက်မဆုတ်ဘူး။ သူ တကယ်ပဲ ဂယက်
ကို ကြွေသွားတာ။ ဒါကို ငါတို့ထက် ကေသာက ပိုသဘော
ပေါက်မှာပါ။ အူဝဲတည်းက အတူနေလာတဲ့လူတွေပဲ။ ဖေ
မြန်နိုင်ရဲ့ ပါးစပ်က ကောင်မလေးအကြောင်းပြောတာ
ဂယက်က ပထမဆုံးပဲ။ ဖေမြန်နိုင် မိတ်ကိုလည်း သိရဲ့သား

နဲ့ ကျောက်ဆစ်ရှင်လိုလူ”

“သူ့အမေကြီးတတော့ အပြင်းအထန်ကို ကန့်
ကွက်နေတာနော်”

“ဒါကိုသိလို့လည်း ကေသာ မသိအောင် တိတ်
တိတ်လေး လှုပ်ရှားနေတာနေမှာပေါ့။ ကေသာကလည်း
တကယ်မြဲပဲ။ သူလာရင်သွားတော့ ဂယက်ပါ ကျွဲပြန်ပြီ
ဟူး . . . မောတယ်။ ဖေမြန်နိုင် ဘာလုပ်မလဲ”

“ခုချိန်မှာ ဖေမြန်နိုင်က အားအနည်းဆုံး တပ်ခွဲပဲ။
ငါတို့ ကူညီကြရအောင်”

“အင်း . . . ငါတော့ အပြည့်အဝထောက်ခံတယ်။
မိုးနှင်း . . . နင်ရော”

“ကေသာထက် ဂယက်က ပိုမှန်တယ်ထင်တယ်။
ငါလည်း ပူးပေါင်းမယ်”

“နင်တို့က မိန်းကလေးချင်းဆိုတော့ ပိုသိမှာပေါ့။
ဂယက်ရဲ့သဘောက ဘယ်လိုရှိလဲ”

“နင်တို့ကလည်း ရှင်းနေတဲ့ပုစ္ဆာကြီးကို အဖြေ

ဘယ်မှာလဲလို့ မေးနေသလိုဖြစ်နေပြီ။ မိန်းကလေးပဲ သူ
မကြိုက်ဘဲ မြောင်းစောက်ပါမလားဟဲ့ . . . ဝေးတာ”

“ရည်းစားတွေ မဖြစ်ခင် ပြဿနာတွေ များကြ
မယ့်အစား ရည်းစားတွေဖြစ်ပြီး လက်တွဲခိုင်းကြတာ
မကောင်းဘူးလား”

“ဒါအကောင်းဆုံးပဲ”

“အခု ဂယက်စိတ်တောက်သွားတယ်။ နင်က ပြန်
ဖြောင့်ဖို့ တာဝန်ယူ။ ငါတို့နှစ်ယောက်က အားနည်းနေတဲ့
တပ်စုဆီ ရိက္ခာတွေနဲ့ ချီတက်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ လမ်းခွဲပြီး စွမ်းအင်နှင့်နိုင်လွန်မှာ စိတ်
ကျရောက်ဖြစ်နေသော ဖေပြန်နိုင်ငံရဲ့အိမ်သို့ လာခဲ့သည်
တွင် ခုချိန်ထိ ငိုလို့မပြီးနိုင်သေးတဲ့ ဖေပြန်နိုင်ငံရဲ့မိခင်က
ဧည့်ခန်းမှာ ငုတ်တုတ်ရှိနေခဲ့၍ သူတို့နှစ်ယောက်က ခေလေး
ကို နှုတ်ဆက်ကာ ဖေပြန်နိုင်ငံရဲ့အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်
တွင် ခုတင်ပေါ် ပက်လက်ကြီးသေနေတဲ့ ဖေပြန်နိုင်ငံကို
တွေ့ရပါသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဘာတွေများ ဒီလောက်ကြီး
ဓာတ်ကျနေရတာလဲ”

“ငါ့နှလုံးသားတွေ ပိန်လိန်ရှုံ့တွနေပြီ”

“ဂယက်က အကောင်းဆုံးဆေးပဲပေါ့”

“ဂယက်ကို မတွေ့ရတာတောင် နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ”

“မင်း တကယ်ပဲ သူ့ကိုချစ်လား”

“ချစ်တယ်ဆိုတာထက် လေးနက်တဲ့ စကားပေါ်
ရင် ငါ့ကို သတိပေးပါ။ ငါ ဂယက်ကို ပြောချင်လို့”

“ဒါပေမဲ့ မင်းအချစ်က ဂယက်အတွက် အဆိပ်
ဖြစ်နေတယ်”

“ဘာလဲ . . . ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ကေသာက ကန်တင်းမှာ ဂယက်ကို လာပွင့်သွား
တယ်။ ငါတို့ရှေ့မှာပဲ”

“ကျွတ် . . . တော်တော်နဲ့တုန်းထုပ်ပဲ။ သူ့ကြောင့်
ခုလိုဖြစ်ကုန်တာ။ ထားပါတော့လေ။ နောက်တော့လည်း
သိမှာပဲ။ အဲ့တော့ ဂယက်က ငါ အခုဖြစ်နေတာ သိသွား

တာပေါ့

“အစောတည်းက သိပါတယ်။ ငါတို့ ပြောပြထား

တာလေ”

“ဟား . . . သွားပါပြီကွာ။ ငါ့ကို အခြေမပေးသေး

ဘူးကွ”

“ငါတို့ကို ကျေးဇူးတင်နော်။ ငါတို့ကြုံပြောထားလို့
သာ။ နို့မဟုတ်ရင် ကေသာလုပ်ပေါက်နဲ့ တကယ်ပြဿနာ
ကြီး”

“အဲဒီကေသာဟာ တကယ်ပိတ်ကုန်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာကေသာကိုလည်း အပြစ်မပြော
နဲ့လေ။ သူကလည်း ပတ်သက်နေတာကိုး။ မိန်းကလေးပဲ
အဲဒီလိုခွဲကြီးထိပါတာ ဘယ်ခံချင်ပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ ကေသာ
က မင်းအပေါ် အနှစ်နာခံသူပါ”

“တော်ပြီ . . . တော်ပြီ ကေသာအကြောင်း ဆက်
ပြောမယ်ဆိုရင် ငါ နားမထောင်ချင်တော့ဘူး”

ဟုသာ ပိတ်ငြင်းပစ်ပါတော့သည်။

— သူ့အသံ —

“ဟူး . . .”

သူတို့ကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်ကြပြီး . . .

“ကဲ . . . ငါတို့ပြန်မယ်။ ငါတို့ ကေသာဆီသွားဖို့
လိုမယ်ထင်တယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒီနေ့ ကန်တင်းကအဖြစ်ကြောင့် သွားဖို့လိုမယ်
ထင်လို့ပေါ့ကွ။ ကေသာကလည်း ငါတို့သူငယ်ချင်းပဲ။ သူ
ကြေကွဲနေမှာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလိုရှားပါးတဲ့ သူငယ်ချင်း
အုပ်စုတော့ ပြိုကွဲမခံနိုင်ဘူး။ သူငယ်ချင်းဆိုတာ နှလုံးသား
နဲ့ရင်းပြီးရှာရတာ။ သူငယ်ချင်းကောင်းဆိုတာ ဘဝမှာ တွေ့
ရခဲတယ်ကွ”

ဟုသာဆိုပြီး ထွက်လာတော့ . . .

“မင်းတို့သူငယ်ချင်း ခုလိုလုပ်နေတာ မင်းတို့ မသိ
ကြဘူးလား”

ဟု ဖေ့မြန်နိုင်ရဲ့မိခင်က ဆိုလာ၍ သူတို့မှာ ဘာ
ပြန်မပြန်လို့ ဖြေရမှန်းမသိအောင် ရှေ့တိုးရမလို နောက်ဆုတ်

— သူ့အသံ —

ရမလိုနှင့် ရပ်နေမိကြသည်။

“မင်းတို့မြှောက်ပေးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ဟူသော စွပ်စွဲစကားတ သူတို့ကို ဒေါသထွက်စေ
ပါသော်လည်း မျိုသိပ်ထားလိုက်ပါသည်။ ဒီမိန်းမကြီးက
သူငယ်ချင်းရဲ့အမေ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်တို့ မြှောက်ပေးတိုင်း ကြွတက်ရ
အောင် ဖေမြန်နိုင်က ကလေးလား ဟု ထပ်မေးပစ်ချင်လှ
ပါသော်လည်း အငယ်ဆုံးသားမို့ ဖူးဖူးမှတ်ချစ်သည်ကို သူ
တို့အားလုံး အသိပင်။

“ဒီလို မိန်းကလေးကဘာလဲ။ အမေက ဈေးမှာ
မုန့်ညင်းချဉ်ရောင်းတယ်။ အဖေက အရက်သမား။ အိမ်က
လဲတော့မလို ယိုင်နေတယ်။ ဘာအဆင့်မှမရှိတဲ့ ရပ်ကွက်
က မိန်းကလေး။ ပျံတန်တန် လံတန်တန်နဲ့”

ဟု ဂယက်ကို ပုတ်ခတ်ပြောလာချိန်မှာတော့
ကေသာကရာ အဲလိုမိန်းကလေးမဟုတ်လို့ ဘာလဲဟု
မေးပစ်ချင်လှပေမယ့် ကေသာကလည်း သူငယ်ချင်းမို့

မမေးရက်ခဲ့ပါ။

“အဲလိုအဆင့်နဲ့ မိန်းကလေးကို ငှဲသားတ ကြိုက်
စရာလား။ မင်းတို့လည်း ဂရုစိုက်ကြပါ။ ဖေမြန်နိုင်ကို
အန်တီတ တော်ရုံမိန်းကလေးနဲ့ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ဂယက်ရဲ့အဆင့်တ ဘယ်
ရောက်သွားပြီလဲ။ ဒါ ဖေမြန်နိုင်ရဲ့မိခင်ဖြစ်နေလို့ပါ။ မဟုတ်
ရင်တော့ သူတို့ကောင်းကောင်းချန်တွေ့မိကြမှာ မလွဲပင်။
ဖေမြန်နိုင်၏မိခင်မို့ . . .

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဟူသာ အောင့်သက်သက်ကြီး ပြော၍ ထွက်လာ
ခဲ့ကြပါသည်။

“နည်းနည်းလွန်တယ်”

“အများကြီးကိုလွန်တာ။ ဂယက်က ဒီလောက်
ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ လှနေတာကို။ သူမို့ကွာ”

“ဆင်းရဲတာတစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဂယက်က ကေသာ
ထက် အများကြီးယဉ်တယ်”

“ငါသိသလောက်တော့ ဂယက်ကို ပိုးနေတဲ့လူ
တွေ အများကြီးပါ။ ပြောရခက်တယ်နော်။ ဂယက်က ဖေ
မြန်နိုင်နဲ့မှ ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ”

“ငါတော့ မောတယ်ကွာ”

“ငါတောင် ဂယက်ကို ကြိုက်ချင်ချင်ဖြစ်ခဲ့သေး
တာပဲ။ ဖေမြန်နိုင်ကြိုက်သွားတာ သိပ်မဆန်းဘူး။ ဂယက်
က ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်ကွာ”

“ငါကတော့ မြင်နေတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်
ကြိုက်သွားကြရင်လည်း ပြဿနာတွေက ပုံလိုပဲ”

“တိတ်တိတ်လေး ခိုးကြိုက်ကြပြီး အသက်နှစ်
ဆယ်ခုနစ်လောက်မှ ဖွင့်ပြောလည်း ရပါတယ်”

“ကေသာရဲ့ပါးစပ်က အငြိမ်နေပါ့မလား”

“ကေသာကို စည်းရုံးကြတာပေါ့”

ဟုဆိုပြီး သုံးခြံကျော်သာဝေးသော ကေသာရဲ့

အိမ်ထဲသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်ပါသည်။

“အန်တီ ကေသာရော”

— ဂျွနီယာ —

“သမီး ပူတာဆို ခဏသွားတယ်”

“ဗျာ၊ ခုနကတောင် ကန်တင်းမှာ”

“မသိပါဘူးကွယ်။ သူ့အမေဆီ ခဏသွားဦးမယ်

ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ”

“ပွဲက ဒီထက်ကြည့်ကောင်းဦးမယ်ပုံပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရပေမယ့်လည်း ရင်ထဲမှာ မသက်

မသာတော့ ကိုယ်မိဖြစ်သွားကြပါ၏။

— ဂျွနီယာ —

“ဂယက် . . . ဖွပ် . . . ဖွပ်”

ဆိုင်ကယ်ဟွန်းကို နှိပ်လိုက်တော့ ဂယက်မှာ

ပြေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“အဲ . . . နင်က ဆိုင်ကယ်တွေနဲ့ပါလား”

“စွမ်းအင်ရဲ့ဟာလေ”

“နင် ဘာဖြစ်လို့ကျောင်းမလာတာလဲ”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ မရှင်းလို့”

“ကဲ . . . အကျိုးလဲ၊ သွားမယ်”

“ဘယ်လဲ”

“မေးမနေနဲ့၊ ငါ နင့်ကို မဟုတ်တဲ့နေရာကို ခေါ်

သွားပါလား”

“ငါ မုန်ညင်းချင် . . .”

“ပြန်တော့ ငါလုပ်ကုမယ်ဟာ။ လာတော့”

“ဓကနော်”

ဟုဆိုကာ ပြေးဝင်သွားပြီးမှ အကျိုးအကောင်း
လုံချည်အသစ်ကို ဝတ်လာခဲ့ပါသည်။

“တကယ်တော့ နင်က သိပ်လှပါတယ် ဂယက်။

ဒါကြောင့် ဖေမြန်နိုင် ကြိုက်တာထင်တယ်”

“တော်ပါပြီဟာ။ မောင်းမှာသာ မောင်းစမ်းပါ”

ဟုဆို၍ ဝိုင်းနင်းလေက ဆိုင်ကယ်စက်ကို နှိုးလိုက်
ပြီး မောင်းထွက်လာရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြို့ပြင်သို့ ရောက်
လာခဲ့ပါသည်။

“ဝိုင်းနင်းလေ . . . ဘယ်လဲ”

“စွမ်းအင်တို့ရဲ့ ရာဘာခြံကိုလေ”

“ဖေမြန်နိုင်ခေါ်ခိုင်းတာ မဟုတ်လား။ ငါ သူနဲ့

မတွေ့ချင်သေးဘူး”

“ရှောင်ပုန်းမနေနဲ့ ဂယက်။ ဒီလိုနေက ရောက်လာဦးမှာပဲ။ စိတ်ပင်ပန်းခံနေမယ့်အစား ပြေးတွေ့လိုက်။ တစ်ရှုပ်ရှင်းတော့ အေးတာပါပဲ”

ဟုဆိုကာ ဆိုင်ကယ်ကို ထိုးရပ်လိုက်တော့ အရိပ်ကောင်းသောအပင် အောက်က ခုံဝိုင်းလေးမှာ ထိုင်နေသော ဖေမြန်နိုင်က သူမတို့ထံလျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

သူမ ရင်တွေ့ခန့်နေရ၏။ ဖေမြန်နိုင် ဘာလုပ်မလို့လဲပေါ့။

အလိုက်သိတဲ့မိုးနှင်းလေကလည်း ဖေမြန်နိုင် လျှောက်လာတာ မြင်မြင်ချင်းပင် စွမ်းအင်နှင့် နိုင်လွန်ထိုင်နေသော ရံလေးဆီသို့ လျှောက်သွားခဲ့၍ သူမရင်ခန့်နှုန်းတွေက ပို၍တုန်ယင်နေရပါသည်။

ဖေမြန်နိုင်ရယ်။ ငါနင်နဲ့ရည်းစားမဖြစ်ချင်ဘူး။ မဖြစ်ချင်ကတောင် ဒီလိုပြဿနာရှုပ်နေတာဖြစ်ပြီးရင်ဆိုတာမျိုးက ငါ မတွေးရဲအောင်ဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရင်ခန့်သံတွေကို ငါ မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ ငါ ခံနိုင်ရည်ရှိပါဦးမလား ဖေ

မြန်နိုင်ရယ်။ နင် ငါ့ကို အဲဒီလိုခွဲညှို့တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ မကြည့်နဲ့ဟာ။ ငါ အနေခက်လို့ပါ။

“လှိုင်းဂယက်”

ဖေမြန်နိုင်ခေါ်လိုက်တာက တိုးတိုးလေးဆိုပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဖေမြန်နိုင်”

“ငါ... မင်းကို ပြောစရာရှိလို့ပါ။ ဒီလိုကြီး ရင်ခနဲတော့ ညောင်းမှာပေါ့။ ဟိုမှာ ထိုင်ရအောင်လေ”

ဟုဆိုသဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွဲထားသော ခုံတန်းလျားတစ်ခုကို ညွှန်ပြသဖြင့် သူမက ထိုခုံတန်းလေးတွင် ထိုင်လိုက်တော့ သူက သူမရဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံတွင် ထိုင်ကာ သူမကို မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်ပြီး...

“ဒီရက်ပိုင်း ဘာကြောင့် ကျောင်းမလာတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ငါ့ကို မတွေ့ချင်လို့လား”

သူမ ပြန်မဖြေပါ။ ငြိမ်၍သာ ခေါင်းငုံ့နေလိုက်၏။

“ဒီရက်ပိုင်းတွင်း ငါ နင့်ကို ဘယ်လောက်ထိ
သတိရနေရတယ်မှတ်လဲ။ အိပ်တော့လည်း မင်းရဲ့မျက်နှာ၊
စားတော့လည်း မင်းရဲ့မျက်နှာ၊ ရင်ထဲမှာ သိပ်ပူနေတယ်”

“ဖေမြန်နိုင်”

“အင်း . . . ပြောလေ”

“ငါတို့မတွေ့ဘဲနေကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဒါက ငါ့တို့ သိပ်ရက်စက်ရာမကျလွန်းဘူးလား။
ငါ့ရင်ထဲမှာ မင်းကို ဘယ်လောက်ထိမြတ်နိုးနေသလဲဆို
တာ ဘယ်လိုစကားသုံးပြီး ပြောရမုန်းမသိဘူး”

“နင် မြတ်နိုးတာ ငါ့ဆံပင်ပဲ။ ငါ့ကိုမှ မဟုတ်တာ”

“ဟွန်း . . . အဲလိုလေးရန်တွေတာတော့ သိပ်ချစ်
ဖို့ကောင်းတာပဲ”

ဟုဆိုတော့ သူမရဲ့ရင်ခုန်ခြင်းတွေက အတိုင်း
အဆမရှိ လျှံထွက်လာခဲ့ရပါသည်။ ဖေမြန်နိုင်ရယ် ဒုက္ခပဲ။
မဆွတ်ခင်က ကြွေချင်နေတဲ့ ပန်းက အခုလို ခူးဆွတ်တော့
ခံနိုင်ရည်ရှိပါဦးမလား။

“နင့်ဆံပင်ကို မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။
နင့်ကို ချစ်တယ်။ ရင်ထဲက ချစ်တယ်။ ငါ့ကို ပြန်ချစ်ပါ”

သူမ ဘာပြန်ဖြေရမှာကိုလဲ။ နင့်ကို ငါချစ်နေတာ
နင် မရိုက်မိဘူးလား။ အဲလိုကြီးကျတော့ သူမ မပြောချင်တာ
လုံးဝ သေချာလှပါသည်။

“ဂယက်”

“နင် ငါ့တို့အဲလိုကြီးမကြည့်နဲ့လေ။ ငါ ရှက်တယ်”
ဟုဆိုသဖြင့် သူ ဂယက်ကို စက္ကူတစ်ရွက်ပေး
လိုက်၏။

“ဘာလဲ”

“မိန်းကလေးတွေက ရှက်ရင် တစ်ခုခုကို ဆုတ်ခြံ
ချင်တယ်တဲ့။ အဲဒါကို ကစားနေတော့ နင်ရင်ထဲက အရှက်
သက်သာမှာပေါ့”

ဟုဆိုကာ သူမဘေးမှာပြောင်းထိုင်လိုက်၍ သူမ
ရင်ပိုခန့်သွားရပါသည်။

ဖေမြန်နိုင်က သူမရဲ့လက်ကိုများ ဆုပ်ကိုင်တော့

မှာလားပေါ့။

သို့သော် သိပ်ချစ်စရာတောင်းတာက ဖြေနိုင်
မှာ သူမ နားကပ်မတိုင်ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာတိုင်ပြီး သူမကို
ဘေးတိုက်ဝေးကြည့်နေတယ် ဆိုရုံလေးပါ။

“ဂယက်ဖြေတော့လေ”

“ဘာဖြေရမှာလဲ”

“ချစ်တဲ့အကြောင်းပေါ့”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နိုင်လွန်က
အော်လာပါသည်။

“ကြာတယ်ဟေ့ . . . ခူးထောက်ပြီးသာ တောင်း
လိုက်တော့”

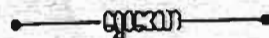
ဟုဆိုသဖြင့် သူက လှပစွာပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“သူပြောသလိုလုပ်ရမှာလား”

“ဟင့်အင်း . . . မလုပ်နဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ချစ်လို့ပေါ့”

“တကယ် . . . ဆယ့်တစ်နှာရီ နှစ်ဆယ့်ငါး”

ဟု ထမအော်လိုက်သည်တွင် ကျန်သူငယ်ချင်း
တွေက သူတို့ထံ ပြေးလာခဲ့ကြပါ၏။

သူမက ရှက်သွားပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့က ဒီလိုတိုင်ပင်ထား
ကြတာပဲဆိုတာ သဘောပေါက်သွား၍ပါ။

“ဟာ . . . နင်တို့”

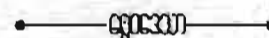
“ကဲ . . . ရွက်မနေနဲ့။ နင်တို့ရည်းစားဖြစ်တဲ့
အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့။ ငါတို့အမှတ်တရလျှောက်လည်ကြ
မယ်”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ . . .

“ငါ့ကိုရော ချန်ထားကြမလို့လား”

“ဟင် . . . ကေသာ”

ပြောင်းလဲစွာပင် ပြုံးရွှင်ရယ်မောပြီး ဝင်လာတဲ့
ကေသာကြောင့် သူတို့အားလုံးမှာ အံ့သြကုန်ရပါ၏။
ကေသာကတော့ လက်ထဲမှ အထုပ်ကိုပြကာ

“ဒီလိုအဆင်ပြေကြမယ်လို့ ငါ ကြိုသိတယ်လေ။

ဒါကြောင့် ဒါကိုဝယ်လာတာပေါ့”

“ဘာလဲ”

“စားစရာတွေနဲ့ ကင်မရာပေါ့”

“ဟင်း”

“ငါ အခုကားနဲ့လာခဲ့တာ”

“ကားနဲ့”

“အင်း . . . ဆိုင်ကယ်တွေ ဒီမှာထားခဲ့ပြီး ကားနဲ့ တစ်ဖွဲ့လုံးသွားကြတာပေါ့။ ဓနုတံခွန်မရောက်တာကြာပြီ လေ။ အဲဒီကိုသွားမယ်။ ကားက ဖွမ်းအင်ရဲ့အိမ်က ယူလာ တာ”

“ငါ့အိမ်ကကား”

“ဖေပြန်နိုင်ရေးရာ နင်ရေးရာ ပျောက်နေတာနဲ့ ငါက မေးတော့ နင့်အမေက ဒီကိုသွားမယ်ပြောသံကြားတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ငါလည်း သိပြီး ကားဆွဲလာတာပေါ့”

“နင် သိပ်တော်နေပါလား ကေသာ”

— ဂျွနီယာ —

“ငါ အမြဲတော်ပါတယ်။ မတော်တာတစ်ခုပဲ။ ငါ့ကို ဂယက်နဲ့ဖေပြန်နိုင် ကွက်ကျော်ရိုက်သွားတာ အသည်း နာမဆုံးဘူး။ အစောတည်းက နင်တို့ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ခဲပြာ ရင် ငါ ဒီလောက်ခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အရူးမဂယက် ငါ က ဖေပြန်နိုင်ကို ကြိုက်စရာလားဟဲ့။ ငယ်သူငယ်ချင်းပဲ ဥစ္စာ။ ငါက တိုင်ပြောပါ့မလား။ အနည်းဆုံး စစ်တူရအောင် ငါ သိဖို့တော့လိုမယ်”

“ဆောရီး . . . ကေသာ”

“ကေသာ ငါ နင်နဲ့ပေါင်းလာတာ ခုဆို နှစ်ဆယ့် တစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်။ ငါ့အာရုံထဲမှာ နင် ဒီတစ်ခါကြည့် လို့ အကောင်းဆုံးပဲ”

“သေနာ . . . နင် ငါ့ကိုမုန်းနေတာ မဟုတ်လား”

“အခုတော့ ချစ်သွားပါပြီ။ နင်ရဲ့ အခုလုပ်ရပ်လေး က တော်တော့ကို ချစ်ဖို့ကောင်းနေတယ်”

“ကဲ . . . သွားကြမယ်”

သူမ သိနေပါသည်။

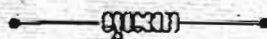
— ဂျွနီယာ —

ကေသာဟာ ဓါတိုင်းနဲ့မတူအောင် ပြောင်းလဲနေ
တယ်ဆိုတာကိုပေါ့။ အားလုံးမှာ ကေသာရဲ့ ပြောင်းလဲသွား
မှုကို သံသယမရှိပေမယ့် သူမကတော့ အမြဲအချိန်အခြေည်
ကြည့်နေခဲ့ရတဲ့ဘဝမျိုးမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရလို့လားမသိ ကေသာ
ရဲ့ ပြောင်းလဲသွားတဲ့စိတ်ကိုလည်း အံ့သြမိသလို ခုလို
သဘောထားကြီးတတ်တဲ့ စိတ်မျိုးက ဘယ်လိုသွင်းယူ
လိုက်သလဲဆိုတာမျိုးကို ပို၍ တွေးမိပါသည်။

ထိုသို့တွေးမိ၍လား မသိ ကေသာရဲ့မျှော်ဝန်းတွေ
က အရောင်မှိန်နေသလို ခံစားရပါသည်။ ကားကိုတော့
စွမ်းအင်က မောင်းပြီး သူတို့တွေ အားလုံးတပျော်တပါးနှင့်
လာခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံးမှာ ရေတံခွန်တောင်ခြေသို့ ရောက်
လာခဲ့ပါသည်။

“ရောက်ပြီ”

ဟု နိုင်လွန်က အော်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
ကားပေါ်မှ အလျှို့လျှို့ပြေးဆင်းလိုက်ကြပြီး ရေထဲပြေးဆင်း
သူက ဆင်း၊ ခုန်ပေါက်သူက ခုန်ပေါက်နှင့် အားလုံးမှာ

လွင့်ပါးပျော်မြူးနေကြပေမယ့် အသစ်ကြပ်ချွတ်စုံတွဲလေး
ကတော့ ငြိမ်နေခဲ့ကြပါသည်။

“ဆင်းလေ”

“ရင်ထဲမှာတစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟင့်အင်း . . . မသိဘူး တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ဓါတိုင်း
တော့ နင့်ကို ဘယ်လိုမှမနေပေမယ့် အခုရက်နေမိသလိုပဲ”

“ဟင်း . . . ဟင်း”

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ချစ်လို့ပေါ့။ တကယ်ကို ချစ်စရာကောင်းနေ
တယ်”

“ဖြေနိုင်နင်းနော်”

ဟု သူက မျက်စောင်းလေးရွယ်လိုက်တော့ ဖေ
မြန်နိုင်တ မျက်ဝန်းစိုစိလေးနှင့် သူမကို မလွှတ်တမ်း စိုက်
ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“ငါ ဘယ်လိုနေရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

ဟု သူမကရှက်ဝဲဝဲလေး ပြောလိုက်သောအချိန်
မှာ စမ်းချောင်းထဲမှ မိုးနှင်းလေက . . .

“ဟဲ့ . . . ဟိုအတွဲ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။
လာလေ”

“ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်”

ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဆိုလာကြတော့ . . .

“ဟိုမှာခေါ်နေပြီ”

ဟုဆိုကာ ဖေ့မြန်နိုင်က သူမလက်ကို ဆွဲကိုင်
လိုက်သည်တွင် ရည်းစားမထားဘူးဆိုသည့် ရည်းစားဦး၏
အထိခို သူမရင်ခွင်သွားရသည်မှာ လက်ဈေးလေးတွေ
အေးစက်ကုန်သည်ထိပင်။

“လှတယ် . . . နင်တို့အတွဲဟာ သိပ်လိုက်တာပဲ။
အဲ့တိုင်းနေ နင်တို့အတွဲကို အမှတ်တရရိုက်ပေးမယ်”

ဟုဆိုကာ ဖျတ်ခနဲပင် ကေသာက ရိုက်လိုက်
သည်တွင် . . .

“အယ်”

သူမမှာ ရှက်သွားရပါသည်။

ကေသာရဲ့ကင်မရာကို စွမ်းအင်ရော နိုင်လွန်ရော
မိုးနှင်းလေပါ ပြေးကြည့်ကြပြီး . . .

“သိပ်မပီပြင်ဘူးဟယ်။ အတွဲပါဆို အဝေးကြီးနေ
ရတယ်လို့၊ နောက်တစ်ပုံ ထပ်ရိုက်မယ်။ ဖေ့မြန်နိုင် . . .
နင် ဂယက်နားကပ်”

ဟုဆိုသဖြင့် ရည်းစားတစ်ယောက်မှ မထားဖူးခဲ့
သော ဖေ့မြန်နိုင်မှာလည်း နားရွက်လေးနီကာ မရဲတရဲလေး
ကပ်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“မရသေးဘူးဟာ . . . ကပ်ဦး”

ဟုဆိုသဖြင့် နောက်တစ်လှမ်းကပ်မိပြန်ပါသည်။
သည်တွင် မိုးနှင်းလေနှင့် နိုင်လွန်မှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ စမ်း
ချောင်းထဲမှ ပြေးတက်လာကာ မိုးနှင်းလေက ဂယက်ကို
တွန်းပြီး နိုင်လွန်က ဖေ့မြန်နိုင်ကိုတွန်းကာ ကပ်စေလိုက်၏။

“ဟယ် . . . နင်တို့ကလည်း”

“ခုမှ ဘာရှက်နေလဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့နာရီပိုင်းလောက်

ကတော့ မရှက်မကြောက် အခြေတောင်းနေကြပြီးမှ”

ဟု မိုးနှင်းလေက ဆိုလိုက်သည်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကေသာက . . .

“ဖေမြန်နိုင်ရဲ့လက်ကို ဂယက်ရဲ့ပခုံးပေါ် တင်လိုက်”

ဟုဆိုသဖြင့် သိပ်သွက်လက်နေသော မိုးနှင်းလေမှာ ဖေမြန်နိုင်ရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး ဂယက်ရဲ့ပခုံးပေါ်တင်စေလိုက်သည်တွင် . . .

“မဝီပြင်ဘူး၊ ဖေမြန်နိုင် . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဂယက်က နင့်ရည်းစားပဲ၊ သေသေချာလေးဖက်ထားစမ်း”

ဟုဆိုသဖြင့် ဖေမြန်နိုင်က . . .

“ဂယက် . . . ရှက်မှာမိုးလို့နော် . . . ဟွန့် . . . နင်တို့ရှေ့မှာဖက်စရာလား”

“ဪ . . . ငါတို့ကွယ်ရာမှာမှ လုပ်ချင်တာ လုပ်မယ်ပေါ့လေ”

“ဟာ . . . နင်တို့ကလည်း”

“အမယ်လေး ရှက်မနေနဲ့၊ အကြောင်းသိတွေပဲ”

ဟုဆိုတော့မှ ဖေမြန်နိုင်က ပြုံးကာ ဂယက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖက်ပစ်တော့သည်။

ဓာတ်ပုံက တဖျင်ဖျင်ရှိက်နေခဲ့တော့ သူမရင်တွေ အတိုင်းအဆမရှိ ခုန်ပေါက်နေရပါတဲ့။

သူမလည်း ရင်ခုန်နေသလို ဖေမြန်နိုင်ရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကိုလည်း ကြားနေမိသယောင်ပင် . . .

“ဘာဖြစ်လို့မျက်နှာကြီးနီနေရတာလဲ”

ဟုရှက်နေသော သူမကို သူက သိသိချည်းနှင့် ပြောလျှင် သူမက မလုံမလဲလေးနှင့် . . .

“နေ . . . နေပူလို့ဖြစ်မှာပါ”

ဟုပြောတော့ သူက အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီအဖြူလေးကို ချွတ်လိုက်ပြီး သူမကို မိုးပေးလိုက်လျှင် နှစ်ယောက်က ပို၍ပူးကပ်သွားရကာ . . .

“ငါ သွားတော့မယ်”

ဟုရှက်ရှက်နှင့်ဆိုကာ သွားမည်အပြု ဘာကိုမှ

မသိနိုင်အောင်ထူပူနေသည့်သူမက ခဲလုံးလေးကို နင်းမိကာ . . .

“အမလေး!”

ချော်တော့မလိုဖြစ်သွားမိပြီး ဖေမြန်နိုင်ခင်းခါးကို ဆုပ်ကိုင်မိသွားကာ . . .

“သိပ်လှတဲ့မြင်ကွင်းလေးပဲ”

ဟုဆိုကာ ကေသာမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူပြီးနေပါပြီ။

“နင့်တို့သိပ်လိုက်တဲ့ စုံတွဲလေးပဲ”

ဟု တေသာက လိုက်လိုက်လှဲလှဲဆိုတော့ အရင်ကေသာကို ဖေမြန်နိုင်နဲ့ထင်ခဲ့မိတဲ့မိတ်ကို သူမမှာ အားတုံ့အားနာဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည်။

အတန်းချိန် မပြီးသေးခင်မှာပဲ မိုးနင်းလေ၊ ကေသာနှင့် နိုင်လွန်း၊ စွမ်းအင်တို့မှာ အလျှို့အသင့် ထွက်သွားကြ၍ သူနှင့်သူမမှာ နှစ်ယောက်တည်းသာ ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် ကျန်နေရစ်ပါသည်။ ဘာလဲ . . . သူတို့ကို အသိမပေးဘဲ ဘယ်သွားကြတာလဲဟုလဲဆိုတော့ သူတို့တွေ ဒီလိုရှောင်ပေးမှ ဂယက်နှင့် များများစကားပြောရမှာ မဟုတ်လား။

ဖေမြန်နိုင်က သူ့အတွေးနဲ့သူမို့ ကြည်နူးနေခဲ့ပေမယ့် ဂယက်မှာတော့ ရင်တုန်လှုပ်ပြီ။ ရည်းစားသာဆိုပေ

မယ် သူနဲ့ ခုလိုနှစ်ယောက်တည်း တွေ့ကြရင်လည်း ဘာ ပြောလို့ပြောရမှန်းမသိတော့ပါ။

ဆရာ စာသင်နေတာလည်း ဘာတွေကို ဘယ်လို ပို့ချနေသလဲဆိုတာ သူမ အာရုံမရတော့ပါ။ ထိုအချိန်မှာပဲ ဖေပြန်နိုင်က သူမထံ စာအုပ်တစ်အုပ်ထိုးပေးလာ၍ သူမ က ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ . . .

“အတန်းပြီးရင် နင်နဲ့ငါ လျှောက်လည်ရအောင်”

“ငါ အိမ်မှာအလုပ်ရှိသေးတယ်”

ဟု သူမက ပြန်ရေးပြီး သူထံလှမ်းပေးလိုက်ပြန်ပါ သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နာရီဝက်တော့ အချိန်ပေး”

ဟုဆိုလာပြန်၍ . . .

“ဆယ့်ငါးမိနစ်”

ဟု ရေးပြီးပေးလိုက်ပြန်ရာ . . .

“မိနစ်နှစ်ဆယ်”

ဟု သူကဈေးဆစ်နေ၍ သူမက ချစ်ရသော သူ

ကို ရုတ်တရက်လေးကြည့်တော့ သူကလည်း သူမကို စိုက် ကြည့်၍နေခဲ့ပါသည်။

အတန်းချိန်ပြီးတော့ လူများအားလုံး အလျှိုလျှို ထွက်သွားကြရာ နောက်ဆုံးတော့ သူနှင့်သူမ နှစ်ယောက် သာ ကျန်နေရစ်ပါ၏။

“ရည်းစားဖြစ်ပြီးတည်းက နင့်ကို ခုလိုတွေ့ရတာ ဒါ ပထမဆုံးပဲ။ ရည်းစားဖြစ်ပြီးမှ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ နင့် ကို မကြာခဏတွေ့ချင်လာတယ်။ ညညတွေ့ဆိုရင် နင့်အိမ် ရှေ့ကို ရောက်တယ်။ မခေါ်တတ်လို့။ နင့်အိမ်ကိုပဲ အလွမ်း ပြေကြည့်ပြီး ပြန်လာတာ”

“ငါလည်း နင့်ကိုသတိရပါတယ်။ သတိရတိုင်း နင် နဲ့အတူရှိကုန်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ဖြစ်တယ်”

“အဲဒီဓာတ်ပုံလေးဟာ အရမ်းလှတယ်နော်။ ငါ့ဆို အချိန်တိုင်းကြည့်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ခေါင်းအုံးအောက်မှာ အမြဲထားတယ်။ အမှန်က မှန်ဘောင်နဲ့ထည့်ပြီး စားပွဲမှာ တောင်ထားချင်တာ။ ပြဿနာများသေးလို့သာ”

“မလုပ်ပါနဲ့။ နင့်အမေနဲ့ နင့်အစ်မတွေသွားမှ ပြဿနာတွေ တစ်သိကြီးတက်သွားဦးမယ်။ သူတို့က နင့်ကို ငါနဲ့သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါက ကျောင်းနေတုန်းမို့ အလုပ်မရှိသေးလို့ စိုးရိမ်တာပါ။ အဲလိုမျိုးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟုဆိုလာသော ဖေမြန်နိုင်ကို သူမ ဘာမှမပြော ဖြစ်တော့ပါ။

နင့်ကိုချစ်ရတာ ငါ ရင်မောလိုက်တာ ဖေမြန်နိုင်ရယ်။ နင်နဲ့ငါတို့ရဲ့ ဇာတ်သိမ်းဟာ မလှနိုင်ဘူးဆိုတာ ငါ ကြုံတွေ့မိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ငါ အဲဒီအချိန်တွေကို မရောက်ချင်ဘူး။ ဒီခဏလေးမှာ အမှတ်တရတွေ အများကြီးနဲ့ ရည်းစားဦးဘဝကို ပျော်ပျော်ဖြတ်သန်းချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ နင့်ကို လေးနက်တဲ့ရင်တွင်းစကားအမှန်တွေကို ငါ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ငါလေ နင့်ရင်ခွင်ကြားမှာနေပြီး နင့်ရင်ခုန်သံကို နားထောင်ဖူးချင်

တယ်။ နင်က ငါ့အပေါ် ရည်းစားဆိုပြီး ပိုင်စိုးပိုင်နင်း မရှိသူမို့ အဲဒီလိုမလုပ်ဘူးဆိုတာ ငါ သိပါတယ်။ နင်ကလည်း ငါ့ကို အဲဒီလို မနီးနေသလို ငါကလည်း အဲဒီလိုမျိုး နင်နဲ့ တရင်းတနှီးကြီး မနေပါဘူး။ ငါက မိန်းကလေးလေး သိက္ခာထိန်းရမှာပေါ့။ နင့်ကို ငါ သိပ်လေးစားတယ် ဖေမြန်နိုင်ရယ်။ နင်က သူများရည်းစားတွေလို ရဲရဲတင်းတင်းကြီး ထိကမ်း ရိုကမ်းမရှိလို့ပါ။ နင်လိုချင်သူတစ်ယောက်ကို ငါ ဆုံးရှုံးရရင် ငါ ရူးမလားပဲ။

ငါ နင့်ကိုပိုပြီးချစ်မိလာပြီ ဖေမြန်နိုင်ရယ်။

“ဘာငေးနေတာလဲ”

“ဪ”

“ငါ့စကားတွေထဲမှာ ဘာစဉ်းစားစရာပါသွားလို့လဲ”

“ငါတို့အနာဂတ်ကို ငါ သိပ်သိချင်တယ် ဖေမြန်

နိုင်”

“ဝေဒင်ကြည့်ပေါ့”

“အကယ်၍ နင်နဲ့ငါနဲ့ တစ်နေ့နေ ကွဲသွားရင် နင်

တခြားလူကို ချစ်မှာလား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး။ သေသေချာချာပြောရရင် နင်နဲ့မကွဲဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါက နင့်ကို အရမ်း ချစ်လို့ပဲ”

“နင် ငါ့ကိုဘယ်တုန်းက ချစ်တာလဲ”

“ဟွန်း... ငါ မသိဘူး။ မရေမရာပြောရရင်တော့ နင့်ကို စသိတဲ့အချိန်တည်းကပဲ”

“ငါတို့စသိတဲ့အချိန်”

“နင်ကတော့ မသိပါဘူး။ ငါက နင့်ကို အရင်သိတာ။ ဟောပြောပွဲမှာလေ။ နင်က သိပ်ကိုသတ္တိရှိတယ်။ လူအများကြီးရှေ့ကိုထွက်ပြီး စကားရည်လှပြောနိုင်တယ်။ ငါ့မှာ အဲဒီလိုသတ္တိမျိုး မရှိဘူး။ အဲဒီပွဲမှာ နင်ဆုရခဲ့သေးတယ်လေ။ နင် သိပ်တော်တယ်။ အဲဒီကိစ္စလူတိုင်းမလုပ်နိုင်ဘူး”

“ဟာ... ဒါဆို နင် ငါ့ကိုသိနေတာ ကြာပြီပဲ”

“အင်း... ကြာပြီ”

“ဟီး... ရက်စရာကြီး။ အဲဒီတုန်းက ငါ့စိတ်တွေ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး။ ဟောပြောပွဲလို့သာဆိုတယ် မှတ်သားစရာလည်း မပါဘူး။ စိတ်ဝင်စားစရာလည်း မကောင်းဘူး။ ထိုင်နားထောင်နေရတဲ့ ပရိသတ်တွေကိုတောင် အားနာဖို့ကောင်းနေပြီ။ အိပ်ငိုက်တဲ့လူက ငိုက်နဲ့။ အဲဒီချိန်မှာ ချဲ့လွှဲခေါ်တော့ ငါက ဝင်ပါဖြစ်သွားတာပေါ့။ အစီအစဉ်လည်း မရှိဘဲနော်။ ငါ့ကိုယ်ငါ ဘာပြောပစ်သလဲဆိုတာတောင် ကောင်းကောင်း မသိတော့ဘူး”

“နင်နဲ့ အဲဒီတုန်းကပုံက သိပ်လိုက်တယ် သိလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့်နဲ့ သတ္တိရှိရှိကြီး ပြောပြီးမှ နောက်ဆုံးကျေးဇူးတင်စကားကျတော့မှ ရက်ပြုံးကြီး ပြုံးနေတာ ငါ မမေ့သေးဘူး”

“ကဲ... ဆယ့်ငါးမိနစ်ပြည့်ပြီ”

ဟုဆိုကာ သူမက ကောက်ကာငင်ကာကြီး ထရပ်လိုက်တော့ သူ့မှာဆန့်တင်ငင်ကြီးပင် ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါသည်။

သူရဲချစ်သူလေးက အဲဒီလိုရင်ခုန်အောင် လုပ်
တတ်သူလေးပါပဲ။

သူက လွယ်အိတ်ကို ကမန်းကတမ်း ကောက်
လွယ်လိုက်ပြီး ထွက်သွားသော ဂယက်နှောက်သို့ ပြေး
လိုက်လာခဲ့စဉ် သစ်ပင်အောက်မှာ ငူငူကြီးထိုင်နေသော
ဂယက်ကြောင့် . . .

“ဂယက် . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“လုပ်ပါဦး ဖေမြန်နိုင်ရယ်။ ငါ့စက်ဘီး ဘယ်
ပျောက်သွားမှန်း မသိဘူး”

“နင် အထားမမှားဘူးလား။ ဟိုဘက်စတင်းမှာ
ရော”

“ဟင့်အင်း . . . ငါ ဒီမှာ သေသေချာချာ ရပ်ထား
ခဲ့တာပါ”

“ဒါဆို ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“ငါ ရင်တွေပူလှပြီ။ စက်ဘီးသာ ပျောက်သွားလို့
တော့ ငါ့အမေက ဆူတော့မှာပဲ”

“နေပါဦး . . . ငါ ဝိုင်းရှာကူပါ့မယ်။ ဟိုဘက်
စတင်းမှာများ တစ်ယောက်ယောက်ရွှေ့မထားဘူးလား။ လာ
ငါ့ဆိုင်ကယ်ယူပြီး သွားကြည့်ရအောင်”

ဟုဆိုကာ နှစ်ယောက်သားမှာ ဆိုင်ကယ်အမြဲ
ထားနေကျနေရာကို ပြေးသွားလိုက်ရာ . . .

“ဟင်”

မှန်ပါသည်။ ဒါဂယက်ရဲ့စက်ဘီးပါပဲ။

“ကြည့်စမ်း . . . ဒါ ဟိုအုပ်စုရဲ့လက်ချက်ပဲ”

ဟုဆိုကာဆိုင်ကယ်ကိုဖို့ပြီး ရပ်ထားသော သူမစက်ဘီး
လေးကိုကြည့်ပြီး မကျေမနပ်ဆိုလိုက်ပါ၏။

“ဒီသူငယ်ချင်းတွေက တော်တော်ချစ်စရာ
ကောင်းတာပဲ”

“ဘာချစ်စရာလဲ။ မုန်းစရာကြီး။ ငါ ဘယ်လောက်
ရင်ပူသွားရတယ်မှတ်သလဲ”

ဟုဆိုကာ ဆိုင်ကယ်ကိုဖို့ထားသော သူမစက်ဘီး
လေးကို ဆွဲမည်အပြုတွင် ဆိုင်ကယ်နှင့်စက်ဘီးကို ချဉ်း

နှောင်ထားသော ကြိုးစလေးကြောင့် . . .

“ဟင်” “ဟင်”

နှစ်ယောက်လုံးမှာ စိတ်မဆိုးဘဲ ရယ်မလိုက်ကြ

ပါတော့သည်။

“ရှာရှာကြိုကြို”

“အဲ့ . . . ဒီမှာ စာလေး”

ဟု ညှပ်ထားသော စာလေးကို ဖေပြန်နိုင်က ယူကာ ဖြန့်လိုက်သည်တွင် . . .

“ဖေပြန်နိုင် . . . ဂယက်ရဲ့စက်ဘီးခြင်းထဲမှာ မုန့်လင်မယားကြော်ထုပ်ရှိတယ်။ အဲဒါ နင် ယူလိုက်၊ ပြီးတော့ ဂယက်ကို ရွဲကျွေးလိုက်၊ ငါတို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြည့်နေမှာနော်။ မဟုတ်လို့တော့ သေမယ်။ ဂယက်ကိုပြောလိုက်၊ ဒါ ငါ့ကိုချန်လှပ်ထားလို့ ငါက အပြစ်ပေးတာလို့။ သူ ရင်မှရတာထက် ငါက အများကြီးပူရတယ်လို့။ မုန့်လင်မယားဆိုတော့ ဘာလဲသိလား . . . ဟီဟီ . . . ငါတို့ချည်ထားတဲ့ ကြိုးလိုပဲ ဂယက်ထွက်ပြေးလို့မရအောင် နင်က ကြိုးကြိုး

ကြိုးနဲ့ ချည်ရမယ်နော် . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

သူက စာကိုဖတ်ပြီး သဘောကျကျနှင့် ပြုံးကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လေး ကြည့်လိုက်ပြီး သူတို့ပြောသလိုပင် ဂယက်ရဲ့စက်ဘီးခြင်းထဲမှ မုန့်ထုပ်ကို ဆွဲယူကာ . . .

“စာကဘာတဲ့လဲ”

ဟုမေးနေသော ဂယက်ကို သေချာကြည့်ပြီး . . .

“နင့်ကို ငါ ကြိုးနဲ့ချည်တော့မယ်”

ဟုဆိုပြီးမှ မုန့်လင်မယားတစ်ခုကို နှိုက်ပြီးမှ နှစ်ခြမ်းခွဲကာ တစ်ခြမ်းကို သူစားလိုက်ပြီး တစ်ခြမ်းကို ဂယက်ကို ကျွေးလိုက်သည်တွင် ဂယက်မှာ မျက်နှာပူပူနှင့်ပင် ဘုမသိ ဘမသိစားလိုက်ရ၏။

“နင်နဲ့ငါက တစ်နေ့ ခုလိုမုန့်မျိုးဖြစ်မှာ”

“ဟာ . . . ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ငါ ပြန်တော့မယ်”

ဟုဆိုကာ စက်ဘီးကိုရှက်ကီးရှက်ကန်းနှင့် ဆွဲပြီး

တွန်းလိုက်ချိန်မှာတော့ သူက စက်ဘီးရေမှူကာရပ်ပြီး . . .

“ချစ်တယ် . . . အရမ်းချစ်တယ်”

ဟုဆိုပြီးမှ ဂယက်ကို တဝကြီးကြည့်ကာ ဖယ်
လိုက်တော့ ရင်ခုန်နေရသော ဂယက်မှာ သူ့ကိုလှပစွာ ပြီး
ပြပြီး စက်ဘီးနှင်း၍သွားလိုက်ပါသည်။

“အမှန်က မင်းညီတယ် ဖေပြန်နိုင်း”

ဟုဆိုပြီး ပေါ်လာကြသောအုပ်စုကြောင့် . . .

“မင်းတို့ ဘယ်နားပုန်းနေကြတာလဲ”

“အမှန်က ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ အကြင်နာလေး၊
အနမ်းလေးဖြစ်သင့်တာတွေ၊ ရှုံးလိုက်တာ”

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ငါတို့က ဇာတ်ဝင်ခန်းလှလှ
လေး ကြည့်ရပြီမှတ်နေတာ၊ မင်းသားညီတယ်ကွာ”

“ငါ ရင်တွေပိုခုန်လာတယ်၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငါ
ဂယက်ကို ပိုပိုပြီးချစ်မိလာပြီ”

“ရောဂါပဲ”

ဟု အားလုံးမှာ သူ့ကိုထောပနာပြုကြပါတော့သည်။

အတွဲပုံစံမျိုး လုံးဝမတွေ့ရတဲ့ ထိုမလုပ်မယုက်နှင့်
အတွဲကို သူတို့အဖွဲ့မှာ အသည်းယား၍မဆုံးပင်၊ ပြီးတော့
စနောက်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင်ကို လိုက်ဖက်ညီ
ပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့အတွဲမို့ သူတို့မှာ ထိုအတွဲကို စ
နောက်ရတာ မမောနိုင်ပင်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျောင်းနားရက်၌ ကေသာက ဖေ
မြန်နိုင်အိမ်ကို လာခွဲပြန်ပါသည်။ သူမရောက်တော့ ‘စွမ်း
အင်နှင့် နိုင်လွန်ကိုပါ တွေ့ရ၍ အတော်ပဲဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဪ . . . နင်တို့ရော ရောက်နေကြပါလား”

“နင်ဘာလုပ်လာတာလဲ ကေသာ။ ငါတို့ ပြော
စရာရှိသေးတယ်။ ပြန်တော့”

“အဲမယ် . . . ကျေးဇူးရှင်ကို သုံးတဲ့အသုံးအနှုန်း
ပြင်လိုက်စမ်း။ ဒီအချိန်မှာ ငါ့ပီးစပ်ဟလိုက်ရင် နင် ဘာ
ဖြစ်သွားမယ်ထင်သလဲ”

“ကေသာ . . . နင်ဟာလေ ရှင်နဲ့အကျင့်နဲ့လိုက်
တယ်”

“ရတယ်လေ။ အဲလိုဆိုလည်း ငါ ပြန်ရုံပေါ့။ ငါက
ဂယက်အကြောင်းပြောမလို့လာတာ”

ဟုဆိုတာ ရှတ်တရက်ဆိုသလို လှည့်လိုက်တော့
ဂယက်နာမည်နှင့် ကမ္ဘာပျက်မည်ကိစ္စလို ဆွဲဆောင်နိုင်
သည့် ဖေပြန်နိုင်ငံက ရှတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ကေသာရှေ့
ပြေးရပ်ကာ . . .

“နေဦး . . . ပြော”

“နင်ပဲ နားမထောင်ချင်ဘူး မဟုတ်လား။ ပြန်
တော့မယ်”

•—•—•—•—•

“ကေသာ . . . နင် မရပ်နဲ့နော်”

“နင့်အသုံးအနှုန်းကို ပြင်လိုက်စမ်းပါ”

“အေးပါ။ ပြင်မယ်ဟာ . . . ကြွပါ။ ထိုင်ပါ အစ်မ
ဇုရားရယ် . . . နော်”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . အခုမှ ဖေပြန်
နိုင်ငံကိုနိုင်တဲ့သော့ ငါတွေ့တော့တယ်။ အဟဲ . . .
လက်ဖက်လေး ဘာလေး သုပ်ပါဦးဟာ”

“ကေသာ . . . !”

“ရတယ်လေ။ အဲဒါဆိုလည်း ငါက ပြန်မှာပါ”

“ထိုင် . . . ထိုင် . . . ထိုင် . . . သုပ်ပေးမယ်”

ဟုဆိုကာ ဂူဝူအောင်အောင်ထွက်သွားသော သူ
ကို ကေသာက ပြုံးတုံ့တွဲနှင့် ကြည့်ပြီး ထိုင်လိုက်သည်တွင်
မကြာခင်မှာ သူက ပန်းကန်ပြားသေးသေးလေးနှင့် ပေါ်လာ
ခဲ့၏။

“ရေခဲနွေးကြမ်းစရာလေဟာ”

ဟု သူမက မခိုးမခန့်ဆိုကာ လက်ဖက်ပန်းကန်

•—•—•—•—•

ကို နှိုက်စားလိုက်သည်တွင် သူက အောင့်သက်သက်ကြီးနဲ့ ထွက်သွားခဲ့ပြန်သည်။

“တစ်သက်လုံး သူ့ချည်း ငါ့ကိုခိုင်းခဲ့တာ။ ခုလိုခိုင်းရတာ အရသာရှိလိုက်တာ။ ဒီကောင် ဂယက်ကို တော်တော်ကြွပ်။ အားကျလိုက်တာ . . . ဟူး . . . ခုမှ ငါ့လုပ်ရပ်မှန်သွားမှန်း လက်ခံတော့တယ်။ သူတို့အတွဲပျော်တော့ ငါတို့ပါ ပျော်ရတာပေါ့”

“ဒီကောင်တွေအတွဲက တော်တော်လိုက်တယ်နော်။ အဲ့လောက်ကြည့်ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်ထားခဲ့ဘူး”

“ဘာအတင်းပြောနေကြတာလဲ”

“မကောင်းသတင်းမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်”

ဟုဆိုကာ ဖြေပြန်နိုင်ခဲ့လက်ထဲမှ အကြမ်းရည်ဖောက်ထားတဲ့ ဓာတ်ဘူးကိုယူပြီး ခွက်ထဲကို ငဲ့ကာသောက်လိုက်သည်တွင် သူတို့သုံးယောက်လုံးကို ဖြေပြန်နိုင်မှာ

မပိုတ်မသုန်ပိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“မင်း တကယ်ရော ဂယက်အကြောင်းပြောဖို့လာတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား ကေသာ”

ဟု အေးစက်စက်မေးလိုက်တော့မှ တစ်ချိန်လုံး စားသောက်နေသော ကေသာက . . .

“အင်း . . . နင့်ကို ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပဲ နှိပ်စက်မယ်။ ထ . . . ငါတို့သွားမယ်”

“ဘယ်လဲ”

“ဂယက်အိမ်ကိုပေါ့”

“ဘာလဲဟ၊ နင့်ဟာက အစမရှိ အဆုံးမရှိနဲ့”

“လိုက်ရုံမရောက်တာကြာပြီလေ။ လိုက်ရုံက အကောင်းဆုံးနေရာပဲ။ နင်တို့က မိုးနင်းရဲ့အဆောင်မှာစောင့်။ ငါက ဂယက်ကိုခေါ်ပြီးလာခဲ့မယ်”

“အားလား . . . နင်ဟာ ထပ်ပြီးချစ်စရာကောင်းသွားပြန်ပြီ ကေသာရာ”

ဟု ဖြေပြန်နိုင်ကာ နောက်တောက်တောက်လှင့်

တော့ လှစ်ခနဲ ပြိုဆင်းသွားတဲ့ ကေသာရဲမျှက်ဝန်းကိုမှ
မည်သူကမှ သတိမထားမိလိုက်ပါ။

“ငါတို့ရည်းစားထားရင်လည်း ကေသာကို အရစ်
ဆုံးပြမှပဲ။ သူ့ခေါင်းက ဗျူဟာကောင်းထွက်တတ်တယ်
လေ”

“အဲတော့ . . . နင်တို့တွေက တစ်ယောက်မှ ငါ
ကို မကြိုက်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

“ဘာ . . . ငါတို့က နင့်ကိုကြိုက်ရမယ် ဟုတ်
လား။ လောကကြီးက ဘာဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

“အလကားနောက်တာပါ။ သူငယ်ချင်း အချင်း
ချင်း ဘယ်လိုရင်ရန်လို့ရမလဲ။ ဖေ့မြန်နိုင်သော ရွှေလို့၊ ဖေ
မြန်နိုင်က ရွှေငှာယ်ပဲထား။ ဂယက်ကပါ အဆစ်ဝင်ရွှေသေး
တယ်”

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ငါ့ကိုပြောချင်ပြော ဂယက်
ကို ဆွဲမထည့်နဲ့”

ရုပ်တည်ကြီးနှင့်ပြောနေသော ဖေ့မြန်နိုင်ကို သူမ

က မျက်စောင်းရွယ်ကာ . . .

“ဖြစ်နေလိုက်တာ”

ဟု ထောပနာပြုပြီးမှ . . .

“ငါကတော့ အပျိုကြီးပဲလုပ်မယ်”

“သူ့ကို ဘယ်သူက ရိုက်စစ်နေတာကျလို့”

“နင်တို့ရော မိန်းမယူကြဦးမှာလား”

“ကြိုက်တဲ့လူရှိရင်တော့ ယူမှာပေါ့ဟာ၊ ဘဝမှာ
အချစ်က အရေးကြီးဆုံးပဲ။ ဒီကောင် ဖေ့မြန်နိုင်ကိုကြည့်ပါ
လား။ ခုတော့ ဘယ်လောက်ထိ သက်ဝင်နေသလဲ။ ငါတို့
တောင် အားကျနေတာ။ ဒါနဲ့များ ရည်းစားကိုမနမ်းရသေး
ဘူး။ လက်နှေးတယ်ကွာ။ နေရာချင်းသာ လဲချင်စမ်းတယ်။
ဂယက်ရဲ့ပဲက ဒီလောက်ပိုနေတာ နမ်းချင်စရာ”

“ဟေ့ကောင်တွေ”

“ဒီကောင့်မှာ ရောဂါရသွားပြီ။ ဂယက်ကိုဆို အထိ
မခံဘဲ”

“ရည်းစားဖြစ်ပြီဆိုမှတော့ နမ်းတာလောက်တော့

ရှိရမှာပေါ့။ နင် ညှိလွန်းပါတယ်။ စွမ်းအင်နဲ့နိုင်လွန် ပြောရင်လည်း ပြောစရာပဲ။ ဒီနေ့ ငါ နင့်ကို ဖန်တီးပေးမယ်။ ဒါမှ နင် မနမ်းဖြစ်ဘူးဆိုရင်တော့ နင်က အခြောက်ပဲ”

ဟုသာဆိုပြီး ထွက်သွားသော ကေသာကြောင့် သူ့မှာ စိတ်ဆိုးရပေမယ့် ပျော်မိသလိုလိုတော့ ဖြစ်မိသားပင်။

“ကဲ . . . ပြုံးမနေနဲ့။ ယင်ချော်လဲပြီးနဲ့ ထလစ်မယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကို ဆွဲဝတ်လိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

သူတို့မိုးနင်းလေရဲ့ အဆောင်ရောက်တော့ သိပ်ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါပဲ ဂယက်နှင့်ကေသာတို့ ရောက်လာခဲ့ကြပါသည်။

“ကဲ . . . အစ်မဖုရား ဖြေနိုင်နင်းချဲ့ဆိုင်ကယ်ပေါ် ပြောင်းမီးပါ။ ဟုတ်ပြီလား”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမမှာ ရှက်ရှက်နှင့်ပင် အားလုံး

ကြည့်နေကြသည့်ကြားမှ ဖြေနိုင်နင်း၏နောက်တွင် ပြောင်းထိုင်လိုက်ရပါ၏။

စွမ်းအင်နှင့်မိုးနင်းလေက တစ်စီး၊ ကေသာနှင့် နိုင်လွန်က တစ်စီး အလျှို့လျှို့ထွက်သွားကြချိန်မှာတော့ သူက ဆိုင်ကယ်စက်ကို နှိုးလိုက်ပြီး . . .

“ကိုင်ထားနော်။ ငါ အရမ်းမောင်းမှာ”

ဟု သူက ပြုံးမိမိဆိုလိုက်သည်တွင် သူမက အဟုတ်မှတ်ပြီး သူ့ရဲ့အင်္ကျီစက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပါသည်။

သိပ်အရှက်သည်းသော ရစ်သူလေးမို့ သူက ပြုံးမိလိုက်ပါသေးသည်။

သူတို့က လမ်းတွင် ဖယောင်းတိုင်နှင့် မီးခြစ်ကို ဝယ်လိုက်ပြီး စားစရာမုန့်အမျိုးကို ဝယ်ကာ လိုက်ရသို့ လာခဲ့ကြရာ ဆိုင်ကယ်ကို တောအိမ်လေးတစ်အိမ်မှာ မုန့်ဖိုးပေးပြီး အပ်ထားပြီးမှ လမ်းလျှောက်ရပါသေး၍ စရင်းနောက်ရင်းနှင့် ငါးမွေးကန်တွေ၊ တောင်ကုန်းတွေကို ဖြတ်ပြီး လိုက်ရသို့ ရောက်လာခဲ့ကြပါသည်။

“သိပ်စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းတာပဲ။ ရနံ့လည်း
ရတယ်။ ငှက်အော်သံလည်း ကြားရတယ်”

“ဒီဂူကို ဘယ်တုန်းကဖောက်ထားတာလို့ ထင်
သလဲ”

“ငါတို့မမွေးခင်တုန်းက”

“ဘာကြောင့်ဖောက်တယ်လို့ထင်သလဲ”

“ဒီမှာ ငါးမွေးကန်တွေရှိတာပဲ။ ဓရလွှဲဖို့နေမှာပေါ့”

“အင်း၊ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဂူက သိပ်မှမရှည်တာ”

“ငါတော့ မထင်ဘူး။ ဒါ ချွေတူးခဲ့တဲ့ပုံနဲ့ ဝိုတူ
တယ်။ အဲဒီလို ခေါင်းပြီးတူးတဲ့ချွေကျင်းတွေရှိတာ နင်တို့
မသိကြဘူးလား”

“ကဲ . . . ဂူထဲဝင်မှာလား။ ဂူသူတေသနပြုမှာ
လား”

ဟု ဖေ့မြန်နိုင်ကပြောတော့မှ လှိုင်းဂယက်က . .

“ဒီအထဲဝင်မယ်”

“အင်းလေ”

•—•—•—•—•

“ဟယ် . . . ကြောက်စရာကြီး”

“နင်တို့က ရှာရှာကြုံကြုံဟယ်”

ဟု တစ်ခါမှမရောက်ဖူးသော မိုးနှင်းလေကပါ
ပြောလျှင် သူတို့အားလုံး ပြုံးမိလိုက်ကြပါသည်။

“ကဲ . . . ကဲ . . . ဝင်မယ်”

ဟု နိုင်လွန်က စခေါ်ကာ နှစ်ကိုက်ခန့်နက်သည့်
မြေအောက်ကျင်းထဲကို ခုန်ဆင်းသွားရာ စွမ်းအင်ပါ ခုန်
ဆင်းလိုက်၏။ ဒီအချိန်မှာ မိန်းကလေးဖြစ်သော ကေသာ
က . . .

“ဟဲ့ . . . ငါ့ကို တွဲဦး”

ဟုဆိုပြီး ကမ်းပေးလာသောစွမ်းအင်၏ လက်ကို
ကိုင်ပြီး ခုန်ချလိုက်သည်တွင် မိုးနှင်းလေပါ စွမ်းအင်ရဲ့လက်
ကို ကေသာနည်းတူကိုင်ပြီး ခုန်ဆင်းလိုက်တော့ ဖေ့မြန်
နိုင်မှာ ခုန်ဆင်းကာ . . .

“လာလေ”

ဟု သူမကိုပါခေါ်နေတော့ ကျန်လေးယောက်မှာ

•—•—•—•—•

ဖယောင်းတိုင်မီးလေးများနှင့် ဂူထဲဝင်သွားခဲ့ကြပါပြီ။ ဒီတော့
မှ မရန်ချရဲဘူးဖြစ်နေသော ဂယက်ကို သူက လက်လှမ်း
ပေးလိုက်၍ ဂယက်မှာ ရင်တုန်တုန်နှင့်ပင် သူ့လက်ကိုဆွဲ
ကိုင်မည်အပြုတွင် သူက လက်မကိုင်ဘဲ ခါးတွင်ကိုင်ကာ
သူမကို ပွေ့ချလိုက်ပါ၏။

ဒီလိုအတွေ့အကြုံမရှိဘူးသည့် သူမမှာ ရင်ခုန်
ခြင်းတွေ အတိုင်းအစမဲ့ လှံထွက်ကုန်ရပါသည်။

“သွားမယ်လေ . . . ဟိုလေးယောက်တောင် ဂူ
အလယ်လောက်ရောက်တော့မယ်”

ဟုဆိုပြီး သူက ဖယောင်းတိုင်မီးကို ညှိကာ ရှေ့မှ
ဦးဆောင်ဝင်သွားသဖြင့် သူမပါ နောက်မှ ကုတ်ကုတ်
ကုတ်ကုတ်နှင့် လိုက်လာခဲ့ရပါသည်။ ဂူကြီးမှာ မှောင်မည်း
ပြီး ရေတိုတစ်ပေါက်တစ်ပေါက်ကျနေသဖြင့် သူမ ကျောရိုး
တစ်လျှောက် စိမ့်တက်လာခဲ့ပါသည်။

“ကြောက်စရာကြီး၊ ငါ မဝင်ရဲတော့ဘူး”

“ငါ . . . ပါတာပဲ၊ ကြောက်စရာမပါဘူး”

ဟုဆိုကာ သူမရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါ၏။

“လက်တ အေးစက်နေတာပဲ”

“ကေသာတို့ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ မသိဘူး။
မြန်လိုက်တာ”

ဟု ဂယက်ကပြောတော့မှ သူတ ထူးဆန်းမှုကို
စတင်ခိုင်မိလိုက်ပါသည်။

ကေသာတို့ ဘာအကြံအစည်ရှိလို့ ဒီလောက်
တိတ်နေရတာလဲဆိုတာ ဖြစ်ပါသည်။

သာမန်အားဖြင့်တော့ ဒီလောက်စကားများတဲ့အဖွဲ့
လိုက်ဂူထဲမှာ စကားသံက ညံ့ထွက်နေရမှာလေ။ ခုက
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဟု သူ တွေးမဆုံးနိုင်သေးစင်မှာပဲ။

“ဓါး . . . !”

“အမလေး”

ထောင့်ကွယ်လေးနားမှ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာ
သောအသံနက်ကြီးကြောင့် နဂိုကြောက်နေသော သူမမှာ
ချစ်သူရဲ့လက်မောင်းကို တွဲကိုင်ပြီး ချစ်သူနှင့်အနီးဆုံးထိုး

ရောက်သွားရပါသည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ထိုအခါမှ ထိုလေးယောက်ရဲ့ရှယ်သံတွေက ဟိန်း

ပြီး ထွက်လာခဲ့ရာ . . .

“လန့်လိုက်တာဟယ်။ နှလုံးခုန်ရပ်ပြီး ငါ သေ
သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“နှလုံးခုန်မရပ်ပါဘူးဟား။ နှလုံးနှိုးစက်က နင့်နား
မှာ ကပ်ပါနေတာပဲ။ ဘာကိစ္စရပ်ရမှာလဲ”

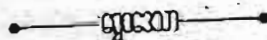
“ကဲ . . . ငါတို့သွားပြီ။ နင်တို့ အေးစေးလာခဲ့
တော့။ ရှေ့မှာ လင်းနို့တွေရှိတယ်”

ဟု လင်းနို့ကြောက်တတ်သော သူမကို နောက်
ပြီးထွက်သွားသည်တွင် ဒါကိုသိသော မေမြန်နိုင်မာ ပြုံး၍
နေခဲ့ပါပြီ။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဟာ . . . မဖြူးရတော့ဘူးလား”

“လာ . . . မြန်မြန်ထွက်မယ်။ မှောင်မည်းပြီး

ကြောက်ရောကောင်းတဲ့နေရာကို နောက်မလာတော့ဘူး”

“လင်းနို့တွေတိုကျော်ပြီးရင် ဂူထွက်ပေါက်ရောက်
ပြီ။ အဲဒါအတွဲတွေ သိပ်ကြိုက်တဲ့နေရာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မှောင်မှောင်ကြီးလည်း မဟုတ်
ဘူးလေ။ ပြီးတော့ အလင်းရောင်လည်း သိပ်မရဘူး။
ဝေယောင်းတိုင်မီးနဲ့ပဲရှိတယ်”

ဟု သူကဆိုပြီး သူမကိုဆွဲခေါ်လာပြန်ရာ . . .

“အယ် . . . ဒါ . . . လင်းနို့တွေမဟုတ်လား”

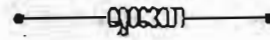
“အင်း . . . နံရံကိုမထိနဲ့။ လင်းနို့တွေရှိတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာကြောက်လွန်း၍ လက်နှစ်
ဖက်လုံးပင် သူ့လက်မောင်းကို တင်းတင်းကြီးဆုပ်ကိုင်မိ
သွားပါသည်။

“ဒီမှာထိုင်ရအောင်”

ဟု ဂူထွက်ပေါက်နားရောက်တော့ သူက ဆိုသ
ဖြင့် သူမက . . .

“အဲ . . . မေ့ကြီးပေါ်မှာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ငါ့ဖိနပ်ချွတ်ပေးမယ်လေ။ ဖိနပ်ပေါ်မှာထိုင်ပေါ့။
ငါတို့က စုံတွဲတွေပဲ။ သူများစုံတွဲတွေလို ချိန်းတွေချင်တာ
ပေါ့”

“အခုလည်း တွေ့နေရတာပဲ”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး”

“ဖေမြန်နိုင်နင်းနော် . . . နင် . . .”

ဟု သူမက မျက်နှာစုစုနှင့်ဆိုတော့ သူက ပြုံး
ကာ အိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်လိုက်ပါ၏။

အတောင့်ရှည်ရှည် အစိမ်းရောင်သကြားလုံးလေး
ပဲ ဖြစ်သည်။

သူက အခွံကိုချွတ်လိုက်ပြီး သူမကိုကျွေးသဖြင့်
သူမက ပါးစပ်ဟလိုက်ပါသည်။

“ဒါက သတ္တိကို ပေးတယ်။ နင် သတ္တိနည်းနေ
တယ် မဟုတ်လား”

ဟင့်အင်း . . . ငါရင်ခုန်နေတာပါဟု ပြောချင်
ပေမယ့်လည်း မျိုးသိပ်ထားလိုက်ပါသည်။

•—•—•—•—•

“ငါ နင့်ကိုတိုးတိုးလေးတစ်ခုလောက်တော့ ပြော
မယ်။ နင် နားထောင်မလား”

ချစ်တယ်လို့ပြောမှာ မဟုတ်လား ဖေမြန်နိုင်
ရယ်။ ငါ နားထောင်ချင်တာပေါ့။ အများကြီး နားထောင်
ချင်တယ်။

“ငါ့ရင်တွေခုန်နေတယ် ဂယက်။ စမ်းကြည့်
မလား”

“ဟင့်အင်း”

“ငါ့နားနည်းနည်းလေး ကပ်ခဲ့။ နင့်ကို တိုးတိုးလေး
ပြောချင်လို့”

ဟုဆိုတော့ ချစ်တဲ့အကြောင်းပြောမယ်ထင်ပြီး
ထိုစကားကို ထပ်ကာထပ်ကာ ကြားချင်တဲ့ သူမက တိုး
ကပ်သွားလျှင် သူက တိုးကပ်လာသော သူမပခုံးလေးကို
ဆွဲကိုင်ပြီး သူမရဲ့ဘယ်ဘက်ပါးပြင်လေးကို ရှုတ်ခနဲနှမ်းကာ
ဖက်ထားလိုက်ပါ၏။

“ဖေမြန်နိုင်နင်း . . . နင် မကောင်းဘူး”

•—•—•—•—•

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့ကိုလည်း ဘာမှမပြောဘဲနဲ့ အဲလိုလုပ်တယ်”

“ပြောရင်ရော နင်က ခွင့်ပြုမှာမို့လား”

ဟုဆိုတော့ သူမက သူ့ကိုမကြည့်ရဲကြည့်ရဲနှင့်
ဖျတ်ခနဲကြည့်ကာ ငုံ့သွားတော့ သူက သူမကို အလွန်ချစ်
မြတ်နိုးသွားမိ၍ တိုးပြီး ဖက်ထားလိုက်ပါသည်။

“အား . . . ငါ မွန်းကြပ်တယ်”

“လွတ်ရမယ်ပေါ့”

“အင်း”

“အဲဒါဆို ငါ့ကိုလည်း နင်းလေ”

“ဟာ . . . နင်ကလည်း”

“ဟင့်အင်း . . . အဲလိုဆို မလွတ်ဘူး”

“လွတ်ပါ . . . တော်ကြာ ကေသာတို့ပြင်သွားပြီး
လှောင်နေကြဦးမယ်”

“အဲဒါဆို နင်က ငါ့ကိုမချစ်လို့လား”

“ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့”

— ထူးသော —

နီနီသစ်လွှာ

“ဟာ . . . ရည်းစားပဲ။ ဒီလောက်လေးမှ အခွင့်
အရေးမရတော့ဘူးလား”

ဟု သူက စိတ်ဆိုးပြီး သူမပခုံးကို လွှတ်လိုက်
သည်တွင် သူမမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပါသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ဖက်သို့မျက်နှာလွှဲနေသော သူ
ကို . . .

“စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

သူက ပြန်မဖြေပါ။

“ဇေပြန်နိုင်း”

သူက မလှုပ်မယှက်ကြီးရပ်နေ၍ သူမရင်ထဲ ဝမ်း
နည်းလာရပါ၏။

ချစ်သူရယ် စိတ်ဆိုးပြီး ကျောပေးထားတဲ့ နင့်ရဲ့
ကျောပြင်ကြောင့် ငါ့နှလုံးသားက နာကျင်နေရတယ်။ တစ်
ချိန်ချိန်မှာ နင် ငါ့ကို အဲဒီလိုကျောခိုင်းသွားရင်ဆိုတဲ့အတွေး
က ဝင်လာတယ်။

ကျေးဇူးပြုပြီး နင် ငါ့ကို အဲဒီလိုကြီးထားမသွားနဲ့

— ထူးသော —

ပါနဲ့နော်။ ငါ နင့်ကိုသိပ်ချစ်နေလို့ပါ။

“ဖေမြန်နိုင်”

သူမက မရဲတရဲလေးထင်ခေါ်လိုက်ပေမယ့်လည်း
စိတ်ဆိုးနေသော သူမက လှည့်ပင်ကြည့်မလာဘဲ ခြေတစ်
လှမ်းလှမ်း၍ထွက်ခွာမယ်ကြံတော့မှ သူမက ချစ်သူရဲလက်
ကို ဆွဲပြီး ချစ်သူရဲပါးပြင်ကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ နှင်းလိုက်မိ၏။
ထိုအခါမှာတော့ ပါးလွှာသော ချစ်သူရဲနှုတ်ခမ်း
အစုံက ပြုံးလာတော်မူပါတော့သည်။

“ဒီနေ့ မင်းတို့ချစ်သူသက်တမ်း တစ်လပြည့်တဲ့
နေ့လေ။ နင် ဖေမြန်နိုင်ကို လက်ဆောင်မပေးဘူးလား”

“ဪ... တစ်လတောင်ရှိသွားပြီလား”

ဟု မိုးနှင်းလေကို တအံ့တဩလေးပြောတော့ မိုး
နှင်းလေမှာ သူမကို မျက်စောင်းကြီးရွယ်လာခဲ့ပါသည်။

“မနက်ဖြန် Valentine Day ဆိုတာရော နင် သိရဲ့
လား”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“ရော... ဒီမှာ”

ဟုဆို၍ သူမကကြည့်လိုက်ရာ . . .

“လက်စွပ်ပါလား။ တော်တော်လှတာပဲ”

“ဖေမြန်နိုင်က နင့်ကိုတဲ့”

“ငါ့ကို”

“မနက်ဖြန် ဘုရားကုန်းက စောင့်မယ်တဲ့။ ဆယ့်တစ်နာရီ”

“ငါ တစ်ယောက်တည်းလား”

“အဲမယ် . . . ငါတို့မလာလို့ ဖြစ်မလားဟဲ့။ ကြည့်လုပ်နော် . . . ဟွန်း”

ဟု မိုးနှင်းလေကဆိုသဖြင့် သူမမှာ ထိုမနက်ဖြန်ဆိုသောအချိန်ကို စောင့်ရတာ ရင်ခုန်လွန်းလို့ မနက်ဖြန်ဆိုသည်မှာ ထင်တာထက်ပိုကြာနေသလိုပင် ထင်ရ၏။

ထိုမနက်ဖြန်ဆိုသောအချိန် ရောက်လာတွင်မူ သူမမှာ သူမထံတွင်ရှိသော အဝတ်ဟောင်းလေးများထဲမှ ဘယ်ဝတ်စုံကို ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်ရကောင်းမှန်းပင် မသိဖြစ်ရတာနှင့်ကို သူ့အတွက် လက်ဆောင်ပေးဖို့ လုံးဝမစီစဉ်

ဖြစ်တော့ပါ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူပေးတဲ့လက်စွပ်လေးကို ဝတ်ကာ ရှပ်ကော်လံနှင့် မိန်းကလေးဝတ်ဘာလောက်အင်္ကျီတို့ ဝတ်ဆင်လိုက်ပြီး အပွင့်နုကလေးများသော စပန့်လုံချည်ကို ဝတ်ကာ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်အစား အေးချမ်းချိန်မို့ ကတ္တီပါဖိနပ်အနက်ကြိုးလေးနှင့် လွယ်အိတ်ကလေး ဝတ်ဘီးခြင်းထဲ ကောက်ထည့်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သူမရင်ထဲ ကြည်နူးရင်ခုန်ခဲ့သည့်ဖြစ်ရပ်ကို ဘယ်အရာနဲ့မှ နှိုင်းယှဉ်ပြောဆို၍ မရနိုင်ပေ။

သူမက ဘုရားကုန်းသို့ရောက်သောအချိန်တွင်မူ ဆိုင်ကယ်သုံးစီးကို စီရံစီရံလိုက်ရ၍ သူတို့ရောက်နှင့်နေပြီဆိုတာကို အတတ်သိလိုက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့ဆိုင်ကယ်တွေနှင့် ယှဉ်၍ သူမဝတ်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်လိုက်ပြီး လွယ်အိတ်ကိုကိုင်ကာ တက်လာခဲ့တော့ စောင်းတန်းအတတ်လေးက ခုံတန်းလေးတွင် ထိုင်နေကြသော သူတို့အုပ်စုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဖျားလေးများကို ညင်သာစွာကိုင်ပြီး ထိုလက်စွပ်ကို သူမ၏ လက်သူကြွယ်တွင် ဝတ်ပေးပြီး သူမလက်ကို အခွင့်အရေး ယူကာ မကိုင်ထားပါဘဲ လွှတ်ပေးခဲ့ပါသည်။

“နင့်လက်ကလှတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလက်စွပ်နဲ့ သိပ် မလိုက်ဘူး။ ဒီထက်လှတဲ့လက်စွပ်ကို ငါ ဝယ်ပေးမယ်”

“ဘယ်တော့လဲ”

“တစ်ချိန်ချိန်ပေါ့”

ဟုဆိုကာ သူ့လွယ်အိတ်ကြီးကို နှိုက်လိုက်ပြီး တစ်ခုခုကို ထုတ်လိုက်သည်။

နှင်းဆီဝါတစ်ပွင့်နှင့် ပါဆယ်ထုပ်ပဲ ဖြစ်၏။

“ဘာလဲ”

“Valentine Day လေး၊ အမှတ်တရပေါ့”

“ဟင် . . . အသည်းလေးအတွက်တဲ့”

“ချစ်စနိုးနဲ့လေး၊ အင်း . . . ငါတော့ . . . ဟုတ်ပါ

ပြီ။ နင်က ငါ့ကို နောင်တစ်ချိန် ဘယ်လိုခေါ်မလဲ”

“ဟာ . . . နင်ကလည်း”

— ဂျွန်နာ —

“လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိချင်လို့ပါ”

“အင်း . . . ကိုလိုခေါ်မယ်”

“ဗျာ၊ ဗျာလို့ထူးမယ်”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . နင်က သိပ်ရယ်ရတာပဲ”

“စွင့်ကြည့်လေ”

“အင်း . . . အဲ . . . လက်ဆောင်က ဟုတ်ပါပြီ။

ဒီနှင်းဆီက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“နှင်းဆီဆိုတာ တစ်ခိုင်းမှာတစ်ပွင့်တည်း ပွင့်တာ များတယ်လေ။ ပြီးတော့ နင်က နည်းနည်းမာနကြီးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့တော့ နင်က မာနဆိုတာမရှိခဲ့လို့ ငါ ရူးဆွတ်လို့ လွယ်ခဲ့တယ်”

“သိသားလဲ”

“နုလုံးသားနဲ့ခဲစားထားတာကိုး”

“ဘာလို့အဝါရောင်ကို ရွေးရတာလဲ”

“ငါ့ကိုသစ္စာရှိပေးပါလို့ တောင်းဆိုတာပဲ။ ကိုယ်စား ပြုပေါ့ တစ်ဘဝလုံးအတွက် ချစ်ပန်းနှင်းဆီဝါလေးပေါ့”

— ဂျွန်နာ —

“ဪ... ဒီလိုလား”

ဟု ပါဆယ်ထုပ်ဖွင့်နေသော သူမကဆိုပါသည်။

“အယ်... လှလိုက်တာ”

ဟုထွက်ပေါ်လာသော ဖန်ရွက်လှေပြားလေးကို တွေ့လျှင် သူမက သဘောကျစွာပြောလိုက်ပါသည်။

“ကြိုက်လား”

“အင်း... ကြိုက်တယ်။ ဒါကရော ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ဘဝဆိုတာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးလိုပဲ။ မကွယ်ဝှက်တမ်းပြောရရင် ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ချစ်သူဘဝက ပိုဆိုးလိမ့်မယ်။ အဲတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်က ဒီလှေကို စီးပြီး လှိုင်းတွေ ဘယ်လောက်ကြီးကြီး၊ မုန်တိုင်းတွေ ဘယ်လောက်ထန်ထန် ကမ်းရောက်အောင် ခိုင်ခိုင်မာမာ ကျော်ဖြတ်ကြမယ်”

“ငါ... နင့်ကိုယုံပါတယ် ဖေ့ဒန်နိုင်း”

“နင့်ရဲ့ယုံကြည်မှုကို ငါ တန်ဖိုးထားပါ့မယ်”

—ရွှေသွယ်—

“အခက်ခဲဆုံးကို တစ်ခါကြုံရတိုင်း နင့်ပရုံးကို တစ်ခါမှီရတယ်ဆိုပဲ ငါ့အတွက် လုံလောက်မှာပါ”

“အဲလိုအချိန်ဆို ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အကြောင်းကြားပေးပါ။ ငါ ပြေးလာမယ်”

“တကယ်”

“အင်း... မယုံဘူးလား။ မယုံရင် ခုပဲမှီကြည့်လိုက်လေ”

“ဟင့်အင်း... မမှီချင်သေးဘူး”

“နင် မှီချင်တဲ့အချိန် ပြောနော်”

“အင်း”

“ငါတော့ လွမ်းရတော့မှာပဲ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီတစ်ခါစာမေးပွဲဖြေပြီးရင် ငါ ရန်ကုန်သွားရလိမ့်မယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ငါတို့မကြီးလေး သူခေါ်လို့”

—ရွှေသွယ်—

“ဪ”

“ငါ နင့်ဆီ တရားမယ်လေ၊ နင်လည်း ငါ့ဆီ ဝန်း

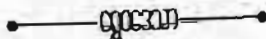
ဆက်”

“အင်း”

“မျက်နှာက ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု သူမက ထပ်မေးလျှင် ပြုံးနေသောမျက်နှာချဲ့
အပြုံးကို သူမနုလုံးသားထဲတွင် ရှိကနက်ထားလိုက်မိပါ
သည်။

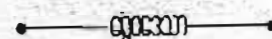
BURMESE
CLASSIC

“အမေ . . . အမေ . . . ဒီမှာကြည့်စမ်းပါဦး”

ဟုဆိုကာ မုန်ညင်းဖတ်ရွေးနေသော သူမနှင့်
အမေထံသို့ ရေလှိုင်းက တစ်ခုခုကိုင်ကာ ရောက်လာခဲ့၍
သူမက အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ပင်နေပေမယ့် အမေကတော့ ရေ
လှိုင်း ပေးသမျှကို ကြည့်ပြီး သူမကို သရဲတစ်ကောင်နယ်
ကြည့်နေ၍ သူမက အမေလက်ထဲမှအရာကို ကြည့်လိုက်
ရာ . . .

“ဟင်”

မှန်ပါသည်။ သူမနှင့်ဖေမြန်နိုင် တွဲရှိကထားတဲ့

ဓာတ်ပုံလေးပါပဲ။

ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီရေလှိုင်းဟာ ဘာတွေလုပ်လာပြန်ပြီလဲ . . . ဟု သူမက စိတ်ရှုပ်သွားရပေမယ့် အမေက ဘာမှမပြောဘဲ သူမကိုသာ ငြိမ်းချမ်းစေခဲ့ရာ သူမမှာ အနေကောင်းလှပါသည်။

“မင်းတောင် ဒီအရွယ်ရောက်သွားပြီကိုး”

ဟု တုန်ယင်စွာပြောလာသောအမေ့အသံက သူမနှလုံးသားကို မောပန်းစေရပါသည်။

အမေ့အသံတွင် ကရုဏာရော၊ ဒေါသရော၊ ဝမ်းနည်းခြင်းပါ ရောယှက်ပါဝင်နေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူမမှာ အပြစ်မကင်းစွာ ခံစားနေရ၍ အမေ့ကို ခေါင်းပင်မော်မကြည့်ဝံ့တော့။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလေ။ အဲဒါ မင်းရဲ့စိတ်ပဲ။ ငါ့ကံနဲ့ငါပေါ့။ မင်းတို့တွေ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါက မုန့်ညင်းချဉ်သည်ပါပဲ”

ဟု အသံတုန်တုန်နှင့် ပြောနေသော အမေ့ရဲ့

—ရွှေသီတာ—

စကားသံကို သူမနှစ်သိမ့်ပေးချင်ပေမယ့် သူမမှာ ပြောစရာ စကားလုံးက မရှိခဲ့ပါ။

သိပ်ကို ပွစိပွစိများသော အမေက ဒီနေ့တော့ သူမကို ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှမပြောတော့ပါဘဲ အလုပ်ကိုသာ ကုန်းလုပ်နေခဲ့ပါသည်။

မုန့်ညင်းချဉ်သိပ်၊ ထမင်းကျို၊ ငရုတ်သီးထောင်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့၍ သူမက ဓါတ်တိုင်းလို အမေ့ကိုကူပြီး ထမင်းဟင်းချက်ရန် မီးဖိုချောင်ထဲဝင်လာခဲ့ရပေမယ့် သူမရဲ့ စိတ်တွေ နှမ်းလျှာနေခဲ့ပါသည်။

မိသားစုတွင် သူမကအကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး မောင်သုံးယောက်လုံးမှာ အထက်တန်း၊ အလယ်တန်း၊ မူလတန်းများသာ ရှိပါသေးသည်။

အမေက ပင်ပင်ပန်းပန်းနှင့် သူမကို ကျောင်းထားပေးခဲ့သည်မှာ သူမ ကျောင်းပြီးလျှင် အသက်ရှူရောင်မည့် မျှော်လင့်ချက်နှင့်ပါဆိုတာကို သူမက အရိပ်အကဲကြည့်တတ်သူမိမိ ကောင်းကောင်းနားလည်နေပါ၏။

—ရွှေသီတာ—

အမှန်က သူမကလည်း စုချက်ချင်းကြီး ဖေမြန်
နိုင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့မှမဟုတ်တာ။ ဒါကို အမေ ဘာကြောင့်
နားမလည်ပေးရသလဲဟု ဝမ်းနည်းစွာ တွေးပစ်မိပေမယ့်
အမေ့ခံစားချက်ကိုလည်း နားလည်နေသလိုလို ရှိနေရပါ
သည်။

အမေက မိသားစုကို အကျိုးပြုဖို့ သူမကို သိပ်
မျှော်လင့်ထားခဲ့သည် မဟုတ်လား။

သူမက သိပ်သွက်ပြီး ရဲရင့်တယ်ဆိုပြီး အမေက
လူတွေကြားမှာ မကြာခဏမြှောက်ပင့်တတ်သေးသည်ကို
သူမ သိပါ၏။

ပြီးတော့ ဈေးသည်တွေကြားမှာ ငါ့သမီးက ည
အိပ်တွေဘာတွေ ကျူရှင်ကြီးတွေလည်း မရှိဘဲ နှစ်ချင်း
ပေါက်ပဲဟုလည်း ကြားဝါတတ်သေးတာကို သူမ အသိပင်။
သူမက အငယ်သုံးယောက်ကို စာသင်ပေးတဲ့နေ့ဆို ပြုံးပြီး
ကြည့်နေခဲ့တဲ့အမေ့ရဲ့မျှော်နှာက ပီတိကို သူမ အလွတ်ရ
နေခဲ့ပါ၏။

ဒါပေမဲ့ သူမနုလုံးသားက ဖေမြန်နိုင်ကို မချစ်ဘဲ
နေလို့မှ မရတာပဲ။

ထို့ကြောင့် အမေ့ကို ရင်ထဲမှ တိတ်တဆိတ်
တောင်းပန်နေမိပါသည်။

ညရောက်တော့ သူမက ထုံးစံအတိုင်း စာဖတ်ပြီး
တိုင်း လုပ်နေကျအတိုင်း ဖေမြန်နိုင်၏ လက်ဆောင်ဖြစ်
သော ရွက်လှေလေးကိုရော၊ နှင်းဆီခြောက်လေးကိုပါ
ထုတ်ကြည့်ပြီးမှ အဝတ်သေတ္တာထဲတွင် သေချာစွာ ပြန်
ထည့်သိမ်းထားပြီးမှ ဓာတ်ပုံကိုထုတ်ကြည့်ကာ စာအုပ်
ကြားထဲ ပြန်ညှပ်ထားလိုက်၏။

ထိုသို့ပြုပြီးတော့လည်း သူမရင်ထဲမှာ ခါတိုင်း
တွေလို လန်းဆန်းရွှင်မြခြင်းမရှိတာကြောင့် အိပ်ပျော်နေ
သော အမေ့ကိုလည်းကောင်း၊ မောင်လေးသုံးယောက်ကို
လည်းကောင်း ကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

“အမေ စိတ်မပူပါနဲ့။ သမီးနဲ့သူက ရည်းစားဖြစ်
ကြတယ်ဆိုတာ ချစ်ကြရုံသက်သက်ပါ။ သမီးလည်း အချစ်

ကို သိပါရစေ အမေ၊ သမီးလေ ဖေပြန်နိုင်တိုချစ်တယ်။
 သမီးက ရဲရင့်ပြီး သတ္တိရှိတဲ့လူပါ။ ဒါပေမဲ့ ဖေပြန်နိုင်ခဲ့ရဲ့
 မှာဆို သတ္တိနည်းပြီး သွက်လက်မှုတွေလည်း ပျောက်ဆုံး
 သွားရတယ်။ သမီး သူ့ကိုချစ်သူတော်တယ်ဆိုတာ လော
 လောဆယ်ကြီး လက်ထပ်ဖို့မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်။ သမီး
 သိပါတယ်။ သမီးရဲ့ကျောင်းစရိတ်ကြောင့် အမေ ပင်ပန်းရ
 တာရော၊ သမီးကို ဝတ်စားစေတာကြောင့် ရေလှိုင်းရော၊
 လေလှိုင်းရော၊ နေလှိုင်းရော ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံ ကောင်း
 ကောင်းမရှိတာကိုပါ သမီး သိပါတယ်။ သည်းခံပေးပါ
 အမေ။ ဒီတစ်ဖြတ်ကျောင်းပိတ်ရင် သမီး ဗပြီး အလုပ်လုပ်
 ပါမယ်။ တကယ်တော့ သမီးလည်း အမေ့လို သူတို့ကို
 တာဝန်ယူချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးကိုယ်တိုင်တောင်
 ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးလုပ်ရဦးမုန်း မသိဘဲ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။
 အမေလည်း အသတ်ကြီးရဲ့ပဲ။ ဆံပင်ဖြူတွေတောင်
 ပေါက်နေပြီ။

ဟုဆိုကာ အိပ်ပျော်နေသောအမေ့ကို ဆွေးဆွေး

လေးကြည့်ပြီး ငြိမ်သက်နေခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့ကုန်မောခဲ့ရသော အမေကတော့ ရူးရူး
 ချဲ့ချဲ့ အိပ်ပျော်နေပါလေရဲ့။

ထို့ကြောင့် ဖေပြန်နိုင်ငံကို နောက်ဆုံးလေးဖြစ်ဖြစ်
မြင်ချင်တဲ့ သူမက ရထားဖြတ်ရာ ခြုံဦးက ဘုရားရှေ့ရှိ
မုန့်ဆိုင်လေးတွင် ထိုင်ရထားဖြစ်အလာကို စောင့်နေခဲ့မိပါ
သည်။

သို့သော် ထိုရထားမှာ ဥဩဆွဲပြီးအရှိန်ပြန်စွာ
ဖြတ်သွားခဲ့၍ ချစ်သူတို့မပြောနဲ့ ချစ်သူရဲ့အကျီလေး တူ
တာကိုပင်။

စာမေးပွဲပြီးသောနေ့မှာပဲ ဖေပြန်နိုင်ငံက ရထား
တက်ရမည်ဟု ဆိုလာပါသည်။

သူမစိတ်ထဲ ထိုကိစ္စကို မတင်မကျကြီး ခံစား
လိုက်ရပါသည်။ ဘာကိစ္စကြောင့် ဒီလောက်မြန်ရတာလဲ
ပေါ့။

ချစ်သူက ခရီးထွက်မယ်ဆိုတာသိပေမယ့် သူမ
က ဘူတာရုံသို့ လိုက်မပို့ဖြစ်ခဲ့တော့ပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့အမေနှံအစ်မက လိုက်
ပို့သောကြောင့်ပါပဲ။

သူမရင်ထဲ မောပန်းနေရပါ၏။ ငိုချင်သလို ဝမ်း
ပန်းတနည်းကြီး ခံစားရပေမယ့် သူမမျက်ရည်မကျဖြစ်ခဲ့ပါ။

ချစ်သူထွက်သွားပြီး နှစ်ရက် သုံးရက်အကြာတွင်
နယ်ကဖြစ်သော နိုင်လွန်နှင့် မိုးနှင်းလေလည်း ပြန်သွားကြ
သဖြင့် သူမရင်ထဲ ဓါတိုင်းထက်ပို၍ ဟာတာတာကြီး ခံစား
နေရပါသည်။ ထို့ကြောင့် အမေက မုန့်မိုးပေး၍ စုထားသော
ငွေအချို့ကိုယူကာ လမ်းထိပ်က ဖုန်းဆိုင်သို့လာခဲ့ပြီး ဖေပြန်
နိုင်ငံ ပေးသွားသော ဖုန်းနံပါတ်ကို နိုင်လိုက်ပါ၏။

“ဟဲလို”

ဟူသော ထူးသံ ရင်ထဲထိတ်သွားရပါ၏။
ဘယ်သူများလဲ။ ဖေပြန်နိုင်ကို ခေါ်မပေးဘဲ သူမ
ကို တစ်ခုခုပြောလွှတ်မလားပေါ့။ သို့သော် . . .

“ဟဲ့လို”

“ဖေပြန်နိုင်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“ဟား . . . ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ဂယက် . . .

ဂယက် မဟုတ်လား”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူမမှာ အမှန်တကယ်ပဲ
ဝမ်းသာလုံးဆိုသွားရပါသည်။

“ဖေပြန်နိုင်”

“ဂယက် အရမ်းလွမ်းတယ်ကွာ”

“အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း . . . တစ်ယောက်တည်းပဲ။ နင့်ကို
လွမ်းလို့ တတ်ပုံထုတ်ကြည့်နေတာ။ နင့်ဆီက ဖုန်းလာခဲ့
မယ်လို့ လုံးဝထင်မထားခဲ့ဘူး”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ သတိရလို့ ဆက်လိုက်

တာ။ နင် အဆင်ပြေလားဟင်”

“အင်း . . . နင့်ကိုလွမ်းတာတစ်ခုပဲ အဆင်မပြေ
တာ။ ငါတို့အမေက ငါ့ကို ချီးတာ သိလား။ ဒီမှာ သူ့အတန်
နဲ့သူရှိပြီးသား။ ကားဒရိုင်ဘာရော၊ အိမ်စောင့်ရောပဲ”

“ဪ”

ဟုသာဆိုလိုက်ရပေမယ့် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ
သူမရင်ထဲ မတင်မကျဖြစ်သွားရပါသည်။

“ငါ့ကိုလွမ်းနေရဲ့လား”

“အင်း”

“အသံကြီးကလည်း ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ငါ့ကို တစ်
ခုခု မပြောချင်ဘူးလား”

“အများကြီးပြောချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စကားက
ပါးစပ်ဖျားမှာ ပျောက်နေပြီ”

“အိုးထဲထည့်ထားလေ”

ဟု သူကနောက်လှောင်လည်း သူမက အသံထွက်
၍ မရယ်ဖြစ်တော့ပါဘဲ ပြုံးရုံသာပြုံးမိနေပါတော့သည်။

အမေရောင်းဖို့အတွက် မုန့်ညင်းချဉ်ပုံးတွေကို
ဈေးထဲမှာ သွားပို့ပြီး ပြန်ချိန်မှာတော့ မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်
သော ကေသာကို သတိရပြီး ကေသာတို့အိမ်ဘက်ဝင်လာ
ချိန်မှာတော့ . . .

"သဘောမတူပါဘူး။ ငါ့မောင်နဲ့ အဲဒီမိန်းကလေး
ကို လုံးဝ သဘောမတူနိုင်ဘူး။ ငါ့ယောက်ျား ဒီလောကမှာ
ကေသာပဲဖြစ်မှာ"

ဟူသောအသံကြားရတာနှင့်ပင် ဒါ ဖေပြန်နိုင်ခဲ့ရဲ့
အစ်မပဲဆိုတာ သိသွားပြီး ကေသာတို့အိမ်ထဲ ဆက်မဝင်

ဖြစ်တော့ပါဘဲ အိမ်ဝင်ထွက်ပေါက်ဝင်ပေါက်မှ သစ်ပင်
ကွယ်လေးမှာ ငြိမ်သက်၍ရပ်နေမိလိုက်ပါ၏။

"ငါ့မောင်ကိုများ သူက လာပြီးမှန်းရအောင် လိုက်
ဖက်လို့လား။ မွဲတာက တာတေကိုလန်လို့။ အမေလုပ်သူ
က ဈေးထဲမှာ မုန့်ညင်းချဉ်ရောင်းတယ်။ အဖေက အရက်
သမား။ အိမ်က ယိုင်ပြီးပဲ။ ဒီနေ့မနက်ဖြန်ပြီတော့မယ်။
ရုပ်ကလေး ဝန်းပြပြီး မိန်းမနောက်ပိုးက လုပ်သေး။ ငါ
မောင်က သူ့ကို ကြိုက်ချင်လှတယ် မရှိပါဘူး။ မိန်းကလေး
ဘက်က ဒီလောက်စာတွေအသိသိရှိနေမှတော့ ယောက်ျား
လေးက ကျောက်တုံးဖို့လား။ သူ့ဖို့ မရှက်မကြောက် အံ့သြ
ပါ။ သူလိုရုပ်ရည်နဲ့ဆိုက်ကားသမား။ ကုလီသမားတော့
ရနိုင်သားပဲ။ ငါ့မောင်ကိုမှ အံ့သြသြ"

"ဪ . . . ဖေပြန်နိုင်ကို အဲဒီကောင်မလေးက
အရင်စကြိုက်တာလား"

"အဲလိုမဟုတ်လို့ ငါ့မောင်က အရင်စကြိုက်ရမှာ
လားဟဲ့။ အားနာပြီး ကြိုက်လိုက်တာ။ အဲလို မဖော်တရော်"

မိန်းကလေးနဲ့ ဒီထက်ပြီမှာပိုလို့ အမေက ရန်ကုန်ပို့ပစ်တာ၊
ကျောင်းပြီးတော့မှ ကေသာနဲ့ပေးစားကြတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး
လား ကေသာ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက အိမ်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်
ရာ ပြုံးနေသော ကေသာကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူမရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါစမ်း။

“ကေသာရယ် . . . အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ မပေါင်း
စမ်းပါနဲ့၊ သိက္ခာကျတယ်”

ဟု တခြားအမျိုးသမီးက ပြောလိုက်လျှင် သူမ
ရင်ထဲ တဆစ်ဆစ်နှင့် နာကျင်လာရပါသည်။

“စာသင်ရင်လည်း ငါ ကြည့်နေစမ်းတယ်၊ ညှို့
နေတာပဲ၊ ထင်တော့ထင်သား၊ အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ ညှို့လုံး
တွေထဲမှာ စွမ်းအင် နှစ်မလား၊ နိုင်လွန် နှစ်မလားလို့၊
နောက်ဆုံးတော့ ဖေ့မြန် ဖြစ်သွားတာကိုး”

“အလကားပါ၊ ငါ့မောင်က အပျော်၊ ယောက်ျား
လေးပဲ ဒီလိုရှိမှာပေါ့၊ နားလည်ပေးတယ် မဟုတ်လား

ကေသာ၊ ငါ့ယောက်ျားလည်း အဲလိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ မပေါင်း
နဲ့၊ မတူဘူး၊ မတန်ဘူး၊ ဒီလောက်စုတ်ပြတ်တဲ့မိန်းကလေး
ကို မင်းဆိုတာ အပေါင်းအသင်းလုပ်တယ်၊ အခုတော့ ရှင်း
သွားပြီ၊ ဖေ့မြန်နိုင်ကို ကျောင်းပါပြောင်းပေးလိုက်ပြီ၊
အေးရောပဲ၊ ဒါတောင် အေးသေးတယ်မထင်နဲ့၊ အဲဒီ
ကောင်မ ဘယ်လောက်ထိရွံ့ချက်ရှိသလဲလို့ . . . ဟွန် . .
ငါ့မောင်ကို ဖုန်းဆက်သေးတယ်၊ အဲ . . . ဖုန်းနံပါတ်က
နင်ပေးလိုက်တာလား ကေသာ”

“ဟင့်အင်း . . . မပေးပါဘူး၊ လုံးဝမပေးဘူး”

“ဘယ်တရလဲ မသိဘူး၊ ငါတို့မကြီးက ဒေါသတွေ
ထွက်နေတာ၊ နောက်တစ်ခါ ဖုန်းဆက်ရင်တော့ ဆဲလွတ်
လိုက်ဦးမယ်တဲ့၊ ဒီလောက်အရှက်မရှိတဲ့မိန်းကလေးလို့
ပြောနေသေးတယ်ရော၊ မိဘက စုတ်ပြတ်၊ အဆင့်က
စုတ်ပြတ်နဲ့၊ လမ်းမှာ မကြုံသေးလို့ ကြုံရင်တော့ သောက်
ရှက်ကွဲအောင်ကို ပြောပစ်ဦးမယ်”

ထိုအသံက သူမနားထဲမှ ခါးသက်သွားမိပါစိ။

ရှက်လွန်း၍ သူမလက်တွေ့ပင် တုန်ယင်နေရပါသည်။

တကယ်တော့ သူမက ဆင်းရဲပေမယ့် သိက္ခာရှိတဲ့မိန်းကလေးပါ။ ဘာကြောင့်လူပုံအလယ်မှာ အိပ်လောက်ကြီး ပြောရတာလဲ။

သူမောင်ကို ချစ်မိလိုက်တာ သူမက ရာအဝတ်မှုကြီး ကျွေးလွန်လိုက်တာလား။

သူမက တတယ်ပဲ သူတို့ပြောသလိုပဲ အဆင့်မရှိတဲ့လူလား။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်သူတော်လိုက်ရတဲ့ရလဒ်က ဒါတဲ့လား။

သူမတို့ ပုတ်ခတ်ပြောဆိုနေတာကို အပြုံးမပျက်နားထောင်နေခဲ့တဲ့ တေသာကရော သိပ်ကောင်းလှပါသည်ရဲ့ဆိုတဲ့ သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းတဲ့လား။

သူမရင်ထဲမှာ တုန်ယင်ပြီး လည်ချောင်းဝမှာ ခြောက်ကပ်နေရပါသည်။

သူမဘဝတွင် ခုလိုပက်ပက်စက်စက် အပြောခံရဖူးတာ ဒါ ပထမဆုံးပါပဲ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်သူ တော်လိုက်မိတာ ဒီလောက်ထိပဲ သိက္ခာနည်းတဲ့မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သွားလေရောသလား။

“ကြုံရင် အရှက်ကွဲအောင် ပြောပစ်ဦးမယ်”
ဆိုတဲ့စကားက သူမ နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေခဲ့ပါသည်။

သူမ သိပ်ရှက်မိပါသည်။

သူမလို အပျိုလေးတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားလေးရဲ့အိမ်က ခုလို လူပုံအလယ်မှာ သိက္ခာချ အရှက်ခွဲနေတာကို သူမ သိပ်ရှက်ပါသည်။

ရှက်လွန်း၍ လောတကြီးအပြင်ဘက်ကို ထွက်ခွာသွားချင်လှပါသည်။

စက်ဘီးကို နင်းနေခဲ့တဲ့ သူမခြေထောက်တွေဟာ လည်ပတ်နေသည်။ မလည်ပတ်နေဘူးဆိုတာ သူမ

အတတ်မသိနိုင်တော့ပါ။

သူမရင်ထဲမှာ ပူလောင်လှပါပြီ။

ကျလှလှမျက်ရည်များကို ပုတ်ခတ်ထင်ရှားနေရ
သည်မှာလည်း ခက်ခဲလှပါသည်။

သူမ ရှက်လွန်း၍ အော်ငိုပစ်ချင်ပါ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း စက်ဘီး
ကို ဖြစ်သလို ပစ်ချထားပြီး အိပ်ခန်းထဲပြေးဝင်ကာ . . .

“အီး . . . ဟီး . . . အီး . . . ဟီး . . . ဟီး”

အားပါးတရအော်ငိုပစ်ပါတော့သည်။

မနက်ပိုင်းမို့ အပြင်သွားနေကြ၍ တော်ပါသေး
သည်။

“မုန်းတယ် . . . အီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . .

မုန်းတယ်။ ငါ့ကို ခုလိုသိက္ခာမရှိအောင် ပြောတဲ့လူတွေ
ရော၊ သိက္ခာမရှိစေတဲ့လူတွေကိုရော မုန်းတယ် . . . အီး
ဟီး . . . ဟီး . . . ငါ့အဖေ မုန်ညင်းချဉ်ရောင်းတာ ဘာ
ဖြစ်လဲ။ ငါ့အိမ်က ယိုင်နေတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ။ ငါ့အဖေ

အရက်သမားဆိုလည်း ဘာဖြစ်လဲ . . . အီး . . . ဟီး . . .

ဟီး . . . မုန်းတယ်”

ဟုပင် ပါးစပ်မှလည်း ပြောပြောပြီး အော်ငိုပစ်
လိုက်ပါသည်။

သူမ အတန်ကြာငိုပြီးချိန်မှာတော့ သတိတစ်စုံတစ်
ခုမရင်ထဲ ပြေးဝင်လာရပါသည်။

မဖြစ်ဘူး။ မကြာခင် အမေက ဈေးကပြန်လာ
တော့မှာပဲဆိုတာပဲ ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် မျက်ရည်တွေကို စင်ပြောင်အောင်
သုတ်ပြီး ထပ်ပြာနှင့်မျက်နှာကို သစ်လိုက်တာ သနပ်ခါးကို
မှန်နေအောင်လူးလိုက်ပြီးမှ ချက်ပြုတ်စရာရှိသည်များကို
စိတ်မပါစွာ ချက်ပြုတ်နေခဲ့ပါသည်။

ပွက်ပွက်ဆူနေသော ထမင်းအိုးတွင်လည်း ထိုသို့
လှောင်ကာ သရော်ကာ ပြောနေသောအသံများက ကြီးစိုး
နေခဲ့သလို တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသော မီးစတွင်
လည်း ကေသာရဲအပြုံးကို လောင်မြိုက်စွာ တွေ့မြင်နေရပါ

သည်။

ငါးကြော်ရန် ဆီအိုးတည်လိုက်လျှင်လည်း ထိုဆီ
ပူထဲမှာ ထိုမျက်နှာတွေကို ထည့်ထည့်ပြီး မွှေကြော်မိနေ
ပါ၏။

“ပြီးပြီလား၊ ချက်ပြုတ်လို့”

ဟုဆိုလာတော့မှ အမေပြန်ရောက်နေပြီဆိုတာ
သိလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါမှ သူမက ပျာပျာသလဲပင် အရည်ရည်
အိုးကို မီးဖိုပေါ်မှချပြီး ငါးကြော်ကိုပါ လက်စသတ်ကာ
ငရုတ်သီးထောင်းဖို့ ပြင်ဆင်ရပါတော့သည်။

အမေက ဓမ္မမှပြန်ယူလာသော ခွက်တွေ၊ ဇလုံ
တွေကိုချပြီး လက်ရေဆေးကာ ရှည်ရည်အိုးကို ဇွင့်ပြီး ဇွန်း
နှင့်ခပ်ကာ မြည်းလိုက်သည်တွင် . . .

“ပေါ့တာ၊ ဆားရောခတ်ရဲ့လား၊ ဂယက်”

“ရှင်”

“ငါးပိမပါတာလား၊ ဆားမပါတာလား၊ တော်တော်

ပေါ့နေတယ်။ ဟင် . . . ငါးကြော်တွေက အတုံးလိုက်
လည်း မဟုတ်ဘဲ ကြေလို့ပါလား။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဒီနေ့ သမီးစိတ်မပါလို့ ဒီလိုပဲစားပေးလို့ မရဘူး
လား၊ အမေ”

“ငါသိပါတယ်။ မင်းစိတ်နဲ့ကိုယ် မကပ်ဘူး
မဟုတ်လား။ အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း ငါ ဘာပြောလိုက်သလဲ
မကြားဘူး၊ မဟုတ်လား”

“ဘာပြောလို့လဲ”

ဟု သူမကမေးလိုက်ချိန်မှာတော့ အမေက ဘာမှ
မပြောတော့ဘဲ စားပွဲမှာထိုင်ကာ . . .

“ထမင်းစားတော့ . . . ငါဆာနေပြီ။ ဒါနဲ့ ဟိုအငယ်
ကောင်တွေရော”

“နေလှိုင်းက အမျိုးတွေအိမ်မှာ သွားဆော့တယ်။
လေလှိုင်းက ကျူရှင်သွားတယ်။ ရေလှိုင်းတော့ ဘယ်သွား
မှန်း မသိဘူး”

ဟု သူမက မူးခပ်ပြင်ဆင်ပေးရင်း ဖြေလိုက်သည်။

တွင် . . .

“ဆန်ပျော့နဲ့ ဆန်မာ ရောစားရင် ဘာဖြစ်လဲ သိလား”

“ရှင်”

“ချက်ပြုတ်တဲ့အခါ မသိသာပေမယ့် ပျော့တဲ့ဟာ ပျော့အိလို့ မကျက်တဲ့ဟာက မကျက်၊ ဒါပေမဲ့ အရသာ မခံဘဲစားရင်တော့ ဝမ်းထဲရောက်သွားတာပဲ”

ဟုအမေတ ထူးဆန်းစွာ ဥပမာနှင့်ဆိုလာခဲ့ပါ သည်။

“ဒီမိသားစုမှာ ရွားရှားပါးပါး သမီးတစ်ယောက် တည်း ပါတာပဲ။ ငါလည်း လူကောင်းလူတော်နဲ့ ငါ့သမီးကို ဖူးစာဆုံစေချင်တာပေါ့။ မင်းရဲ့အသက်က ငယ်ပါသေးတယ် ဂယက်ရယ်။ လူတွေအများကြီးနဲ့ ဆုံတွေ့စဉ်းမှာ၊ အဲဒီအထဲ မှာ လူတော်တစ်ယောက်နဲ့ ဖူးစာဆုံနိုင်သေးတာပဲ”

“အမေ ဘာကိုပြောချင်တာလဲ”

“စေမြန်နိုင်က တကယ်တော့ သာမန်လူပါ။ မိဘ

က ချမ်းသာတယ်ဆိုတာကလွဲရင် အရာအားလုံးဟာ သာမန်အရည်အချင်းပါပဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ မှာ သိက္ခာကသာလျှင် အဓိကကျပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် မှာ သတင်းပွားမှ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်မှာပေါ့။ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ အပျိုစင်မိန်းကလေးအဖို့ ငွေကြေး ပိုင်ဆိုင်မှုနဲ့ မဆိုင်ဘူး သမီး”

“အမေ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“မင်းကို ငါက မွေးထားတာပါ။ မင်း ငိုထားတယ် ဆိုတာ ငါသိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ အတိအကျ မပြောနိုင်ပေမယ့် ခန့်မှန်းနိုင်တယ်။ မင်းက ငါ့ဗိုက်ထဲ ဝင် စားခဲ့တာကိုး။ ဆင်းရဲမှာပေါ့”

“အမေ”

“ငိုချင်ရင် ငိုပါ။ ငါ့အရှေ့မှာပို့ အောင့်အီးမထားနဲ့။ ငိုပြီးရင်လည်း ပြီးသွားတာပဲ။ မင်းကို ငါ ယုံတယ် ဂယက်။ မင်းဟာ အရွက်မဲ့တဲ့မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး။ စေမြန်နိုင်က ထက်သာတာတွေ မင်းဘဝမှာ အများကြီးတွေ့မှာပါ”

“အမေ ဘာကြားခဲ့လို့လဲ”

“ဈေးမှာက လူစုံတယ်လေ။ လူသတင်း လူချင်း
ဆောင်ပေါ့။ သူတို့သားက ရွှေလင်ဝန်းနဲ့အချင်းဆေးထား
တာမို့လား။ မင်း ဘာမှမကြောက်နဲ့။ မင်းကို သူတို့စော်စော်
ကားကားပြောရဲပြောကြည့် ငါက မင်းရဲ့အမေပါ။ ငါနဲ့ တွေ့
သွားမယ်”

“အမေ”

“ရိုက်ပြီး လျော်ရလည်း ငါတို့မှာ အိမ်တစ်လုံး
တော့ ချမ်းသာပါသေးတယ်”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အမေရယ်။ အဲဒါ သမီးမဆင်ခြင်
လို့ ဖြစ်ရတာပါ။ တစ်နေ့ ဒီလိုဖြစ်လာမှာပါလားဆိုတာ သိ
သိချည်းနဲ့ သမီး သူ့ကို ဇွတ်ကြိုက်ခဲ့မိတာပါ။ သမီးကြောင့်
အမေတို့ပါ အပြောခံရပြီ”

“ဖေမြန်နိုင်နဲ့ရော အဆက်အသွယ်ရှိသေးလား”

“လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်လောက်က ဖုန်းဆက် . . .”

“ဒါကြောင့် သူတို့တက်က ဒီလောက်ပြောတာပေါ့။

မင်း ဘာလို့မာနမရှိ၊ သိက္ခာမဆည် ဖုန်းဆက်ရတာလဲ”

“သမီး မှားပါတယ်”

“မင်းရဲ့မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်တော့၊
ဒီလောက်ဆိုရင် တော်ပြီး မင်းက ငယ်ကတည်းက ဆင်း
ဆင်းရဲရဲ သိမ်ငယ်ပြီးနေလာခဲ့ရတာ။ စဉ်းစားပေါ့။ သူလို
ခပ်ပျော့ပျော့လူက မင်းဘဝရဲ့တံတိုင်းဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ဆို
တာကို . . . ဟွန်း . . . အမေက ဟိုလိုရင် သွား။ အစ်မတွေ
ပို့သလိုနေ၊ ပေးတာသုံး၊ အသက်ပဲ ဒီလောက်ရှိပြီ။
မန္တလေး ကြေးစည်ကြီးလို့ပဲ။ မထင် . . . ရှင်းရှင်းပြောရရင်
မင်း သူထက် အများကြီးကြံ့ခိုင်ပါတယ် ဂဃက်ရယ်”

“သမီးကြောင့် အမေ နောက်တစ်ခါ အပြောမခံ
စေရဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

“ဘာတဲ့ . . . ငါ့ကိုများ မှန်ညှင်းချဉ်သည်မတဲ့။
ဟွန်း . . . ငါက မှန်ညှင်းချဉ်ရောင်းပေမယ့် ငါ့ကို အဲလိုနိမ့်
ချတဲ့လေသံမျိုးကို မကြိုက်ဘူး။ ပေါ်တင်မဟုတ်လို့ပေါ့။
နီမဟုတ်ရင် နပ်နပ်စဉ်းပြီး အချဉ်သိပ်ပစ်လိုက်တယ်”

သူမရင်ထဲ ပို၍စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိပါသည်။
သူမကြောင့် ရိုးသားတဲ့အမေပါ အပြောခံနေရတယ်ဆိုတာ
အမေက ဖွင့်မပြောခဲ့ပေမယ့် ဖေ့မြန်နိုင်ရေးအပ်မရဲ့စရိုက်
အရ သဘောပေါက်မိပါသည်။ သူမရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေ
ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက် အပြင်ထွက်ရန်
စက်ဘီးဆွဲလိုက်သည်တွင် . . .

“ကယက်”

“ဟင် . . . မိုးနင်းလေ . . . နင်”

“ငါ ပျင်းလို့လာခဲ့တာ”

ဟုဆိုကာ အဝတ်အိတ်ကြီးနှင့်လာခဲ့သော မိုးနင်း
လေကို သူမက ကြိုဆိုလိုက်ပါသည်။

မိုးနင်းလေကို မြင်တော့ ပို၍ငိုချင်နေမိပါသည်။

“ဟူး . . . မသက်သာလိုက်တာဟယ်။ ငါ ထင်တဲ့
အတိုင်းပါပဲလား”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့၊ ထင်တယ် ဟုတ်လား”

“နင် တစ်နေ့နေ့ ဒီသတင်းကို ကြားမှာပဲဆိုတာ
သိပေမယ့် ခုလို မြန်မြန်ကြီးကြားလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားခဲ့
ဘူး”

“ဘာလဲ . . . သူတို့အိမ်ဘက်က ငါ့ကို အဲဒီလို
ပုတ်ခတ်နေတာကို နင် အစောတည်းက သိတယ်ဆိုတဲ့
သဘောလား”

“သူ့အစ်မတော့ ဒီလိုပါပဲ။ နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါးနဲ့။ အလုပ်မရှိတိုင်းဆိုတဲ့ထဲကပဲ”

“သူက အလုပ်မရှိလို့ပြောလိုက်တဲ့ အာပလာက ငိုရက်သိက္ခာကို ထိပါးတယ်။ ငါ့အမေက တော်တော်ခံစားနေရတယ် ထင်ပါတယ်။ ထူးဆန်းတဲ့စကားတွေ ပြောလာတယ်။ ဈေးမှာ ငါ့အမေကို ဘယ်သူတွေက ဘာတွေ ဘယ်လောက်ထိ ပြောခဲ့လဲမသိဘူး။ ငါဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ ငါ ဖေမြန်နိုင်နင်းနဲ့ ဆက်တွဲနေရင် အဲဒီလိုအပြောခံရဦးမှာပဲ။ ငါ သူ့ကို ဖြတ်လိုက်တော့မယ်”

“ဟာ . . . နင် အဲဒီလိုကြီးတော့ မလုပ်နဲ့လေ။ သူ့အစ်မပြောတာကို မယုံနဲ့။ ဖေမြန်နိုင်နင်း ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ နင် သိပါတယ်။ သိနေတာကို ငါ ထပ်ပြီးပြောချင်တယ်။ ဖေမြန်နိုင်နင်းက နင့်ကို တကယ်ချစ်တာနော်”

“ငါ ခံစားမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင် စိတ်အေးအေးနဲ့ တွေးကြည့် မိုးနင်း။ သူနဲ့ငါက ခုချိန်မှာ အနေဝေးနေကြတာ။ ပြီးတော့ ငါ့အမေပြောသလိုပဲ သူ့ကို တကယ်ပဲ

အားကိုးရမရဆိုတာ ငါ မသိသေးဘူး။ အဲဒါတွေ ထားပါဦး။ သူကလည်း ယောက်ျားထဲကယောက်ျားပဲမို့ ငါ့ကို တကယ် အရမ်းပဲချစ်၊ မချစ်ဆိုတာမျိုးကို ငါ သံသယဝင်မိတယ်။ သူသာ အကယ်၍ ငါ့ကို တကယ်ပဲလိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ မချစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ငါ အပြောခံရတာနဲ့ မတန်ဘူး မိုးနင်း။ နင် ငါ့နေရာကနေကြည့်လိုက်။ ယောက်ျားလေးရှင်ဘက်က အဲဒီလို ပြောတာ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိခံရဆိုးသလဲဆိုတာ။ ငါက ထားပါတော့။ ငါ့အမေတောင် အခြောက်တိုက်ခံလိုက်ရသေးတယ်။ သူ့ရဲ့အစ်မ သိပ်ကိုလွန်လွန်းတယ်”

“အင်း . . . ဒါကို ငါ နားလည်ပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုချိန်မှာ ငါတို့နှစ်ယောက်ပြတ်နေကြတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဘာပြောတယ် ဂယက်”

“သူ ငါ့ကို တကယ်လက်ထပ်ဖို့ရည်ရွယ်ခဲ့တာ မှန်ရင် ဒီလောင်းရိပ်က သူ ရုန်းထွတ်ပြီး ကြိုးစားမှာပေါ့။ ငါ့အပေါ် သစ္စာစောင့်သိပြီး ကြိုးစားလိမ့်မယ်လို့ ငါ ယုံကြည်

နေတယ်”

“နင် သိပ်သွေးအေးပါလား၊ ဂယက်၊ နင်မို့ ဒီလို ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်”

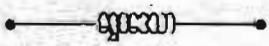
“အဲလိုမဆုံးဖြတ်ရင် ငါက ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။ သူ ဘာလုပ်နေတယ်၊ ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာ မသိဘဲ အဆက်အသွယ်မရဘဲနဲ့ သူ ပြန်လာမယ့်နေ့ကို အရိုးစွေး တဲ့ထိ မျှော်ရင်း သူ့အစ်မပြောသမျှကို အရှက်ခွဲစွာ ခေါင်းငုံ့ ပြီး ခပ်တုံးတုံးငြိမ်ခံနေရမှာလား။ အဲဒါ ရတယ်ထားပါဦး။ ငါ့ ကိုမွေးခဲ့တဲ့ ငါ့အဖေတို့ သူများပြောသမျှ ငါတ ငြိမ်ခံစေရ တော့မှာလား။ ငါက သမီးမိုက်လား၊ သမီးရိုင်းလား မိုးနှင်း”

“ငါ မပြောတတ်တော့ဘူးဟာ။ ဒါပေမဲ့ ကေသာ ကို တိုင်ပင်ဖို့ ကောင်းမယ်”

“ကေသာတို့ ဟုတ်လား။ နင် ကေသာကို သိပ်ယုံ တာပဲလား”

“ဂယက်”

“ငါ့ရင်ထဲမှာ ခါးပြီးနာနေတယ် မိုးနှင်း၊ ပြီးတော့

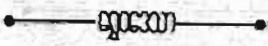

မုန်းနေတယ်။ ဆင်းရဲတာကိုလည်း မုန်းတယ်။ ဓမ္မန်မိရာ လုံစိုက်တဲ့လူတွေကိုလည်း မုန်းတယ်။ သူတို့မသိလို့ပါ။ ငါ က ဓမ္မန်နိုင်ထက်သာတဲ့လူကို ကြိုက်နိုင်တယ်ဆိုတာ သူတို့ မသိကြဘူး။ ငါကလည်း အရူးပဲ။ ဓမ္မန်နိုင်ကိုမှ ရေလာပြောင်းပေးလုပ်ပြီး ရွာပိုးထိုးခဲ့တာကို၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို အဲဒီလောက်ထိ ပြောစရာမလိုဘူး။ ငါ မုန်းတယ်”

“နင် တော်တော်နာကြည်းနေတာပဲ။ ကောင်းပါ တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတော့လည်း ငါလည်း နင့် အတွက် စိတ်တိုရတာ လျော့သွားတာပေါ့။ ဓမ္မန်နိုင်ကို တော့ အားနာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အိမ်သားတွေက လွန် လွန်းတယ်”

ဟု မိုးနှင်းလေကပြောလျှင် သူမမှာ မိုးနှင်းလေ ကိုသာ မမှီတ်မသုန်စိုက်ကြည့်မိသွားပါ၏။

မိုးနှင်းလေကပါ သူမဘက်ကရော စိတ်တိုနေပြီ ဆိုတော့ အခြေအနေက သူမသိထားတာထက် ဆိုးဝါးနေ ပြီဆိုတာ သူမ သဘောပေါက်လိုက်ပါ၏။

“ငါတို့ ဇနီးသွားဆက်ရအောင် မိုးနှင်း”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ရှုပ်ပါတယ်။ ငါ သူ့ကို ဒီနေ့ပဲဖြတ်ပစ်လိုက်တော့

မယ်”

“ဂယက် . . . နှင် စဉ်းစားဦးနော်။ နှင် ဖေမြန်နိုင်

ကို ခုလိုချိန်ဖြတ်လို့တော့ နှင်နဲ့သူ ဒီတစ်သက်ဝေးပြီ”

“အခုကရော မဝေးနေလို့လား။ ပိသားရရဲ့ ကကြီး

ရှပ်။ သူက အာဏာတွေအောက်က ရုန်းထွက်နိုင်လို့လား။

ငါ့ကို ဒီလောက် သူ့အစ်မက နှစ်ပြားမတန်အောင် ပြောနေ

တာကို သူက ငြိမ်ပြီးနေခဲ့တယ် မဟုတ်လား . . . ဟမ်။

အဲဒီလိုယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ရှင်ခွင်မှာ ငါက ထာဝရ

အနှိမ်ခံဘဝနဲ့ ခပ်ကုတ်ကုတ်သေရတော့မှာလား”

“နှင် သူ့ကို တကယ်မချစ်ဘူးလား ဂယက်”

“ငါ့ရင်တွေပွင့်ထွက်တော့မလို ခံစားခဲ့ရတယ်။ ငါ

သူ့ကို သတိရတိုင်း ငိုမယ်။ အလွန်ဆုံး ငါငိုရလှ တစ်နှစ်

ပေါ့။ ငါ့အမေက ထာဝရငိုရလိမ့်မယ်။ ငါ့ကြောင့် ငါ့အမေကို

ထပ်ပြီးစိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး။ အခု စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့

ငါ့အမေရဲ့ပုံကို နှင်တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း . . . နှင့်အမေ ခုလိုစကားမပြော တရား

မဟောနဲ့ ငြိမ်ပြီးဝိုင်နေတာ ဒါ ပထမဆုံး တွေ့ဖူးတာပဲ”

“လွမ်းစရာရှိခဲ့ရင်လည်း နာတာနဲ့ဖြေဖို့ ငါ့စိတ်ကို

ပြင်ဆင်ပါမယ်။ နှင်ပဲ စဉ်းစားကြည့် မိုးနှင်း။ ငါ့အမေကို ငါ

အာခံပြီး ဂရုမစိုက်ဘဲ သူနဲ့ဆက်နေဦးမယ်ဆို ငါ သူ့ကို

ဘယ်အချိန်တွေ့ရမလဲ။ သူ ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲဆိုတာ

မျှော်ရင်း အပြောခံနေရဦးမှာပဲ။ သူ ပြန်လာမှာက နောက်

နှစ်နှစ်လား။ ဆယ်နှစ်လားဆိုတာ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ။

ဒီကြားထဲ သူက ငါ့အပေါ်သစ္စာရှိဦးမှ။ နို့မဟုတ်ရင် ငါ့မှာ

အပြောခံရတာပဲ တင်ကျန်ရစ်မယ်။ ငါ တကယ် စိတ်ညစ်

နေတယ်။ ဒါကို သိပေမယ့် ငါ သူ့ကို ဘယ်လိုစကားနဲ့

အဆက်ဖြတ်ရမှန်း မသိဘူး”

“ဖြတ်စာရေးပေါ့”

“အင်း . . . လုပ်ဖြစ်မှာပါ။ သွားမယ်ဟာ။ ဖျတ်”

ခနဲပေါ် ဆတ်ခနဲလုပ်ပေါ့။ ငါ့ရင်ထဲမှာ လေးလွန်းလို့ သေ
တော့မယ်။ တစ်ခုခု ရှင်းသွားလည်း ပြီးတာပဲ”

ဟုဆိုကာ လမ်းထိပ်ကဖုန်းဆိုင်ဆီ လာခဲ့ကြပြီး
ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်ပစ်လိုက်သည်တွင် . . .

“ဟဲလို”

ဒါ သူ့အသံပဲဆိုတာသိ၍ တင်းထားသော သူမရဲ့
နှလုံးသားတွေ အရည်ပျော်ကျချင်ချင် ဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် . . .

“ဖေပြန်နိုင်လား”

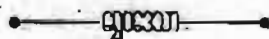
“ဪ . . . ! ဂယက်”

ဘာကြောင့် နင့်အသံက လိုက်လိုက်လှဲလှဲ မရှိရ
တာလဲ ဖေပြန်နိုင်လား။ နင့်မိသားစုက မိအားပေးလို့ ငါ့ကို
စိတ်ပျက်နေပြီလား။

“ပြောလေ . . . ဘာပြောမလို့လဲ”

အကြောင်းရှိမှဆက်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့ ဟုတ်လား
ဟု သူမရင်ထဲ နာကြည်းစွာ တွေးပစ်မိပါ၏။

“ဖေပြန်နိုင်”

“အင်း”

နင့်အစ်မက ငါ့ကို ဘယ်လောက်ထိ ပြောသလဲ
သိလား”

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ် ဂယက်။ ဒါတွေ စိတ်ထဲ
မမှတ်ထားပါနဲ့”

“နင်လည်းသိတယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

“တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ဒါတွေက . . .”

“ဘယ်တော့လဲ။ တစ်ချိန်ချိန်က ဘယ်တော့လဲ”

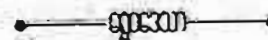
“ဂယက်”

“သားငယ် နင် ဘယ်သူနဲ့ဖုန်းပြောနေတာလဲ”

ဟုသော အသံစူးစူးက လှိုင်းထဲဝင်လာခဲ့၍ သူမ
ကိုယ်လေးမှာ မတ်ခနဲဖြစ်သွားရပြီး ဖုန်းခွက်ကို ဆွဲလှစ်
လိုက်ရသည် ထင်ပါရဲ့။

“ဟေ့ . . . မင်းက လှိုင်းဂယက်လား . . . ဟမ်။

မင်းက မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလောက်ပဲ အရှက်မရှိဘူးလား
ဟမ်။ မင်းအတွက် ယောက်ျားက အဲလောက်ထိ ရှား

သလား။ မင်းနဲ့မဖြစ်စေချင်လို့တောင် ဒီကိုပို့ခဲ့တာကို မင်း
နားမလည်ဘူးလား။ အဲလောက်ထိပဲ သားငယ်ကို တွယ်
ကပ်နေရအောင် မင်းက ဘယ်လိုဟာလဲ”

“ရှင် ရှိုင်းလှချည်လား”

“ဘာ . . . ကောင်မစုတ်၊ မင်းလိုဟာမကများ . .
တောက်”

“ရှင်တို့ ထိန်းထားလိုက်ပါ။ ရှင်တို့ရဲ့မောင်ကို
ကျွန်မနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်လာအောင် ရှင်တို့ ထိန်းထား
လိုက်ပါ။ ဒီမှာ . . . ရှင်တို့ပြောရဦးမယ်။ ရှင်မောင်က ဓမ္မ
လင်ဝန်းနဲ့ အချင်းဆေးပြီးမွေးလာလို့ ကျွန်မနဲ့ မတူဘူး
မတန်ဘူးပြောရတာလဲ . . . ဟမ်။ ရှင်တို့မိသားစုက ဓမ္မ
တွေနဲ့ တိုက်တည်ပြီးနေတာမို့လား . . . ဟမ်။ မိန်းကလေး
တွေအားလုံးဟာ ဆည်ပေါ်က ငါးတွေချည်းပါပဲ။ ရှင်မှာ
သမီးမိန်းကလေးရှိပါတယ်။ ဝင့်မလည်ပါစေနဲ့လို့ ကျွန်မ
ဆုတောင်းပေးလိုက်မယ်။ ရှင်မောင်ကိုပြောထားလိုက်ပါ။
ကျွန်မနဲ့ လာမဆတ်သွယ်ပါနဲ့လို့၊ လာမပတ်သက်ပါနဲ့လို့။

ခဲပဲ . . . ဂွတ်”

“ဟေ့ . . . ဟေ့”

တစ်ဖက်မှအော်နေတာကိုလည်း သူမ သတိမပြု
တော့ပါဘဲ ဖုန်းခွက်ကိုချပြီးနေပါပြီ။

ဖုန်းကို ချပြီးပေမယ့် ဖုန်းခွက်ကိုကိုင်ပြီး အကြာ
ကြီးငြိမ်နေခဲ့တဲ့ သူမကို မိုးနှင်းလေက မမြင်စူးသူတစ်
ယောက်နယ် စိုက်ကြည့်၍လာခဲ့ပါ၏။

“ဂယက် . . . နှင် အဆင်ပြေရဲ့လား”

ထိုအခါမှ မျက်ရည်တွေ ရစ်သိုင်းနေတဲ့ သူမ
မျက်ဝန်းက မိုးနှင်းကိုကြည့်ပြီး အစွမ်းကုန်ပြီးလိုက်ကာ . .

“ပြီးသွားပြီ မိုးနှင်း။ ငါနဲ့သူ ထာဝရပြတ်သွားပြီ။
ပြီးသွားပြီ မိုးနှင်း”

“နှင် ငိုချင်လည်း ငိုလိုက်ပါဟာ”

“ငါ မငိုဘူး မိုးနှင်း။ ငိုတယ်ဆိုတာ အရှုံးပေးတာ
ပဲ။ ငါ မငိုဘူး . . . ငါ လုံးဝမငိုဘူး”

“ဂယက်ရယ် . . . ငါ့ရင်ထဲမှာ မသက်သာစရာမရှိ

တာ"

"ငါ မှန်ပါတယ်နော် မိုးနှင်း"

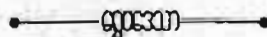
"ဒီလိုပဲတွေးရမှာပေါ့"

ဟုသာ ကြေကွဲခံစားနေရသော လှိုင်းဂယက်ကို အားပေးလိုက်ရပေမယ့် ဖေမြန်နိုင်ကိုလည်း အားနာမိနေပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မှန်ပါတယ်လို့ ပြောရင် ဖေမြန်နိုင်ကပဲ မှားနေသလို ဖြစ်သွားရသောကြောင့်ပါ။

တကယ်တော့ အတ္တကြီးတဲ့အစ်မနှင့် မာနကြီးတဲ့ ချစ်သူကြားမှာ ပြဿနာရရရာသည့် လှိုင်းဂယက်ကို သိပ်ချစ်သော ဖေမြန်နိုင်ကိုပဲ သူမရင်ထဲ သနားမိသလို ဖြစ်ရတော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ လှိုင်းဂယက်ကိုလည်း အားနာမိပြန်ပါသည်။ လှိုင်းဂယက်ကရော အပျိုလေးတန်ခိုး ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးကြောင့် သိက္ခာကို တစ်ပြားမှမရှိ အောင် အပြောခံရရှာတာ မဟုတ်ပါလား။

"ဟဲ့"

"ကေသာ"

"ဪ... မိုးနှင်း။ လာလေ... နင် ဘယ်တုန်း

က ရောက်လဲ"

"နှစ်ရက်ရှိပြီရောက်တာ။ နင့်ဆီ မလာဖြစ်လို့"

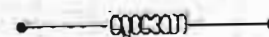
"ဘယ်မှာတည်းလဲ"

"ဂယက်ရဲ့အိမ်မှာ"

"အဆင်ပြေရဲ့လား။ ဒီမှာလာတည်းတာ မဟုတ်

ဘူး"

"ပြေပါတယ်။ ဂယက်တို့မိသားစုက သိပ်အဆင်

မပြေပေမယ့် သူ့အမေက သဘောကောင်းပါတယ်”

“ငါတောင် ဂယက်ကို မတွေ့တာကြာပြီ။ ဖေမြန်
နိုင်နဲ့တော့ စကားပြောဖြစ်ကြပါတယ်”

“ဘယ်နေ့ကလဲ”

“မနေ့ကပဲ။ တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းပဲ ပြောရသေးတယ်
ငါနဲ့ပြောချင်စိတ် မရှိဘူးဆိုပြီး ဖုန်းချပစ်လေရဲ့”

“ဂယက် သူ ဖေမြန်နိုင်ကို ဖြတ်စာပို့လိုက်ပြီ”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖေမြန်နိုင်ရဲ့အစ်မက သူ့ကိုပြောတာတွေကို သူ
သိသွားတယ်”

“နင်ပြောလိုက်တာလား”

“ငါက ဘာကိစ္စနဲ့ပြောရမှာလဲ။ ပြောချင်မိရင်
တောင် ငါ့ပဲစပ်က အဲလိုစကားလုံးမျိုးကို ငါ့သူငယ်ချင်းကို
မပြောရက်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ”

“နင့်ဆီ သူမရောက်တာကြာလို့ လာခဲ့တဲ့နေ့ကပဲ။

ဒီနေရာမှာ ဝိုင်းစွဲပြီးပြောနေတာ သူ ကြားသွားတယ်”

“ဟင်”

ဒီအခါမှာ တုန်လှုပ်သွားခဲ့သူက ကေသာပဲဖြစ်ရ
တော့သည်။ ထိုနေ့က သူမပါရှိနေသေးတာ မဟုတ်လား။

“သူ . . . သူ ဘာပြောသေးလဲ”

“မုန်းတယ်တဲ့။ အားလုံးကို နာကြည်းတယ်တဲ့။
သူ တကယ်နာကြည်းနေပုံပဲ။ နင်နဲ့ တွေ့ရအောင်ပြော
တာတောင် မတွေ့ချင်တော့ဘူးတဲ့”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား”

“သူ တော်တော်ခံစားနေရတယ်ထင်တယ်။ တိတ်
တိတ်လေး ကြိတ်ပိုနေတယ်။ ညသန်းခေါင် ငါ တစ်ရေနှိုး
ရင် သူ့ကျောကုန်းက လှုပ်တုတ်လှုပ်တုတ်နဲ့ သူ ရှိက်ပိုနေ
တယ် ကေသာ။ ငါ့ရှေ့မှာတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုနေပြီး သူ
ကြိတ်ပိုနေတယ်။ ငါ့ရင်ထဲ မကောင်းဘူး။ ငါသိတယ်။ သူ
နာကြည်းလွန်းလို့ ဖေမြန်နိုင်ကို အဆက်ဖြတ်စကားပြောရ
ပေမယ့် သူ ဖေမြန်နိုင်ကို တော်တော်ချစ်တယ်”

“အဆက်ဖြစ်စကားပြောတယ် ဟုတ်လား”

“ငါထင်တောင်မထင်ဘူး။ အဲဒီနေ့က သူ ဖေပြန် နိုင်းနဲ့ဖုန်းပြောတယ်။ ပထမတော့ နူးနူးညံ့ညံ့ပါပဲ။ ဖေပြန် နိုင်းနဲ့ပြောနေကြတာပါ။ နောက်တော့ ဘယ်လိုက ဘယ်လို သူ့အစ်မဖြစ်သွားလဲ မသိဘူး”

“သူ့အစ်မ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ . . . ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ ဝန်ကြီးကတော် ဆိုတဲ့ဟာလေ။ သူတို့မကြီးဆိုသူနဲ့ပေါ့။ ဟိုက သူ့ကို တော်တော်ပြောပစ်ခဲ့တာနဲ့တူတယ်။ သူ မျက်ရည်တွေပေါက်ပေါက်ကျပြီး နာနာကြည်းကြည်းကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောပစ်လိုက်တယ်။ ငါ ဂယက်ကို အဲ့လောက်ပြောတတ်မယ်လို့ လုံးဝမထင်ဘူး။ ငါ ထင်တယ် သူရင်ထဲမှာ တော်တော် နာကြည်းနေရလို့ထင်တယ်”

“ဪ . . . ဒါကြောင့်ကိုး”

“ဘာလဲ”

“မနေ့က မလေးက လာသွားတယ်။ သူ့အစ်မကို

ဒီလိုပမာမခန့်ပြောတဲ့ မိန်းကလေး ဆံပင်ဆွဲပြီးမှ ပါးချပစ်လိုက်မယ်လို့ ပြောနေတယ်”

“ဘာ . . . သူက . . .”

“မလေးပုံက တကယ်လုပ်မယ့်ပုံပဲ”

“ငါ တကယ်စိတ်ညစ်တယ်။ ငါတို့ ဂယက်ကိုက မှားတာပဲ။ ငါတို့လည်း မှားတယ်။ ဖေပြန်နိုင်းရဲ့အိမ် အကြောင်းသိသိချည်းနဲ့ မြှောက်ပေးခဲ့ကြတာကိုး။ ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မသိဘူး။ ပြဿနာကို ဒီထက်ထပ်မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ငါတော့ စိတ်ညစ်တာပဲ။ ခုတောင် ဒီလောက်ခံစားနေရတာ။ မဖြစ်ဘူး . . . တစ်ခုခုလုပ်တော့မုပဲ။ ကဲ . . . ငါ ပြန်တော့မယ်ဟာ။ ငါက သူငယ်ချင်းပီပီ ဂယက်ကို ကူညီစေးမချင်တယ်”

ဟုဆိုကာ မိုးနှင်းလေက ပြန်သွားတော့ ကေသာရင်ထဲ ပူပူကြီးခံစားလိုက်ရပါသည်။

မိုးနှင်းလေက သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်လုပ်နေပြီး သူမက သူငယ်ချင်းရဲ့နောက်ကျောကို တားနဲ့တိတ်

နေသလို ဖြစ်နေပြီလား။

ဂယက်က အချက်ကွဲစုံ၊ ရင်ကွဲခံပြီးမှ သူမက အဆုံး၌ ဖေမြန်နိုင်ကို ပိုင်ဆိုင်ရတယ်ဆိုရင်ရော အဓိပ္ပာယ် ရှိဦးမှာလား။ ဒါ သူမက ဂယက်ရဲ့သူငယ်ချင်းတဲ့လား။

အဲဒီလို လက်ခံခဲ့ရင်ရော ဖေမြန်နိုင်က သူမကို ချစ်လာမှာတဲ့လား။

သူမ လုံးဝသိနေသည်က ဖေမြန်နိုင်က ဂယက် ကို သိပ်ချစ်သည်ဆိုတာပါပဲ။ ဂယက်နဲ့မလုပ်ဖူးတာကို လုပ် ပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြစ်နေတဲ့ ဖေမြန်နိုင်နဲ့မမျှော်နှာကို ပြန် မြင်ယောင်မိတိုင်း သူမ ရင်နာရပါသည်။

လူကြီးတွေက စီစဉ်ပေးပါမည်ဆိုရင်ရော ဂယက် က အသည်းကွဲပြီး သူမကို မချစ်တဲ့ ဖေမြန်နိုင်နဲ့ခွင့်ခွာ သူမ ပျော်နိုင်ပါ့မလားဆိုတဲ့ အတွေးကြီးက သူမရင်ထဲ ရှက်တရက် ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူမ မခံစားနိုင်သည့်အဆုံး အိမ်ပေါ်တက်ကာ ဖေမြန်နိုင်ဆီ ဖုန်းခေါ်ပစ်ပါ၏။

“ဟဲ့လို”

“မကြီးလား . . . ကေသာပါ”

“ဪ . . . ကေသာ ပြော”

“ဖေမြန်နိုင်ရှိလား မကြီး”

“သားငယ်အကြောင်း မပြောချင်တော့ပါဘူး။ ဘာ ဖြစ်နေတယ် မသိဘူး။ အခုတလော မူးမူးပြီး အိမ်ပြန်လာ တယ်။ ပြန်ချိန်ကလည်း ညသန်းခေါင်မှ။ မနက်တည်းက အပြင်ထွက် သန်းခေါင်မှပြန်လာနဲ့။ တကယ်တော့ ပြောမရ ဆိုမရဖြစ်နေပြီ။ သူ့ယောက်ဖသိရင်တော့ ခက်တော့မယ်။ ငါ တကယ် စိတ်ညစ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဖေမြန်နိုင်က အရက် သောက်တယ် ဟုတ်လား”

သူမ အံ့သြသွားရပါသည်။

နိုင်လွန်နဲ့စွမ်းအင် ဆေးလိပ်သောက်လျှင်ပင် ဆေးလိပ်နဲ့တောင် မရှူနိုင်သည့် ဖေမြန်နိုင်က အရက် သောက်တယ်ဆို၍ သူမက အကြောင်းသိမို့ မအံ့သြဘဲ

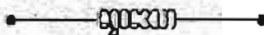
မနေနိုင်ပါ။

“မူးလာရင်လည်း ဘာတွေပြောလို့ပြောမှန်း မသိဘူး။ ငါ စိတ်ညစ်တယ်။ ဘာပြောလို့ပြောရမှန်း မသိဘူး။ ဘာလုပ်ရမှန်းလဲ မသိတော့ဘူး”

စုန်းချပြီးချိန်ထိ သူမမှာ အံ့သြလွန်း၍ မဆုံးနိုင်တော့ပါ။

အမေ့အစ်မတွေရဲ့ရှေ့မှာ ကြောင်လေး အပြီးလေး ကုပ်ပြီး ငြိမ်သက်မှုနဲ့နေတတ်တဲ့ ဖေမြန်နိုင်နင်း ခုလို သူလေးစားရသော ယောက်ဖရဲ့အရိပ်မှာပင် ခုလို ပမာမခန့် နေတယ်ဆိုတော့ အကြောင်းသိတဲ့ သူမက မအံ့သြဘဲ ဘယ်သူက အံ့သြတော့မှာတဲ့လဲ။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ဖေမြန်နိုင်နင်း ဘာဖြစ်ကုန်တာလဲဆိုတာ သူမက အတတ်သိနေ၍ ရင်ထဲစုသွားခဲ့ရပါသည်။

“ဂယက်”

“ဪ . . . ကေသာ . . . လာလေ”

မထူးခြားပဲ မှန်ညင်းသာ ဟန်မပျက်သင်နေတဲ့ ဂယက်ကြောင့် သူမမှာ စေတငြိမ်သွားရပါသည်။

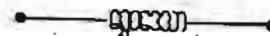
“မိုးနှင်းစရာ”

“အပြင်ကေသွားတယ်”

“သူ ဘယ်နေပြန်မှာလဲ”

“မပြန်လေကောင်းလေပဲဗျေ”

“ဂယက်”

“အင်း”

ဂယက်ရယ် . . . နင်ဟန်ဆောင်ကောင်းလှချည်
လား . . . ဟု ရင်ထဲမှာသာ ပြောဖြစ်သွားပါ၏။

“ဧပြန်နိုင်လေ . . .”

“ငါနဲ့သူ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး ကေသာ၊ နောင်
လည်း ရင်နာရမယ့်တူတူ အစောကြီးတည်းက ပြီးဆုံးသွား
တာ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီလိုဆိုတော့ သူ့ဘဝမှာ
လက်ထပ်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ စိတ်ရှင်းရှင်း လက်ထပ်လို့
ရတာပေါ့”

“ဂယက် နင် ငါ့ကိုဆိုလိုတာလား”

“နင် တွေးချင်သလိုတွေးလို့ရတယ်”

“ငါ မှားပါတယ်လို့ ငါ ဘယ်တော့မှ ဝန်ခံမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါက မမှားခဲ့လို့ပဲ”

“ငါကလည်း နင့်ကို ဘာမှမစွပ်စွဲပါဘူး”

“ငါကလည်း သိသိချည်းနဲ့ သူတို့ကို ဖုံးထားရ
မလားဆိုပြီး အဆိုခံရတာပဲ”

“ငါ အဲဒီလိုတွေ မသိချင်ဘူး ကေသာ”

“ငါ ဧပြန်နိုင်ကိုကြိုက်နေတယ်လို့ နင်ထင်နေ
သလား ဂယက်”

သူမ ပြန်မဖြေပါ။

“နင်ထင်ချင်သလို ထင်ပါ ဂယက်၊ ဒါပေမဲ့ နင်
သိထားစို့က ငါကလည်း ဧပြန်နိုင်ရဲ့ မဟေသီမဟုတ်ဘူး
ဆိုတာပဲ”

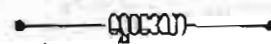
“ဘာကြောင့် အဲဒီအကြောင်းတွေ လာပြောနေရ
တာလဲ”

“နင် ဧပြန်နိုင်ကို မဖြတ်ပါနဲ့၊ သူ သိပ်ခံစားရ
လိမ့်မယ်၊ သူက လောကမှာ နင့်ကိုပဲ မိန်းမလို့ထင်တာ၊
သူ နင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်”

“အဲ့တော့ ငါက အပြောခံ၊ အဆိုခံ၊ အလှောင်ခံ
ဆက်နေဦးဆိုတဲ့ သဘောလား”

“သည်းခံခြင်းဆိုတာ အောင်နိုင်ခြင်းပဲ ဂယက်”

“အဲဒီအောင်မြင်ခြင်းက အောင်နိုင်တဲ့အလံဖြစ်

လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူ အာမခံမလဲ။ အောင်နိုင်တဲ့အလံ ဖြစ်
မယ့်ပုံထားပါဦး အဲဒီအလံရချိန်ထိ ငါ အသက်ရှင်နိုင်ပါဦး
မလား။ နင် မသိလို့ပါ။ သည်းခံရတယ်ဆိုတာ ရင်ထဲမှာ
ဘယ်လောက်ထိ နာထားသလဲ။ ငါ ကြည့်ချင်ပါတယ်။ သူ
တို့ ရွှေလိုဥထားတဲ့ သူတို့မောင်ရဲသတို့သမီးလောင်းက ရွှေ
ထက် ဝင်းဝါရဲလားလို့”

“ဂယက်”

“ငါ့ရင်ထဲမှာ နာနေတယ် ကေသာ။ အားလုံးကို
ပေါ့။ ငါက ဆင်းရဲပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မာနတော့ ချမ်းသာ
သေးတယ်။ ရင်ထဲကွဲပြီး ဟက်တက်ဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင်
တောင် ငါ့ရဲမှာနကို ငါ ရှင်သန်ခွင့်ပေးဦးမှာပဲ”

“ဖေမြန်နိုင် အရက်တွေသောက်နေတယ်”

“ဟင်”

ဒီတစ်ခါတော့ သူမ အံ့ဩသွားရပါသည်။

ဆေးလိပ်တောင် မသောက်တတ်ခဲ့သည့် ဖေမြန်

နိုင်ခဲ့အကြောင်းကို သူမ ကောင်းကောင်းသိနေခဲ့ပြီပါ။

“သူ နေတိုင်းမှူးပြီး ပြန်ပြန်လာတယ်တဲ့။ အမှန်က
ဖေမြန်နိုင်က အေးဆေးပြီး အသောက်အစားမရှိတဲ့ လူမှန်း
နင်လည်း သိပါတယ်။ ပြီးတော့ သူမိသားစုရှေ့မှာဆို ပိုငြိမ်
တယ်။ အခု သူ့အစ်မနဲ့ သူလေးစားရတဲ့ ယောက်ဖရဲ့ ရှေ့မှာ
တောင် အဲဒီလိုဖြစ်နေတာ”

“အဲ့တော့ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“နင်ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို မေးရတာလဲ ကယက်။
တကယ်က ဖေမြန်နိုင်က နင့်ရည်းစားပါ”

“အခု သူနဲ့ငါ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး”

“ဖေမြန်နိုင် ခုလိုပျက်စီးသွားမှာ ငါ မလိုဘူး
ဂယက်”

“အဲ့ဒါ သူ့အိမ်သားပုရမယ့် ကိစ္စပါ။ ငါထက်သာတဲ့
မိန်းကလေးတွေက သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာပုံလို့ပါ။ သူ့အစ်မ
တွေက မရွှေဥတွေ မရွှေစာတွေ ရှာပေးလိမ့်မယ်။ အဲ့ဒီ
သူဌေးသမီးတွေက သူ့နားမှာနေလိမ့်မယ်။ ငါက အရှက်မရှိ
ဘဲ ဖက်တွယ်နေရအောင် သူတို့အိမ်သားတွေရဲ့ ဖိနှိပ်ကို

လိုက်သုတ်ဖို့လား။ အဲဒါတောင် ငါက ရွေးအိပ်ရာ လှေကား ရင်းရဖို့ မသေချာဘူး။ ငါ အမေနဲ့အတူ ဈေးတကာမှာ ရှည်ဖတ်ရောင်းစားနေတာကမှ ခါးဝတ်လှည်းမယ်။ ဝမ်းအေး ပါဦးမယ်။ ငါ့ရင်ထဲရဲ့ ဟိုးအတွင်းပိုင်းမှာနာတယ်”

“နင့်ကို ငါနားမလည်ချင်တော့ဘူး။ နင့်စိတ်ကို နား မလည်တော့ဘူး။ နင် ဘာကြောင့် ဖေမြန်နိုင်အပေါ် အဲဒီ လောက် မာနထားရတာလဲ”

“အတောကတည်းက ငါက မာနရှိတဲ့လူပါ။ သူနဲ့မှ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိလို့ အရှက်မရှိ ရေလာပြောင်းပေး လုပ်ခဲ့မိတာ။ ငါ့စိတ်ကို နင်က မသိနိုင်သလို နင့်ရဲ့စိတ်ကို လည်း ငါအတတ်မသိနိုင်ဘူး။ နင်မှ မဟုတ်ဘူး။ အခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘယ်သူ့ကမှ အတတ်မပြောနိုင်ဘူး။ တခြား လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ဘယ်သူက အတတ်သိနိုင် မှာလဲ။ ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကိုလည်း ထပ်တူ ခံစားနိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်သလို မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“နင် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား ဂဃက်”

“လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်အကြောင်းကို ကိုယ့် ဘာသာအသိဆုံးပါ။ ဖြစ်ရပ်တိုင်းမှာ အကျိုးသင့်အကြောင်း သင့်ဆိုတာရှိတယ်။ သူ့လည်း သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိမှာပါ။ သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူဖြစ်မှာပေါ့။ ခက်ခဲပေမယ့် ဒီလိုအချိန်မျိုး လေးဟာ မကြာပါဘူး။ အသက်ရှင်နေထိုင်ရတဲ့ ကာလနဲ့ စာရင် ဆယ်ပုံတစ်ပုံပါပဲ။ ချိန်ခွင်တစ်ခုဆိုရင် ပစ္စည်းက လေးရင် လျှာက ပစ္စည်းဘက်ပေါ့။ အလေးက လေးရင် အလေးဘက်ပေါ့”

“ဂဃက်”

သူမမှာ ဂဃက်ကို ပြောရာတွေ အများကြီးရှိ ပေ မယ့် ဘယ်ကစပြောလို့ ပြောရမှန်း မသိအောင် ဂဃက်ရဲ့ အမှန်စကားတွေကြား သူမရဲ့ စကားလုံးတွေက မှေးမှိန် ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရပါသည်။

“လွိုင်ကယက်”

ဟူသော ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်သံကြောင့် ဓမ္မရပွင့်
ကောက်နေသောသူမမှာ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မှတ်ဉာဏ်
ထဲပျောက်ချင်လှလှ အထက်တန်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတို့
တွေ့လိုက်ရ၏။

“နင် . . . နီလာ မဟုတ်လား”

“အင်း . . . နင် မှတ်မိသေးသားပဲ”

“နင်အောင်သွားတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း . . . နင်တို့ထက်တော့ တစ်နှစ် နောက်ကျ

တာပေါ့။ ပြောင်းသွားတယ်လေ။ ရန်ကုန်မှာအောင်တာ။
အဲ့တော့ တက္ကသိုလ်လည်း အဲ့ဒီမှာပဲ တက်ဖြစ်တယ်။
ခုတော့ ငါလည်း ဒုတိယနှစ်ရောက်နေပြီလေ။ နင်ကတော့
တတိယနှစ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

အချိန်တွေဟာ ကြာသွားခဲ့ပါပြီလားဟု တွေးမိ
ခြင်းနှင့်အတူ မတွေ့ကြုံဖြစ်သော တစ်ယောက်သောသူ
နှင့် ကေသာကို သတိရမိပါသည်။

ဒီနောက်ပိုင်း ကေသာပါ ကျောင်းပြောင်းသွား
သောကြောင့် မတွေ့ဖြစ်ကြသည်မှာ ကြာသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်
လား။ မိုးနှင်းလေနဲ့တော့ ခုချိန်ထိလက်တွဲ မပျက်ပေမဲ့
ယောက်ျားလေးများဖြစ်သော စွမ်းအင်နှင့် နိုင်လွန်ကိုမူ
လမ်းတွင် ရံဖန်ရံခါတွေ့တတ်သည်မှလွဲ၍ အရင်လို မတွေ့ဖြစ်
ကြတော့ပါ။

“ဘာပိုင်နေတာလဲ”

“ဪ . . . ဆော့ရီး”

“ဒါ... နင်တို့ အိမ်လား”

“အင်း”

“အိမ်သိတော့ နောက်အလည်လာလို့ ရတာပေါ့”

“အင်း... ရပါတယ်။ လာလည်ပါ”

“ငါတို့ အထက်တန်းတုန်းကအကြောင်းကို သတိရတယ်သိလား။ နင်က စကားပြောချန်ပီယံလေ။ ပြိုင်ပွဲတွေမှာ ဆုရတယ်။ အဲ့တုန်းက နင့်ကို သိပ်အားကျတာသိလား။ ငါက နင့်လို သတ္တိမရှိဘူးလေ”

“အဲ့တုန်းက ငါလည်း ဘယ်လိုသွေးကြွနေမှန်း မသိပါဘူး။ အစီစဉ်မရှိဘဲ ပြောဖြစ်တယ်”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် နင်အခု သိပ်လှလာတယ် လိုင်းဂယ်က်”

“ငါ ဘာမှမကျွေးနိုင်ဘူးနော်”

“ငါကျွေးတာလိုက်စားရင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

“တစ်မျိုးကြီးပါလား”

“ငါ ပျင်းနေတာဟာ၊ တစ်ခေါက်တစ်ခါလာတော့

လည်း သူငယ်ချင်းတွေက ခရီးထွက်တာနဲ့မရှိကြဘူး။ အခုမှ နင့်နဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆုံရတာ”

“ဒါနဲ့ နင်ကိစ္စရှိလို့ ဒီဘက်လာတာလား။ ငါသိသလောက် နင့်အိမ်က ယူနေထဲမှာလေ”

“နင်က ငါ့ကို သိသားပဲ။ ဘာကိစ္စရှိလို့မှ မဟုတ်ဘူး။ ပျင်းလို့ ဆိုင်ကယ်လျှောက်စီးနေတာ။ ညနေခင်းဆိုတော့ ဒီလိုရာသီဥတုကို ကြိုက်တယ်လေ။ ဒါနဲ့ နင် အားသလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါကမ်းဘေးမှာ အသုပ်စားချင်လို့။ အဲ့ဒါ ငါတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတာနဲ့”

“အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပြီးရင်တော့ အားမယ်”

“အတော်ပဲ”

“နည်းနည်းကြာမှာနော်”

“ရပါတယ်။ ငါစောင့်နိုင်ပါတယ်။ ငါက အလုပ်မှ မရှိတာ။ ငါလိုတာ အဖော်ပဲ”

“အဟီး... ရှက်တော့ ရှက်စရာကောင်းတယ်။ သူ
ရည်းစားတွေထဲမှာ ငါတောင်ပါလိုက်သေးတယ်”

“ဟမ်”

“ဘာဆွဲဆောင်မှလဲ မသိဘူး။ ရည်းစားများတယ်
သိသိချည်းနဲ့ ငါ သူ့ကို ကြိုက်မိသွားတယ်။ သူက တော်
တော်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတယ်။ အသက်က နှစ်ဆယ့်တစ်
နှစ်ဆိုရင် ရည်းစားက အယောက်သုံးဆယ်လောက်ရှိတယ်။
အားလုံးကို ပေါ်တင်ပြောပြီး ပေါ်တင်တွဲတာနော်”

“ဟင်”

“စံရဆိုးပေမယ့် သူနဲ့တွဲရတာ ပျော်စရာတော့
ကောင်းတယ်ဟာ။ ကောင်းပါတယ်။ နင်နဲ့ပြတ်သွားတာပဲ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်ကရိုးတယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ။
သူက သိပ်မိန်းမကျမ်းကျောတာ နင်နဲ့မလိုက်ဘူး”

ဟုဆို တော့ နီလာများ လိမ်ပြောနေတာလားဟု
သူမက နီလာကို သံသယနှင့် ကြည့်လိုက်ပေမယ့် သူမ
နီလာအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိနေပါသည်။ နီလာ

က ရိုးသားပွင့်လင်းပေမယ့် လိမ်ပြောတတ်သူ မဟုတ်မှန်း
သူမသိပါအံ့။

“သူ့ကို ငါက မုန်းချင်ပေမယ့် သူ့အကျင့်က တော်
တော် ချစ်စရာကောင်းတာဟာ... သူက အမှန်ပြောတယ်
လေ”

“ဘာလဲ”

“ရည်းစားများလွန်းတဲ့သူက နာမည်ခေါ်မမှားဘူး။
ငါက သူ့ကို မေးတယ်။ ရည်းစား ဒီလောက်များတာ အချစ်
ရောရှိရဲ့လားလို့။ သူက ဘာဖြေလဲသိလား။ အချစ်က
မကောင်းဘူးတဲ့ စိတ်ပင်ပန်းတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ချစ်ရတာ
တော့ ပျော်စရာကောင်းတယ်တဲ့။ အချစ်က လောကကြီးကို
လှစေတယ်တဲ့။ အဲ့ဒါနဲ့ ငါက ဒီလောက်ရည်းစားတွေ အများ
ကြီးရှိတာ ဘယ်သူ့ကို အချစ်ဆုံးလဲလို့ပြောတော့ ရင်ထဲမှာ
ရှိတဲ့ တစ်ယောက်တဲ့။ ရင်တစ်ခုမှာ လူတစ်ယောက်ပဲ ဆန့်
တယ်တဲ့။ အဲ့ဒါနဲ့ ငါလည်း အကြိုက်ဆုံးပုံစံကို ပြောလို့ပြော
တော့ သူက ဘာပြန်ဖြေလဲသိလား။ မာဆပ်တဲ့... မာဆပ်

တ မိန်းကလေးတွေက အနှိပ်ကောင်းတယ်တဲ့။ သူတို့ကို အကြိုက်ဆုံးပဲတဲ့။ သူ့ကိုသဘောကျပေမယ့် တော်တော် စိတ်ပျက်သွားတယ်။ အဲ့ဒါနဲ့ ငါသူနဲ့ သူငယ်ချင်းလို့ပဲ မေးထူး ခေါ်ပြောနေဖြစ်တော့တယ်။ အဲ့ဒီမှာ သူ့အကြောင်းသိလာ တယ်။ သူဟာ ငါသိတာထက် ချဉ်းစားဖို့များတဲ့ လူပဲ”

ဟုပြောချိန်မှာတော့ ကြမ်းတိုက်နေသော သူမရဲ့ လက်တွေက တုန်ယင်နေရပါသည်။

သူမရဲ့နှလုံးသားတွေ နာကျင်နေရပါသည်။

ဖေမြန်နိုင်ဟာ အဲ့ဒီလို လူတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့် မယ်လို့ ထင်မှတ်မထားခဲ့တာ အမှန်ပါ။

သူမကတော့ ခုချိန်ထိသူ့ကို လွမ်းလို့ကောင်း တုန်း။

အဟောင်းတွေက ရင်ထဲမှာ အသစ်အသစ်ဖြစ် တုန်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ဆိုတာမျိုးကို တွေးမိတော့ သူမနှလုံးသားတွေက တဆစ်ဆစ်နှင့် နာကျင်လာရပါ သည်။

“ဖေမြန်နိုင်လို့ ယောက်ျားမျိုးနဲ့တွေ့ပြီးတော့ ငါ ရင်ထဲ ဘယ်လို အသိဝင်လာတယ်မှတ်လဲ။ ငါ ယောက်ျား တွေကို မယုံချင်လာတော့ဘူး။ တကယ်တော့ ယောက်ျား တွေက ယုံချင်စရာမကောင်းဘူး။ ပါးစပ်က ပြောချင်ရာ ပြောပြီး သူတို့ဘာသာ လုပ်ချင်ရာလုပ်နေကြတာ။ လူရိုးဆို တာ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ ယောက်ျားတွေကို ပြောတာပဲ။ ရှားပါတယ်။ လောကကြီးမှာ သစ္စာမေတ္တာကြီး တဲ့ ယောက်ျားမျိုးက မရှိသလောက် ရှားတယ်။ သူတို့က ချစ်တယ်ပြောပြီး ချစ်သူထက်လှတဲ့ မိန်းကလေးဆို ဝို ချစ်တယ် ပြောတတ်ကြတာ။ ဖြံ့ငုံလိုက်ရင် အပြောင်းအလဲ ပြန်တဲ့သဘောရှိတယ်။ နှင်က ရှိုးတော့ နှင့်ကို သတိပေးချင် တယ်။ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မယုံနဲ့။ ပြီးတော့ ဘယ် ယောက်ျားကိုမှ လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ မချစ်မိနဲ့။ ယောက်ျားတစ် ယောက်ကို ချစ်မိရင် အဲ့ဒီ မိန်းမက ရှုံးတာပဲ။ နှင့်လိုပုံမျိုးက ဒီခေတ်မှာ သိပ်ရှားသွားပြီ လို့င်းဂယက်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင့်မျက်လုံးက တောက်တယ်။ ပြီးတော့ သတ္တိရှိမယ့်ပုံပဲ။ ပြီးတော့ ရိုးတယ်။ ပြီးတော့ ဆံပင်ရှည်ကြီးနဲ့ တင့်တယ်တဲ့ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါရှိတယ်။ ငါမှန်းတာမလွဲဘူးဆိုရင် နင်က ထွန်းလင်တောက်ပဦးမယ့် ကြယ်ပွင့်ပဲ။ ငါ နင့်လက္ခဏာကို ဆန်းစစ်ပေးရမလား”

“နင်ကြည့်တတ်လား”

“နည်းနည်းပါးပါးပေါ့”

ဟုဆိုကာ နီလာက သူမနားရွှေထိုင်လိုက်ပြီး သူမလက်ကိုကိုင်ကာ ...

“နင်သိပ်ကို ထူးခြားတဲ့ အောင်မြင်မှုကြီးရဦးမယ်လို့င်းဂယက်”

“ငါက ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဘာအောင်မြင်မှုရဦးမှာလဲ”

“အဲ့ဒါတော့ ငါသေသေရာရာ မပြောနိုင်ဘူး။ နင့်ရဲ့ အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်းက တည့်တည့်ကြီး ဖြစ်ပြီး ကြက်ပုံက ရှိနေလို့ပဲ။ ပြီးတော့ နင့်လက္ခဏာသိပ်ကောင်းတယ်။ လှိုင်းဂယက်”

•—•—•—•—•

“ဘယ်လိုကောင်းတာလဲ”

“နင်ဟာ ... တော်ရုံလူမျိုးနဲ့ ဖူးစာမဆုံနိုင်ဘူး။ နင်ဟာ ကတော်ဇာတာပါတယ် ဂယက်။ နင် အထွန်းဇွားမဟုတ်လား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်”

“နင်ကိုယ်တိုင်အကြီးအကဲ မဖြစ်ရင် အကြီးအကဲရဲ့ မြတ်နိုးရတဲ့ ကတော်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အကြီးအကဲ”

“သံအမတ်လို ဟာမျိုးပေါ့ကွာ”

“စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောပါဟာ။ ငါ့လို အခြေအနေနဲ့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“လက္ခဏာအရ ပြောတာလေး မလွဲမသွေကို သိပ်မြင့်မြတ်တဲ့လူနဲ့ ဖူးစာဆုံလိမ့်မယ်”

မိန်းကလေးဆိုတော့လည်း မိမိကို အဲ့ဒီလို ပြောတော့လည်း နှစ်သက်မိသားပင်။

“ငါ နင့်ကို တစ်ခုခုကျွေးတော့မှ ဖြစ်မယ်ထင်

•—•—•—•—•

တယ်။ ကဲ... ပြော... ဘာစားချင်သလဲ”

“ငါစားချင်တာတော့ လက်ဖက်သုပ်ပေါ့။ မြှောက်
စားတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ စောစောက ငါအမှန်ဟောတာ။
နှင့်မဂ်လာဆောင်ကို ငါ့ကို ဖိတ်ဦးနော်”

“ရေခဲနွားကြမ်းရော သောက်ဦးမလား”

“ကောင်းတာပေါ့။ ဆိုင်သွားရင်တောင် အကုန်
အကျများဦးမယ်။ အားနာစရာကြီး နှင့်အိမ်လာပြီး နှင့်ကို
နှိပ်စက်သလိုဖြစ်နေပြီ”

“ရပါတယ်။ ငါက သူငယ်ချင်းက တလေးတစား
ငါ့ဆီလာရင်ပျော်တယ်”

“ဒီနေ့တော့ နှင့်ပဲကျွေးဟာ။ နောက်နေ့တော့
ကမ်းမှာ သွားစားရမယ်”

“အင်း”

“နှင့်ရဲနဲ့လုံးသားလမ်းကြောင်းမှာ ကျွန်းခံနေတယ်။
အရမ်းချစ်တဲ့လူနဲ့ တျိုင်းသေကွဲရမှာပဲ။ ကွဲပြီးပြီဆိုတော့
ကျေသွားတာပေါ့ဟာ”

—ရွှေသော—

ဟုနောက်ဆုံးပြောခဲ့သော စကားက သူမရင်ကို
နာကျင်စေရသည်မှာ အပြုံးသဲ့သဲ့တောင် မတုံ့ပြန်နိုင်
သည်ထိပင်။

—ရွှေသော—

ဓာတ်ပုံထဲက ဖေမြန်နိုင်ငံက သူမကို ပြုံးပြနေခဲ့
 ပေမယ့် သူမမျက်ဝန်းထဲမှာ ခါးသက်နေရပါသည်။ သူမ
 ကတော့ သတိရလိုက်ရတာ၊ လွမ်းလိုက်ရတာ။ သူမက သူ
 အပေါ်အပြစ်ကြီးလုပ်လိုက်မိပါပြီဆိုပြီး စိတ်မကောင်းတွေ
 ဖြစ်လိုက်ရတာ။ နှစ်တွေခြားသွားခဲ့ပေမယ့် ကြေကွဲစိစားရ
 ရျင်းကတော့ ရင်ထဲမှာ အရှင်လတ်လတ်ကြီးပင် ဖြစ်နေ
 သေးရဲ့။

ဒါကြောင့် သူမ ဖေမြန်နိုင်ငံတို့ရှိ စိတ်နာကြည်းမိ
 ပါသည်။

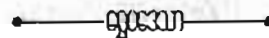
ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုပဲ တစ်ချို့ကွယ် တစ်မယ်
 မေ့တတ်တဲ့ အမျိုးတွေလား။

သူမရင်ထဲ ခါးသက်သွားရပါသည်။

သူမကို မေ့နေပြီဖြစ်သော ဖေမြန်နိုင်ငံကိုမှ ရင်ထဲ
 မှာထားနေသေးတဲ့ သူမရဲ့ ရင်တွင်းခံစားချက်ကိုလည်း သူမ
 မုန်းမိသွား၏။ ထိုတကေတွင်းမှာပင် သူမ ဖေမြန်နိုင်ငံကို မေ့
 ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ၏။

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ဖေမြန်နိုင်ငံပေးခဲ့
 သော ရွက်လှေလေးရော၊ အခုချိန်ထိ သိမ်းထားဆဲဖြစ်
 သော နှင်းဆီဝါလေးရော၊ အတူတွဲရှိထားခဲ့သော ဓာတ်
 ပုံတွေရော၊ အပြန်အလှန်ပေးပို့ထားကြတဲ့ စာတွေရော၊
 နောက်ဆုံး လက်ဆောင်ရထားပါတယ်ဆိုတဲ့ လက်စွပ်ကိုပါ
 လွယ်အိတ်ထဲထည့်လာခဲ့ပြီး အထက်တန်းတက်ခဲ့ဖူးသည့်
 ကျောင်းဝင်းထဲသို့လာကာ မီးခြစ်ကိုထုတ်ပြီး အရာအားလုံး
 ကို မီးပုံရှို့ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

မီးပုံကို ကြည့်ပြီး အခုငါ့နေတယ်။ ဒါနောက်ဆုံး

ပဲ ဖြေပြန်နိုင် နှင့်အတွက်ကျတဲ့ ငါ့ရဲ့မျက်ရည်က ဒါ နောက်ဆုံးပါပဲ။ အသုံးမကျတဲ့ ငါ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ငါမုန်းတယ်။ ငါ့ကို တကယ်မချစ်တဲ့ လူကိုမှ ယုံကြည်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးစောင့်စားနေတဲ့ ငါ့နှလုံးသားကိုလည်း ငါမုန်းတယ်။ ငါ့ဘဝကို အသစ်တစ်ဖန်ပြန်မွေးဖွားတော့မယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့နှလုံးသားအဟောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်တာပါ။ နင်နဲ့ ငါ့ရဲ့အချစ်က နောက်ဆုံးမှာတော့ ပြာပုံပဲ။ အမြတ်ကျန်လိုက်တာတော့ နှင့်အမေပါးစပ်ဈေးက ဝတ်ပြတ်နေတဲ့ ငါ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာပေါ့။ နင်က ဒါတွေ ဘယ်သိမလဲ။ တကယ်မလိုက်ရတာကမှ ငါပဲ။ ငါ့အတွက် သင်ခန်းစာပေါ့။ နင်က သင်ခန်းစာအများကြီးပေးလိုက်တာပဲ။ ပြာဟာလေထဲမှာ လွင့်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မယ်။ အဲ့ဒီလိုပဲ နှစ်တွေခြားလာရင် နင်ဟာ အလိုလိုနေရင်း ငါ့ဘဝထဲက ပျောက်ကွယ် ပါလိမ့်မယ်။ ငါကြိုးစားမယ်။ တစ်နေ့နေ့ကို ငါ့ကို နှိမ်ထားတဲ့လူတွေရှေ့မှာ ရင်ကော့ရပ်နိုင်အောင် ငါကြိုးစားမယ်။ ငါ့ရင်ထဲက နှင်ထွက်သွားပါတော့။ မတန်ဘူး။ ငါ့ကို မလေးနက်တဲ့

လူတစ်ယောက်အတွက် ငါမိမိစားရတာမတန်ဘူး။

ဟုသာ ပါးစပ်မှ တီးတိုးပြောနေမိပါသည်။ တစ်ပေါက်ချင်းစီးကျလာသော သူမရဲ့ မျက်ရည်များကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ပစ်ကာ ပြာဖြစ်ပြောနေပြီဖြစ်သော ထိုမီးပုံလေးကို ကျောခိုင်းပစ်လိုက်ပါသည်။

သေချာသည်က သူမကျောပြင်တွင် သိပ်ကို ခိုင်မာပြတ်သားမှုက ခိုးအောင်းနေခဲ့သည် ဆိုတာပါပဲ။

သူမအိမ်ပြန်ရောက်တော့ မုန့်ညှင်းသင်နေသော အမေက . . .

“ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ကျောင်းကိုပါ”

“ဒီနေ့ မုန့်ညှင်းချင်လုပ်ရမှာများတယ်”

“ထမင်းများများ ချက်ထားပြီးရင် ငရုတ်သီးခြောက် ပြုတ်ထား”

“ဟုတ်”

“မင်း . . . ကျောင်းပြီးခါနီးပြီ။ ကျောင်းပြီးရင် တာ

လုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ”

“မသိသေးဘူး”

“မသိသေးဘူး မလုပ်နဲ့၊ ရေလှိုင်းက အခုဂျီတီစိ
တက်နေပြီ၊ မကြာခင် လေလှိုင်းက ဆယ်တန်းရောက်ပြန်
တော့မှာ”

“အမေ့ကို ကူရမလား”

“ဒါဆိုဘာလို့ ကျောင်းနေသေးလဲ၊ မုန့်ညင်းချဉ်
ရောင်းရတာ ဘယ်လောက် မျက်နှာငယ်တယ်မှတ်လဲ၊
အစောကြီးတည်းက မုန့်ညင်းချဉ်ရောင်းမယ်ပြောရင် ငါ
ကျောင်းထားခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“နောက်တာပါ”

“နောက်တာလည်း မပြောနဲ့”

“သမီး ကြိုးစားပါ့မယ်အမေ၊ စာတွေ အများကြီး
ဖတ်မယ်၊ အခုလောလောဆယ် ကွန်ပျူတာကို ပြန်တက်
မယ်၊ ပြီးရင် အင်္ဂလိပ်ကို အရေးရော အပြောရောသင်မယ်၊
ကြာပါတယ်၊ ဒါတွေကို ဒီညနေပဲ စုံစမ်းပြီး မနက်ဖြန်ပဲ

စတက်မယ်”

“ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သိပေါ့၊ ကောင်းပါတယ်”

“သမီးအလုပ်လုပ်ပြီးမှ နေလှိုင်းကို ထောက်ပံ့
မယ်”

“လေလှိုင်းနဲ့ ရေလှိုင်းကိုတော့ မပေးဘူးဆိုတဲ့
သဘောလား”

“လောလောဆယ်မှ အလုပ်မရှိသေးတာ၊ သူတို့
ကို မပေးနိုင်သေးဘူး၊ နေလှိုင်း အရွယ်ရောက်မှာနဲ့မှ
အတော်ပဲ”

“ဒီလိုနေရာတော့ ဉာဏ်တော်တော်ကြီး”

“သမီးကြောင့် အမေအပြောခံခဲ့ရတာတွေကို
သမီးပြန်ပေးဆပ်မှာပါ”

ဟု . . . သူမက တီးတိုးပြောတော့ ငြိမ်ကျသွားတဲ့
မိခင်ကြောင့် သူမရင်ထဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

“အဲ... ကယ်ဟုတ်ပါလား။ ဒီ မတွေ့ရတဲ့ သုံးလ
အတွင်း ရှင်တော်တော် တိုးတက်သွားပါလား ဂယက်”
“နီလာရဲ့ ကျေးဇူးတွေပေါ့”
“နီလာ၊ သူက ဘယ်သူလဲ”
“အထက်တန်းတုန်းက သူငယ်ချင်းပါ။ ခြောက်...
သူ့ကို နင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”
ဟုဆိုကာ နီလာစောင့်နေမည့် ကမ်းဘေးက
အသုပ်ဆိုင်သို့ မိုးနှင်းကို ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။
သူမရောက်သွားတော့ အမြဲအေးအေးဆေးဆေး
နေပြီး သဘောကောင်းတဲ့ နီလာက ရေခဲခွေးကြမ်းသောက်၍

မြစ်ပြင်ကြီးကို ငေးကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“နီလာ”

“ဪ... လှိုင်းဂယက် လာလေ”

ဟုဆို၍ သူမရော နီလာပါဝင်တိုင်ဖြစ်သွားပါ၏။

“သူက မိုးနှင်းလေတဲ့ ငါ့ရဲ့ သူငယ်ချင်း။ မိုးနှင်း

နီလာလေ”

ဟု သူမက မိတ်ဆက်ပေးတော့ မိန်းကလေး နှစ်
ယောက်မှာ အပြန်အလှန်ပြုံးပြလိုက်ကြပါ၏။

“ငါ ဒီကို ကျောင်းပြောင်းလိုက်တယ်”

“ဟယ်... ငြုန်းစားကြီးပါလား”

“နှင်က ခင်မို့ကောင်းတယ် လှိုင်းဂယက်”

“ဒါကြောင့်လား”

“အင်း... ဒါပေမဲ့ အခုတော့ နှင်က ငါ့ရဲ့ မိနီလာ
ပေါ့ဟာ”

“ဪ... ဒီလိုလား။ ကျေးဇူးပဲ နီလာ”

“ဘာလဲဟာ အစမရှိ အဆုံးမရှိနဲ့”

“နင့်ကြောင့် ငါအခု အင်္ဂလိပ်ကားပြောတတ်ပြီ”

ကွန်ပျူတာ ကျွမ်းကျင်နေပြီ”

“ဒါက နင်တော်လို့ပါဟာ။ ပြီးတော့ နင့်ကို သင်တာ ဆရာမပဲ။ ငါမှမဟုတ်တာ”

“နင်မိတ်ဆက်ပေးခဲ့လို့ ငါက အဲ့လိုနေရာကောင်းကောင်းမှာ တက်နိုင်တာပေါ့”

“မိုးနင်းလေ ဟုတ်တယ်နော်။ ငါ့ကိုလည်း လှိုင်းဂယက်လိုပဲ ခင်နိုင်ပါတယ်”

“အင်း”

“ကဲ ... သူငယ်ချင်းအဖြစ်နဲ့ ငါပဲညှိမယ် အဝသာ စား”

“အဝစားလို့တော့ ဝမ်းလျှောကုန်မှာပေါ့”

“အင်း ... ဟုတ်သားပဲ။ ဒါနဲ့ နင်တို့ဘာနဲ့လာကြတာလဲ”

“စက်ဘီးနဲ့”

“ငါလိုက်စီးလို့ ရမလား”

— ရွှေသွယ် —

“နှစ်ယောက်တစ်ဘီးလာတာ”

“ပြဿနာပဲ”

“နင် ဆိုင်ကယ်မပါဘူးလား။ ဘီးပေါက်လို့လား”

“ငါ့ရဲ့ဝမ်းကွဲ မောင်နှမလိုက်ဖို့တာ။ သူက လေပွေ။

ဘယ်တော့လာကြိုမှန်းမသိဘူး”

“မိန်းကလေးတွေရှေ့မှာ ငါ့ကို ဒေါက်မြှုတ်တာတော့ နင့်ရဲ့မွေးရာပါပီပဲ နီလာ”

ဟုဆိုကာ ခုံတစ်လုံးဆွဲပြီးထိုင်လာတဲ့ သြဝါဒကြောင့် သူမတို့ နှစ်ယောက်မှာ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး သြဝါဒကို ကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

“နင့်ကို ဒီလို ထူးထူးခြားခြား ရေစက်လေးနဲ့ ပြန်ဆုံရလိမ့်မယ်လို့ မထင်ထားသူ လှိုင်းဂယက်”

“ဟင် ... သြဝါဒ ... နင် ဂယက်ကို သိတယ်”

“သိရုံ ဘယ်ကမလဲ။ ငါက သူ့ကို ကြိုက်နေတာလေ”

“အဲ”

— ရွှေသွယ် —

ပွင့်လင်းလှတဲ့ သြဝါဒရဲ့ စကားကြောင့်
မိန်းကလေးတွေ အားလုံးမှာ မျက်လုံးပြူးကြီးတွေနှင့်
ကြောင်အမ်းကုန်ရပါသည်။

သြဝါဒကတော့ ခပ်တည်တည်ပင် အသင့်ငဲ့ထား
သော အကြမ်းရည်ကို ဆွဲသောက်လိုက်သေးဖူး။

“အခုလိုဆိုပြီးပြီဆိုတော့ နောက်တော့မှ တွေ့ကြ
တာပေါ့။ ကဲ... ပြန်ရအောင် နီလာ။ ငါကိစ္စရှိသေးတယ်။
ကိုယ်တို့သွားတော့မယ်နော် လှိုင်းဂယက်။ နောက်မှ မဆို
ရင်လည်း ဆုံပါဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ထွက်သွားကြ
တော့မှ...

“သူပျောက်နေတာကြာပြီနော်။ သူက အခုပိုချော
လာသလိုပဲ။ နင်ရင်မခုန်ဘူးလား ဂယက်။ သူက နင့်ကို
တော်တော်ကြေခဲ့တာနော်”

ဟုဆိုသော မိုးနှင်းရဲ့ စကားကို သူမဘာမှ မတုန်
ပြန်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

— ဂျူးဒါ —

အိမ်မှာရောက်နေသော မင်္ဂလာဒိတ်စာကြောင့်
သူမက အမှတ်တမဲ့ လှန်ကြည့်လိုက်စဉ်...

“ဟင်”

သတို့သမီးက ကေသာဆိုပါလား။

ထူးဆန်းလွန်း၍ သူမမျက်လုံးကို မယုံကြည်နိုင်
တော့ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် အဆောင်မှာနေသော မိုးနှင်းလေ
ထံ ပြေးလာခဲ့ပါ၏။

“မိုးနှင်း”

— ဂျူးဒါ —

ဟုပင် အော်ကာရှိပါသေး။ အဆောင်ထဲမှ မိုးနှင်း
နှင့်အတူထွက်လာသော ကေသာကိုတွေ့ရ၍ သူမမှာအံ့သြ
၍ မဆုံးနိုင်တော့။

“မတွေ့တာတောင် ကြာသွားပြီပဲ”

“ကေသာ ... နင်”

“နှင့်အိမ်ကို ရောက်သေးတယ်။ ဧရလှိုင်းကိုပဲတွေ့
တာနဲ့ ဖိတ်စာပေးထားခဲ့တာ။ ဧရလှိုင်းတောင် အတော်ကြီး
လာပြီပဲနော်။ ချောလာတယ်”

“နှင့်ဘယ်လိုဖြစ်လို့”

“အချစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားတာပေါ့”

“ပြန်လိုက်တာဟယ်”

“သူက ငါ့ကို တကယ်ချစ်တယ်။ ပြီးတော့
ဆောက်လုပ်ရေး အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ငါ့လက်မထပ်
နိုင်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး”

“နှင့် ... သူ့ကို ချစ်ရဲ့လား”

“ဒါက အဓိကကျလို့လား။ ချစ်တော့ရော ဘာလုပ်

— ဂျွနီယာ —

ရမှာလဲ။ ဘဝဆိုတာကို ငါသိသွားတယ်။ ဥပမာ ဖေမြန်နိုင်
ကို ကြည့်ပြီးပေါ့။ အချစ်ဆိုတာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်
အတွက် ဆိုးကျိုးပဲ ဖြစ်စေတယ်”

“နှင့်တကယ်ပဲ လက်ထပ်တော့မှာပေါ့”

“မနက်ဖြန်ပဲ မင်္ဂလာဆောင်တော့မှာလေ”

ဟု စိတ်ချမ်းသာနေပုံရသော ကေသာက မပြော
လျှင် သူမတို့ပါ အပျော်ကူးစက်လာခဲ့ပါ၏။

“ဒီစကားတွေဟာ မပြောသင့်တော့ဘူးဆိုတာ သိ
ပေမယ့် ငါပြောချင်သေးတယ် ဂယက်”

“မပြောရင် မပြောပါနဲ့လား”

“နှင့်ကို သိစေချင်ရုံပါ။ ငါ ဖေမြန်နိုင်ကို အံ့သြ
တယ်။ သူ လုံးဝပြောင်းလဲသွားတယ်။ သူရည်းစားတွေ
အများကြီး...”

“ငါ သိပြီးပါပြီ”

“ပြီးတော့ သူဟာ ရှက်တဲကြီးဖြစ်နေတယ်။ သူ
မိသားစုတို့ အရွံ့တိုက်ရင်း သူ့ဘဝကို ရေစုန်မျှောပစ်တာပေါ့”

— ဂျွနီယာ —

သူ ငိုတယ် ဂယက်။ ငါ့ကိုတွေ့တာမှန်းနောက်သူက ငိုတယ်။
ငါ့ဘဝမှာ သူမျက်ရည်ကို ပထမဆုံးတွေ့ဖူးတာပဲ။ သူက သူ
အမေကို သိပ်ချစ်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် နင့်ကို မဆက်သွယ်
ဖြစ်တာပါ။ သူ့အမေက သူ့စိတ်နဲ့ အခုမကျန်းမာပါဘူး။”

“သူက စေ့စပ်ပြီးပြီလေ။ ဘာကြောင့် ငါ့ကို ဒါတွေ
လာပြောနေရတာလဲ”

“နင်သိတယ်”

ဟု ကေသာမှ တအံ့တဩပြောမိပါသော်လည်း
ဂယက်က နာနာကျင်ကျင်ကြီးပြုံးကာ . . .

“ငါ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က လာပြောတယ်။
အိုလိုအချိန်တိုင်း ငါ့ရင်နာခဲ့ရတယ်။ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့ လူဟာ
ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ တခြားလူနဲ့ပါဆိုတာ သိရတဲ့ ခံစားချက်ကို
သိလား ကေသာ။ အသည်းကို စားနဲ့မွမ်းသလို ခံစားရတယ်”

“ဂယက်ရယ်”

“ငါခံစားရသလို သူတို့ ခံစားဖူးစေချင်တယ်”

“နင် အဓိပ္ပာယ်ကောက်လို့နေပြီ ဂယက်။ သူ ဒီ

လောက် ရည်းစားတွေ အများကြီးထားတာဟာ မလေးနက်
ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ”

“ငါဒါတွေ မသိချင်ဘူး ကေသာ။ ငါ့ရင်နာတာပဲ ငါ
သိတယ်”

“အင်း . . . နာလက်စနဲ့ နာနေတာပဲ ကောင်းပါ
တယ်။ ခု သူယူမယ့်ကောင်မလေးက သူ့အိမ်ပေါ်ရောက်နေ
ပြီပဲ”

“ဟင်”

“ငါ အထင်ပြောရရင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဟာ
သိပ်မချီးကြတော့သလိုပဲ။ ဖေ့မြန်နိုင်င်းကလည်း ကောင်မ
လေးကို ချစ်သွားပြီထင်ပါရဲ့ မရှုပ်တော့ဘူး။ စွဲမြဲနေတယ်။
ကောင်မလေးကလည်း သနားစရာကောင်းလောက်အောင်
ကို သူ့ကိုတစ်နေတာကိုး”

“လူတင်ငါမှ နွားကျားကိုက်ပါ ကေသာရယ်”

“နင် တော်တော်နာနေတယ် ထင်တယ်။ သူတို့
မကြာခင် လက်ထပ်ဖြစ်ကြတော့မယ်။ ဖေ့မြန်နိုင်င်း ဒီကို ပြန်

ရောက်နေတယ်။ သူမိန်းကလေးနဲ့အတူ”

ဟုပြောတော့ သူမရင်ထဲကို မိုးကြိုးချုပ်ပြေးသွားသလို ခံစားရပါသည်။

“နင်တို့ ငါ့မကဆောင်လာမှာ မဟုတ်လား”

“လာမှာပေါ့ဟ”

“ငါတော့ လာဖြစ်မယ် မထင်ဘူး။ လက်ရွဲ့ကို မိုးနှင်းနဲ့အတူထည့်ပေးလိုက်မယ်”

“ဂယက် နင်ကလည်း အတူသွား...”

“ရပါတယ်။ ဂယက်ရဲ့ခံစားချက်ကို ငါနားလည်ပါတယ်။ သူမတွေ့ချင်တဲ့လူချည်း ခြေချင်းလိမ်နေမယ့် ငါ့မကလာပွဲကို သူဘယ်လာချင်မလဲ”

“ငါ မလာလို့ နင်ဂုဏ်သိက္ခာကျပါဘူး။ ငါနဲ့ပေါင်းရင်သာ ဂုဏ်သိက္ခာကျပါသေးတယ်။ ငါ့လို မိန်းကလေးက အဆင့်မရှိဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ အခုငါပြောချင်ပါတယ်။ အဲလို အဆင့်နိမ့်တဲ့မိန်းကလေးက လက်မထပ်ရသေးဘဲ ယောက်ျားလေးအိမ်ပေါ် အဆင့်မရှိတက်မနေဘူးလို့။ အခုတော့

သိပ်ကို အဆင့်မြင့်တဲ့သူတို့ချွေးမ၊ ယောက်မကို ဖူးဖူးမှတ်ကြပေါ့”

“နင်ဟာ သိပ်အမှတ်ကြီးတာပဲ ဂယက်”

“ပြောတဲ့လူက မေ့ချင်မေ့လိမ့်မယ်။ ခံရတဲ့ ငါက ခုချိန်ထိ နှလုံးသားမှာ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ယိုနေတုန်းပဲ။ နာတယ် ... သိပ်နာတယ်”

ဟုဆိုတော့ တေသာက သူမကို ဖျော့တော့စွာ ကြည့်ပြီး...

“ငါ သွားတော့မယ်”

ဟုဆိုကာပြန်သွားခဲ့၍ မိုးနှင်းက ...

“နင့်ရင်ထဲမှာ နာတာတော့ နာတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဖေပြန်နှင်းကို သနားတယ်”

ဟု မိုးနှင်းက မသိမကွဲဆိုလာပါသည်။ သူမက တော့ စူးရှစွာပြုံးမိလိုက်သည်မှတစ်ပါး မိုးနှင်းလေကို ဘာမှ တုံ့ပြန်ပြီး မပြောဖြစ်တော့ပါ။

သူမက မုန်ညင်းရွက်တွေ သင်နေတုန်း မင်္ဂလာပွဲ
က ပြန်လာသော မိုးနင်းလေက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်
သူမနား ဝင်ထိုင်ကာ...

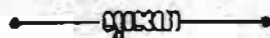
“နင် မုန်းတာတောင် နည်းသေးတယ်”

“ဘာလဲ၊ အစမရှိ အဆုံးမရှိနဲ့”

“မင်္ဂလာပွဲမှာ ဖေပြန်နိုင်နဲ့ သူ့ကောင်မကို တွေ့
တယ်လေ”

“ဪ”

“အရပ်ကုန်နဲ့ ခြေသလုံးက တစ်ဖက်ကို ငါးပိသော

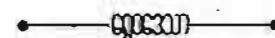

လောက်ရှိမယ်၊ ရှက်က ဆန်ကောနဲ့၊ နှင့်ရဲ့ခြေဖျားကို မမိတဲ့
ရှက်ဖျိုးပဲ”

“ကျေးဇူးပဲ မိုးနင်း၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါက သူ့မိန်းက
လေးထက်သာချင်တယ်လေ၊ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်
သည်ဖြစ်စေ အဲလိုပြောပေးတဲ့အတွက် တကယ်ကျေးဇူးပဲ”

“နင်က ဒီလောက်လှနေတာ၊ ဘာမှမဟုတ်တဲ့
ကောင်မထက် အများကြီးသာတာပေါ့၊ ငါ့ရှေ့မှာ ဖြစ်နေ
လိုက်ကြတာ မုန်းတိုမုန်းတယ်၊ ဘာ... နာမည်ကလည်း
ဘာပိုဆိုးလဲ၊ မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ၊ သိလား...
ဂယက် ဖေပြန်နိုင်က သိပ်ကိုပြောင်းလဲသွားပြီ၊ နင်နဲ့ကြိုက်
တုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူ့ကောင်မလေးကိုလည်း လူ
ရှေ့သူရှေ့မှာ ဖက်ရဲပြန်နဲ့၊ မကြည့်ချင်ရင် အဆုံးပဲ၊ ကောင်မ
ကလည်း မရှက်မကြောက် ငါတော့ ခါးကျိုးပါတယ်၊ တော်
ပြီ... တော်ပြီ၊ ဖေပြန်နိုင်ကို နင် မေ့ကိုမေ့လိုက်တော့”

“ငါကမပြောဘဲ သူ့အကြောင်းကို နင်ကချည်းပဲ
ပြောတာနော်”

“အေး... နောက် ငါလည်းမပြောတော့ဘူး၊ ဒီနေ့ နောက်ဆုံးပဲ။ သိပ်မုန်းစရာကောင်းတာက ဖေမြန်နိုင်ငံရဲ့ အဖြေပဲ သိလား”

“ဘာလဲ”

“အဲဒီကောင်မ မရှိတုန်း စွမ်းအင်နဲ့နိုင်လွန်က ငါ့ ရှေ့မှာမေးတယ်။ ရည်းစားဦး နင်နဲ့ အဲဒီကောင်မကို ဘယ်သူ ကို ချစ်လဲ မေးတော့ အတူတူပဲတဲ့”

“ဟင်”

“ပြီးတော့ထင်ကွန်ပြီးဖြေသေးတယ်။ အဲဒီကောင်မ ကို နည်းနည်းပိုမယ် ထင်တယ်တဲ့။ ဒါ ငါတို့ကိုအားနာပြီး ဖြေ တာပဲ။ တကယ်တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ နင်က မရှိတော့ဘူး ဂယက်။ ကိုယ့်ကို မကြင်နာတဲ့လူကို လွမ်းမနေနဲ့။ အဲဒီလို ဖြေတဲ့အချိန်မှာ ငါ ဖေမြန်နိုင်ငံရဲ့ပါးကို လတ်လွှဲပြီး အားနဲ့ ရိုက်ပစ်ချင်တယ်... သိလား။ ကေသာရဲ့မင်္ဂလာမှာဖြစ်နေ လို့သာ။ သူ့ကြောင့် နင်အပြောခံရတာတွေအတွက် ငါက သိထားတဲ့လူဆိုတော့ သူ့ကိုမုန်းလို့မဆုံးဘူး”

“ကျေးဇူးပဲ... နင့်ကို အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါ တယ်။ ငါ့အစား သူ့ကိုမုန်းပေးလို့ပါ”

“ဝမ်းကိုး တူးကမ်းပဲ ဂယက်။ နင်က ဒီလောက်လှ တာ။ ဝိုင်းနေတဲ့ဇနာတွေမှ ပုံလို့ပဲ။ သြဝဒါကိုကြည့် အရပ် ရှည်တယ်။ ချောတယ်။ ခုဆိုပိုတောင် စမတ်ကျလာသေး တယ်။ နင့်ကို ဒီလောက်ကြွေနေတာ။ နင့်ဘေးမှာ လူ ကောင်းတွေ ဝိုင်းလို့ပါ။ ခေါင်းခေါက်ရွေးလို့ရတယ်ဆိုတာ သက်သေပြလိုက်စမ်း။ ငါ မုန်းလွန်းလို့”

“ဟင့်အင်း... ငါ ရည်းစားမထားချင်တော့ဘူး မိုးနင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

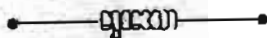
“အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ အပြောသာလွယ်တာ ခံရ တော်တော်ဆိုးတဲ့ပြဿနာပဲ”

“ဒါဆို နင်က အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလား”

“ငါ့အိမ်ထောင်မပြုရင် ငါ့အမေ ဘယ်လိုမျက်စိ မိုက်နိုင်မလဲ”

“ရှုပ်နေတာပဲ။ အဲ... သူတို့ မကြာခင် မင်္ဂလာ
ဆောင်ကြမယ်လို့တယ်။ ငါ့အထင်ပြောရရင် သူတို့က
သမီးရည်းစားပုံမပေါက်ဘူး။ ကောင်မက ခပ်ရဲရဲ၊ ဖေမြန်
နှိုင်းက ခပ်ကဲကဲနဲ့တွေ့ပြီ”

ဟုပြောလိုက်တဲ့ ပိုးနှင်းရဲ့စကားက သူမရဲ့ သယ်
ဘက်ရင်အုံကို ထိမှန်သွားရပါသည်။

“ဂဏက်”

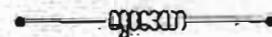
“ဪ... ကေသာ”

“ငါ မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ပြန်တော့မှာမို့ နင့်ကို လာ
နှုတ်ဆက်တာ”

“ဪ”

“ဒီနောက်ပိုင်း ငါတို့တွေချင်မှ တွေ့ကြတော့မှာ
နော်”

“အင်း”

“ဒါပေမဲ့ နင် မင်္ဂလာဆောင်ရင်တော့ ငါ့ကိုဖိတ်ဦး
နော်”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊

“နင်က တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ လှလာတယ်
ဂယက်။ ဒီစကားကို ငါ အရင်တည်းက သိပါတယ်။ နင့်ကို
မနာလိုဖြစ်ခဲ့ရတယ်လေ”

“ဪ... ဒီလိုလား”

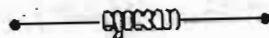
“ဒါပေမဲ့ ငါ နင့်ကို သိပ်ခင်ပါတယ်။ ဒီကြားထဲ နင့်
အပေါ် ငါ လွန်ခဲ့တာတွေရှိတယ်။ အဲဒါတွေကို တောင်းပန်
ပါတယ်”

“ပြီးသွားပြီးသားတွေပဲ”

“နင်... ငါနဲ့ တစ်နေရာလိုက်ပေးလို့ ရမလား”

“အင်း... ရပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ကေသာရဲ့ဆိုင်ကယ်နောက်တွင် လိုက်
စီးခဲ့ရာ ကေသာက မြို့ပြင်ဘက်မောင်းလာပြီး ဧရပ်ပျက်
တစ်ခုတွင် ရပ်လိုက်၍...

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ကေသာ”

“သွားလိုက်ပါ။ နင့်ကို တစ်ယောက်ယောက်စောင့်
နေတယ်”

“ဟင်”

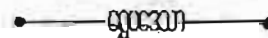
ဇေမြန်နိုင်ပဲဆိုတာ သူမအလိုလို သဘောပေါက်
သွားရပါ၏။

“ကေသာ... နင်”

“မှန်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့တောင်းဆိုမှုကို
နောက်ဆုံးဖြည့်ဆည်းပေးချင်တယ်။ နင် မငြင်းပါနဲ့ ဂယက်။
နင့်ရင်ထဲမှာ သူ့ကို ပြောစရာတွေရှိကောင်းရှိလိမ့်မယ်။
ပြီးဆုံးတော့မယ့်ဇာတ်လမ်းဆိုရင်လည်း ရှင်းလင်းသင့်
တယ် မဟုတ်လား။ ငါ ဒီကစောင့်နေမယ်”

ဟုဆိုကာ ဆိုင်ကယ်ကို အရိပ်တစ်ခုအောက်မှာ
ထိုးရပ်လိုက်သည်တွင် အစီအစဉ်မရှိထားတဲ့ သူမမှာ ဧရပ်
နားသို့ ကပ်လာခဲ့ပါ၏။

“ဂယက်”

မကြားတာကြာပြီဖြစ်တဲ့အသံပါ။ ထိုအသံကို
ဒေါသထွက်မိပေမယ့် အလိုလိုစီးကျလာတဲ့မျက်ရည်ကို
သူမ မထိန်းချုပ်နိုင်လိုက်ပါ။

“ဂယက်”

သူမ ရှက်ချင်း ကျောခိုင်းထားလိုက်ပါသည်။ ဖျက်
ယွင်းနေသော သူမရဲ့မျက်နှာကို သူ့ကို မမြင်စေချင်၍ပါ။

“ဂယက်”

“ဘာပြောမှာလဲ ပြောပါ”

“ဒီအသံကို ငါ မကြားရတာကြာပြီ”

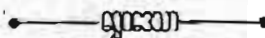
“နှင်ပြောချင်တာ ဒါလား။ ငါ ပြန်မယ်”

“နေပါဦး”

ဟုဆို၍ ထွက်ခွာလုလု သူမခြေထောက်တွေ ရပ်
တန့်နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“နောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲဖြစ်ဖြစ် နှင့်ရဲ့မျက်နှာကို
ကြည့်ချင်လို့ပါ”

“ဘာ”

“ငါ ဒီကိုပြန်ရောက်တိုင်း နှင့်ရဲ့အိမ်ရှေ့ကိုရောက်ခဲ့
ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ မခေါ်ခဲ့ဘူး။ ငါ နှင့်ကိုစိတ်သောကပေး
သတ္တိဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

“တောင်းပန်တယ်။ အဲဒီစကားက ခုချိန်မှာ ဘာ
လုပ်ဖို့လဲ”

“ငါလက်ထပ်တော့မယ်”

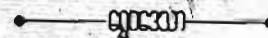
“သိပြီးသားကိစ္စပါ”

“ဒါကြောင့် နှင့်နဲ့ငါ့ရဲ့အမှတ်တရတွေ နှင့်ကို ပြန်
ပေးမလို့ပါ”

ဟုဆိုပြီး အထုပ်တစ်ထုပ်လှမ်းပေးလာချိန်မှာ
တော့ သူ့ရဲ့အပြုအမူအတွက် သူမ ရင်ထဲနာကျင်သွားရပါ
သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သူပေးတဲ့အထုပ်
ကို ဆွဲယူပြီး အထုပ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံတွေနှင့်စာတွေကို တစ်စစီ
ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်၏။

“ကဲ ... ဟယ် ... ကဲဟယ်”

“ကျေနပ်သွားပြီလား”

“နင် ငါ့ကိုနှိပ်စက်လို့ အားမရသေးဘူးလား ဇေ
မြန်နိုင်။ နင့်အစ်မတွေရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ ငါ့သိက္ခာတွေလည်း
နှစ်ပြားမတန်အောင် စုတ်ပြတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ နင့်ကြောင့် ငါ့နုလုံး
သားလည်း ကွဲခဲ့ရပြီးပြီ။ ဘာကျန်သေးလဲ။ ငါ့ကိုနှိပ်စက်ဖို့
နည်းတွေ နင့်မှာ ဘာကျန်သေးလဲ”

“ဒီအချိန်မှာ ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးဖြစ်ဖြစ် အရာ
မဝင်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင့်တို့ တစ်ခုတော့ထပ်
ပြောချင်တယ်။ နင့်ကို အမှန်တကယ်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့လူရှိခဲ့
ရင် လူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုရင် နင် ရွေးချယ်ပါလို့”

“ဒါ နင့်အပူမပါပါဘူး”

“ငါ့မင်္ဂလာဆောင်ကိုလာမှာမဟုတ်လား”

“ငါ အံ့သြတယ်။ နင့်မင်္ဂလာဆောင်ကို ဖိတ်ခံတဲ့
သတ္တိကို နင့်ကိုမျိုးကျူးတယ် ဇေမြန်နိုင်”

“ပြောပါ... နင် ငါ့ကိုကြိုက်သလောက် ပြောလို့ရ
တယ်”

•—•—•—•—•

နိဒါန်းသစ်လွှာ

၂၄၃

ဟုဆိုကာ သူမရှေ့မှာပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး မျက်လုံးကို
ပိတ်ထားကာ ...

“ငါ့ကိုရိုက်ပါ ... ဂယက်”

ဟု တစ်လုံးချင်းပြောလာချိန်မှာတော့ သူမ အံ့သြ
သွားရပါသည်။

“အခုချိန်မှာ ... နင်သတ်မယ်ဆိုတောင် ငါ သေရဲ
ပါတယ်။ ငါ့အမှားတွေပါ။ ငါဟာ နင်ပြောသလို ပျော့ညံ့တဲ့
လူပါ။ ငါ အခွံတိုက်ပြီး ရှုပ်ပွေ့ခဲ့လို့ ငါ အခု လက်ထပ်ရတော့
မယ်။ ငါ့ကို ရိုက်ပါ ဂယက်။ နင် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့အပြင် နောက်
ရည်းစားမထားတာလဲ။ ငါ့ကို ရိုက်သတ်လိုက်ပါတော့
ဂယက်ရယ်။ ငါ့ကို ရိုက်ပါ”

ဟု မျက်ရည်တွေကျကာ ပြောလာသော ဇေမြန်
နိုင်ကြောင့် သူမပင်လျှင် မှင်တက်သွားရပါသည်။

“နင် မယုံသည်ဖြစ်စေ ယုံသည်ဖြစ်စေ နင့်ကို ငါ
နောက်ဆုံးပြောချင်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်မှာ နုလုံးသား
တစ်ခုကိုပဲပိုင်တယ်။ အဲဒီနုလုံးသားတစ်ခုမှာလည်း လူတစ်

•—•—•—•—•

ယောက်အတွက်ပဲ နေရာရှိတယ်။ ငါ့နလုံးသားထဲမှာရှိနေတာ နှင်တစ်ယောက်တည်းပါ ဂယက်”

“ဘာ... ဘယ်လို”

“နင့်ကို ငါသိပ်ချစ်တယ်။ ငါ့နလုံးသားတွေ ကွဲတော့မယ် ဂယက်ရယ်”

“အရူး... နှင် အရူးပဲ။ ဘာကြောင့် လူတွေရှေ့မှာ အဲဒီလိုဖြေသလဲ။ နှင် လူလိမ်။ ငါ့ကို လိမ်တယ်”

“ချောင်းနားထောင်နေတဲ့ လူရှိနေတာကို သိသိချည်းနဲ့ ငါက နှင်ကိုချစ်ပါတယ်။ နှင်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲလို့ ဖြေရင် နှင်က ဘယ်လိုလုပ် ငါ့ကြောင့်အပြောခံရတဲ့ စက်ကွင်းက လွတ်မှာလဲ”

“အခုမှ ဘာကြောင့် ဒါတွေလာပြောနေတာလဲ”

ဟု သူမက သူ့ကိုစိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်တွင်...

“ဂယက်”

သူမပြန်လှည့်မကြည့်ပါ။

—•••••

အကယ်၍ သူ့ကိုပြန်လှည့်ကြည့်မိလိုက်ပါလျှင် အိုကျပျက်ယွင်းနေတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေကြောင့် စိတ်ပြန်လည်သွားမှာ ကြောက်လို့ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် မွန်းကြပ်နေသော စံစားချက်တို့ကို တင်ပြီး ကေသာ စောင့်နေရာသို့ တန်းပြီးလာခဲ့သည်တွင် “ဂယက်”

ဟူသောခေါ်သံနှင့်အတူ သူမနောက်မှ သူက ပြေးပြီးလိုက်လာကာ သူမကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းထားလိုက်ပါတော့၏။

တအံတော့ သူမမှင်တက်သွားရပါသည်။

သူက တစ်ချိန်က သူမသိပ်ချစ်ခဲ့ရသည့်ချစ်သူမဟုတ်လား။

သို့သော် သတိတစ်ခုနှင့် သူမက ရုန်းလိုက်မိ၏။

“ခဏလေးပါ။ ဒီလိုနေတာ နှင်နဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သလို နောက်ဆုံးအကြိမ်လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ခဏလေးပါ”

—•••••

ရပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုတွေ ပလုပျံ
အောင် ဆူဝေနေပါတယ်ဆိုတာ သူမကိုယ် သူမ အသိဆုံး
ပါပဲ။

သူမ အိပ်ထဲသို့ဝင်ဝင်ချင်းမှာပဲ ပထမဆုံး အမေ့ရဲ့
အကြည့်စူးစူးကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါသည်။

ဦးလေးက အမေ့ကိုပြောသွားပြီဆိုတာ သူမ ချက်
ချင်း သဘောပေါက်လိုက်ပါ၏။

“မင်း ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“အမေ့သိနှင့်ပြီးနေပါပြီ”

“မင်း အရှက်မရှိဘူးလား အရေထူမရဲ့... ဟမ်။

ဒီလောက် ဟိုဘက်ကနစ်ပြားမတန်အောင် ပြောတာ မင်း
အမှတ်မရှိဘူးလား။ မင်းလိုသမီးမျိုးမွေးခဲ့တဲ့ ငါ့ကိုက်ကိုက်မိ

သနားတယ်။ အလကား မိန်းမ၊ မင်းဘဝမှာ ဒီလောက်ပဲ
 တြိက်စရာယောက်ျားရှားသလား... ဟမ်။ ကောင်မ ပြော
 စမ်း။ ဒီလောက်ထိပဲ ရှားနေသလားလို့။ သမီးလေးတစ်
 ယောက် လှလှပပမွေးထားပါတယ်။ လူအများရှေ့ရင်ကော့
 ရမယ်မဆိုထားနဲ့ ပြောသမျှကို ခေါင်းငုံ့ပြီး ခံနေရတယ်။ မင်း
 အဲလောက်ထိပဲ ရွံ့ရသလားဟဲ့... ဟမ်။ ဟိုကောင်က မင်း
 ကို ဘာဆေးကျွေးထားသလဲ။ ငါ သေချင်တယ်နော်။ ငါ
 သေလိုက်ချင်တယ်။ မင်း အဲလောက်ထိပဲ နာမာရသလား
 ဟဲ့... နွားမရဲ့။ မင်းကို ဒီလောက်ပြောတာ မနာဘူးလား...
 ဟမ်။ ငါ့ကို ပြောစမ်း... ငါကတော့ ငါ့သမီး ငြိမ်သွားပါပြီ
 လေလို့ မှတ်ပြီး စိတ်အေးရမယ် မကြံသေးဘူး။ ထလာပြန်
 ပြီ။ ငါ့ကို ဒီထက်အပြောခံခိုင်းဦးမလို့လား။ မင်းက မိမဆုံးမ
 ဖေဆုံးမ အလေ့ကျစပါက်လားဟဲ့... ပြောစမ်း... အရေ
 ထူမရဲ့။ ငါ သေချင်တယ်နော်... ငါ သေသာသေလိုက်ချင်
 တယ်။

ဟုပြောကာ သူမကို တံမြတ်စည်းရိုးနဲ့မရှိက်ပါဘဲ

ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ အားပါးတရရှိနေသော အမေ
 ကြောင့် သူမရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါသည်။

သူမက တံမြတ်စည်းကိုကိုင်ကာ အမေကို ပေး
 တော့ အမေက သူမကိုမော့ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“ရိုက်ပါ အမေ။ တံမြတ်စည်းကိုသွားတဲ့ထိ ရိုက်
 လိုက်ပါ။ အမေမငိုပါနဲ့။ သမီးရင်ထဲ နာတယ်။ တံမြတ်စည်း
 ကျိုးသွားလို့ အားမရသေးရင် ဆံပင်ဆွဲပြီး ပါးကို လွှဲရိုက်
 လိုက်ပါ”

ဟု တစ်လုံးချင်းပြောနေခဲ့သော သူမမျက်ဝန်းမှာ
 လည်း မျက်ရည်တွေ ပြည့်အိုင်၍ပါပဲ။

“သမီးရင်ထဲမှာ နာတယ်။ သမီးကို ရိုက်ပါလား
 အမေ”

“မင်းကို ငါမွေးထားတာပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်စုတ်ပြတ်
 သွားအောင် ရိုက်မလဲ။ ဆိုဆုံးမတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ကို
 ကောင်းစေချင်လို့ပဲ။ ငါဆိုလို့ မင်းတို့မျက်နှာညှိုးသွားရင်
 တောင် ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိ နေရခက်သလဲဆို

တာ မင်း အမေဖြစ်ရတဲ့နေ့မှ သိမယ် လှိုင်းကယက်ရယ်”

“အမေ မငိုပါနဲ့။ ကျေးဇူးပြု၍ မငိုပါနဲ့။ သမီးရင်ထဲမှာ နာနေတယ်။ တော်တော်ကြီးနာနေတယ်။ အမေ မငိုပါနဲ့တော့။ ဒီတစ်ကြိမ်က တတယ်နောက်ဆုံးပါ။ သမီးကြောင့် အမေခေါင်းမောစေရမယ်လို့ သမီး ကတိပေးပါတယ်။ အမေ့ကို မျက်ရည်အများကြီးကျအောင် လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အတွက် အပျော်တွေနဲ့ ပြန်ကန်တော့ပါ့မယ် အမေရယ်။ သမီးကို ယုံပါ။ အမေ မငိုပါနဲ့တော့”

“လှိုင်းကယက် မင်းကောင်းကောင်းနေပါ။ ရွှေကနွားလားဖြောင့်ဖြောင့်သွားမှ နောက်နွားတစ်သိုက် ဖြောင့်ဖြောင့်လိုက်မှာပေါ့။ မင်းက ဒီမိသားစုရဲ့နွားလားပဲ။ မင်းက အကြီးဖြစ်လို့ လမ်းကို ကောင်းကောင်းလျှောက်ပေးပါ။ ငါ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်အေ”

“တကယ်ကို နောက်ဆုံးအကြိမ်ပါပဲ အမေ”

“အပျိုးတွေထဲမှာ အမြဲခေါင်းငုံ့ခံရတဲ့ ဝါကို ခေါင်းမောခွင့်တော့ ပြုပါဦးကွယ်”

“သည့်နောက်ပိုင်း သမီး အကောင်းဆုံးနေသွားပါ့မယ်လို့ ထပ်ပြီး ကတိပေးပါတယ် အမေ”

“ယုံပါတယ်။ ငါက မင်းဘာပြောပြောယုံပါတယ်။ ငါကအမေပဲ။ သားသမီးပြောတာ မယုံလို့ ဘာကိုယုံရမှာလဲ”

ဟု တုန်ယင်စွာပြောလိုက်သော အမေ့ရဲ့အသံက နားထဲမှတစ်ဆင့် သူမရဲ့နှလုံးသားထဲသို့ ပျံ့နှံ့သွားရပါသည်။

“လှိုင်းကယက်... ရော့”

ဟုဆိုပြီး နီလာက ပန်းစည်းတစ်စည်း ပေးလာ
သောကြောင့် သူမမှာ အံ့သြသွားရပါသည်။

“ဘာလဲ”

“ငါ့ရိပ်စားကွဲအပ်ကို ပေးတာ”

“နားလည်အောင်ပြောပါ”

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ။ နင့်ကို သိပ်ကြွေနေတဲ့
သြဝါဒပဲပေါ့”

“သြဝါဒက... ဟုတ်လား”

— ရှုမဝ —

“အင်း”

“ဘာအထိမ်းအမှတ်လဲ”

“ဒီနေ့ ရှင်မွေးနေ့ဆို”

“ဘုရားရေ”

သူမတောင်မေ့နေသည့် သူမရဲ့မွေးနေ့ကို သြဝါဒ
က သတိရှိနေလို့ သူမ ပို၍အံ့သြသွားရပါသည်။

“သူက ဒါကိုဘယ်လိုသိတာလဲ”

“သူ့မိတ်က အမြဲ နှင့်ဆီရောက်တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့
အခွင့်မရှိလို့တဲ့။ သူက အလုပ်များတဲ့လူလေ။ သိပ်မအား
ဘူး”

“သူက ဘာလုပ်တာလဲ။ ကျောင်းတက်နေတာပဲ
မဟုတ်ဘူးလား”

“အလုပ်ရှိတယ်။ အငယ်တန်းလေယာဉ်မှူးလေ”

“ဘုရားရေ... သူက”

“ရှင် အံ့သြသွားပြန်ပြီ”

“သူက ကျောင်းတက်...”

— ရှုမဝ —

“ပထမနှစ်ပဲပါ။ မေဂျာကျထားလို့ အပျင်းပြောလာရင်း နှင်နဲ့တွေ့ကြတာပဲ။ နှင် သတိမထားမိဘူးလား။ သူက ငါတို့ထက် အသက်ကြီးတယ်။ အဲတော့ နှင့်ထက်စီနီယာ ကျတယ်လေ”

“ဪ... ဒီလိုလား။ ငါက မသိပါဘူး။ ငါတို့နဲ့ အတူတူမှတ်လို့။ သူ့ကို ကျောင်းမှာတွေ့နေတာကိုး”

“သူ နှင့်ကိုအရမ်းကိုကြိုက်တာ သိလား”

“နှင့်ကို ရှေ့နေဘယ်လောက်ပေးထားလဲ”

“ရန်ကုန်မှာနေတုန်းကလည်း အမြဲပြောတယ်။ တစ်ယောက်အကြောင်း။ ဒါပေမဲ့ ငါက နှင်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားဘူး။ အခုမှ နှင့်တိုပန်းစည်းပို့ခိုင်းမှ လုံးလုံး သဘောပေါက်သွားတာ။ အမှန်က သူ့ကိုယ်တိုင်ပေးချင်တာ။ သူ တကယ်မအားလို့သာ။ ငါ့အစ်ကိုကို ပြန်ကြိုက်နော်။ သူက ချောတယ်။ ပြီးတော့ သိပ်ကိုချမ်းသာတယ်။ သားအမိနှင်ယောက်တည်းရှိတာ။ သူ့အမေမှာလည်း မိန်ဆိုင်ကြီးကို ဟီးလို့ပိုင်တာ။ ရန်ကုန်မှာလေ။ သူ့ကို ကြီးကြီး

က သိပ်ချစ်တာဟာ။ ကြားတာမဟုတ်ဘူးနော်။ အမှန်ပြောတာ။ နှင်နဲ့ဆို ငါက ကြီးကြီးကို ထောက်ခံပြောပေးဦးမှာ။ ဪ... ဒါနဲ့ ငါ ဒီမှာ ဖေ့မြန်နိုင်နဲ့တွေ့တယ်ဟာ။ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သူ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုပဲ။ မယုံနိုင်စရာဟယ်။ သူ့ရင်ထဲရောက်သွားတဲ့ကောင်မလေး ထင်တယ်နော်။ သိပ်မစွဲပါဘူး။ ရွတ်တ သာမန်ပဲ။ သာမန်ထက်တောင် ဆိုးချင်ချင်ပဲ။ ပုဝဝနဲ့၊ တင်၊ ရင်၊ မြေသလုံး အကုန်အကြီးစား ဆိုက်လွန်ကြီးပဲ။ ဖေ့မြန်နိုင်က ချောချောလေးနဲ့ မစာန်လိုက်တာ။ မင်္ဂလာပွဲက အဲလိုဆို သိပ်မလှဘူး။ အဟဲ... နှင်နဲ့ ငါ့အစ်ကိုနဲ့မှ”

“အယ်... ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“သူ နောက်ထပ်သုံးရက်နေရင် ဒီကိုပြန်ရောက်မယ်။ နှင့်ကို သူ ပရိုပိုင်းလုပ်တော့မယ် ထင်တယ်”

“ဟိုဟုန်းတည်းကလုပ်ပြီးပါပြီ။ ငါ မကြိုက်ချင်လို့ပါ”

“အဲ... ဝေဟ်ကုန်ပြီ”

“အတံ”

“နင် မငြင်းလိုက်ပါနဲ့တော့ဟာ။ ငါ့အစ်ကိုမှာ ဘာ ငြင်းစရာရှိလဲ။ အလုပ်လည်း ကောင်းကောင်းရှိတယ်။ အရပ်လည်း ရှည်ပြီး ချောတယ်။ မိဘကလည်း တောင့်တောင့်တင်းတင်းပဲ။ ပြီးတော့ တစ်ဦးတည်းသောသား။ ဒါကို ငြင်းရင် နင်က ဘယ်လိုလူမျိုးကို လက်ထပ်မှာလဲ”

“သံအမတ်လေ။ နင်ပဲ သံအမတ်နဲ့ ဖူးစာဆိုမယ် ဆို”

“အဟဲ... နောက်တာပါ”

“သိသားပဲ”

“ငါ့အစ်ကိုကို နင် ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲဆိုတာကို ငါ အရမ်းသိချင်တယ်”

“ငါ့ရည်းစားမထားချင်တော့ဘူး။ ရည်းစားထားရတာကို စိတ်ကုန်တယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ကြောင့် ငါ့အမေကို အပြောမခံစေချင်တော့ဘူး။ ငါ သနားတယ်။ သူ့မှာ လုပ်စားကိုင်စား၊ ငွေရေးကြေးရေး လုံးပန်းနေရတာနဲ့ပဲ ပင်ပန်းလှပြီ။

— ဂျွန်နာ —

အဖေကတစ်မျိုး၊ ငါက တစ်မျိုး၊ ငါ့မောင်တွေက တစ်မျိုးနဲ့။ အမေက စိတ်ပင်ပန်းလွန်းလို့ သာမန်ထက်အိုနေပြီ။ ငါ အမေကို ထောက်ပံ့ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး”

“ငါ့အစ်ကိုကို ယူလိုက်ပေါ့ဟာ။ ဒီလောက် ချမ်းသာနေတာ နှင့် ထောက်ပံ့လို့ရပြီ။ လေယာဉ်တောင် စီးရသေး”

“ဒီ... ဘူတာပဲဆိုက်ဆိုက်လာတယ်”

ဟု မျက်စောင်းကြိုးရွယ်ကာ ပြောပစ်မိပါ၏။

— ဂျွန်နာ —

“ကျွန်တော် လှိုင်းဂယက်နဲ့တွေ့ပါရစေခင်ဗျာ”

ဟုဆိုလာသဖြင့် မုန်ညင်းတွေကို ခရစေးနေသော သူမကို ကြည့်လိုက်စဉ် ရည်မှန်သန်ပြန်သော လူရွယ်က သူမကို နွေးထွေးစွာ ပြုံးပြနေခဲ့ပါ၏။

“ကျွန်တော်က နီလာရဲ့ဝမ်းကွဲမောင်နှမပါ”

“ဪ... နီလာတော့ မလာဘူးကွယ့်”

“ကျွန်တော် လှိုင်းဂယက်ဆီလာတာပါ”

“သမီး... ဂယက်... ဒီမှာ ဧည့်သည်”

ဟု ကောင်လေးရဲ့ရှုပ်လက္ခဏာက အေးဆေး

တည်ငြိမ်ပြီး ယဉ်ကျေးမှုရှိတာကြောင့် သမီးကို ခေါ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဒါ သူမဘဝမှာ ပထမဆုံးပါပဲ။

သူမအသံဆုံးတော့ လက်ခုစုတ်ကလေးနှင့် လှိုင်းဂယက်မှာ မီးဖိုချောင်မှ ပြေးထွက်လာပြီး သူ့ကို မြင်မြင်ခြင်းပင် အံ့သြလွန်း၍ ခြေစုံရပ်နေခဲ့ပါသည်။

သူက သူမကို ကြင်နာစွာပြောပြကာ ...

“နေကောင်းလား”

“အင်း”

“ခဏနော် ... ကျွန်မ ထမင်းအိုးနဲ့မို့”

ဟုဆိုပြီး မီးဖိုချောင်ထဲကို လစ်ခနဲပြေးဝင်သွားပြန်တော့ သူမမှာ အထုပ်ကြီးနှင့်ပင် ထိုအမျိုးသမီးကြီးရှေ့မှာ ကိုးရီးကားရား ကျန်ရစ်ခဲ့၍ ချော်လဲရောထိုင်ပင် မုန်ညင်းပင်တွေကို ဇလုံကြီးနှင့် ဆေးနေသော ထိုအမျိုးသမီးကြီးဘေး ဂုတ်တုတ်ထိုင်၍ အကျီလက်ကိုပင့်ကာ ဝိုင်းဆေးကူလိုက်၏။

“ရပါတယ်”

“ကျွန်တော် လုပ်ကုန်လို့ပါ”

ဟုပြောပြီး ရေခတ်ရန်ဟန်ပြင်နေသော ထိုအမျိုး
သမီးကြီးလက်ထဲမှ ဓလုံးကို ယူလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော် ဆွဲပေးမယ်”

ဟုဆိုကာ ရေကိုကူဆွဲပေးပြီး ဧလုံထဲသို့ ထည့်
ပေးလိုက်၏။

“ရပြီ လူငယ်၊ ဒီလောက်ပဲ”

ဟုဆိုတော့မှ သူက ဓလုံးကိုချကာ ထိုအမျိုးသမီး
ကြီး၏ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ မုန့်ညင်းပင်များကို ဆက်၍
ဆေးကုနေပြန်ပါသည်။

“မင်းရဲ့လက်က အလုပ်မလုပ်ဘူးဘူးထင်တယ်။

ရေကိုင်တော့ နီရဲနေပြီ”

“အလုပ်မလုပ်ဘဲ ကျွန်တော် ဘယ်လိုပိုက်ဆံသုံး
နိုင်မလဲ။ ကျွန်တော်က အလုပ်လုပ်ရင် လက်အိတ်စွပ်ထား
တယ်”

“ဘာအလုပ်လဲ”

“မြေပြင်ပေါ်မှာဆို မေမေ့ကို ကျပြီးတရင်းပြုစုပေး
တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာတော့ လက်အိတ်မသုံးဘူး။ ကျွန်တော့်
ရဲကိုယ်ပိုင်အလုပ်က လေယာဉ်မောင်းတယ်လေ”

“ဪ... လေယာဉ်မှူးကိုး”

“အငယ်တန်းပါ”

“ဒီလောက်ငယ်သေးတာကိုး။ ဒီလောက်ပဲရှိမှာ
ပေါ့။ လစာလည်းကောင်းမှာနော်”

“ဒါပေမဲ့ ခုတော့ နှစ်လစာပြောင်သွားပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟုဆိုတော့ သူကဘေးနားချထားသော အထုပ်ကို
ပြကာ...

“နီလာပြောပြလို့ ဒီအိတ်ကို ရင်းနှီးနေပါတယ်။
ဈေးလှိုင်း၊ နေလှိုင်းနဲ့ လေလှိုင်းဖို့ ဝယ်လာတာ။ ပြီးတော့
အန်တီနဲ့ဦးလေးဖို့ရော”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့”

“မငြင်းပါနဲ့ အန်တီ။ ကျွန်တော်က ဝေတနာနဲ့ပါ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်က လှိုင်းကယက်ကို ကြိုက်နေတာ
ကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေက ပိုးကြေးပန်းကြေးမဟုတ်ပါဘူး။
ကျွန်တော်ဝယ်ပေးချင်လို့ပါ။ ဒါကြောင့် ဒါတွေယူပြီးရင် ဗိတ်
ထဲမှာ ဘာမှမထားပါနဲ့။ လက်မခံရင်လည်း ဒီပစ္စည်းက ဆိုင်
မှာ ပြန်သွင်းလို့မရဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း သုံးလို့
မရဘူး။

“နောက်ဝယ်မလာပါနဲ့ကွယ်”

“ဪ... အဓိကကို မေ့နေတယ်။ ကျွန်တော့်
နာမည်က ဩဝါဒပါ။ ဇာတိက ရန်ကုန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မေမေက
တော့ မြစ်ကြီးနားသူလေ”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“ဖေဖေတော့မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် ရှစ်တန်း
နှစ်မှာပဲ ဆုံးသွားတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့မေမေက နှစ်ယောက်
တည်းသော မိသားစုပေါ့။ မေမေက ရတနာဆိုင်ခွင့်ထားပါ
တယ်။ ကျွန်တော့်အကြောင်းတော့ ဒါ အကုန်ပါပဲ။ ကျွန်
တော်က လှိုင်းကယက်ကို ကြိုက်ရင် အန်တီခွင့်ပြုမှာလား”

“ဟမ်”

“ဒီလိုပါ... ကျွန်တော် လှိုင်းကယက်ကို... ဟို...
အဲ... လက်ထပ်ချင်နေတယ်”

“ဘာ”

“ရှတ်စာရတ်ကြီး အစိမ်းသက်သက် အဲဒီလိုပြောရ
လို့ တကယ်ပဲ အားနာပါတယ်။ အဲဒီလိုမပြောသင့်သေးမှန်း
လည်း သိပေမယ့် ကျွန်တော်က အချိန်ဆင်းရဲလို့ပါ”

“အချိန်ဆင်းရဲတယ်ဆိုလည်း မင်း လူမှားနေပြီ
ကွယ်။ ဒီကိစ္စက သမီးကိုပဲ ပြောရမှာပါ”

“ဈာ”

“သဘောတူတယ်ပဲထားဦး။ ကာယကံရှင်ဆန္ဒမပါ
ရင် အဲဒီဘဝဟာ ပျော်စရာမှ မကောင်းတာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ကျွန်တော့်ကို မငြင်းပေးလို့ပါ”

ဟုဆိုသောသူကို ပြုံးပြလာတဲ့ ထိုအမျိုးက သူ

နလုံးသားထဲထိ ရောက်ရှိသွားရပါသည်။

“အန်တီနဲ့ရေစက်ရှိလို့နဲ့တူတယ်။ ဓဏလေးနဲ့ပဲ ရင်းနှီးသွားသလို နွေးနွေးထွေးထွေးခံစားရတယ်”

“အန်တီလည်း မင်းကို ခင်မင်မိပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော်က လူတွေနဲ့ သိပ်ပြီးရင်းရင်းနှီးနှီးနေလေ့ မရှိပေမဲ့ ခုတော့ ရင်ထဲမှာ နွေးနေလို့ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေပါရစေ”

ဟု သူက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပင် ခွင့်တောင်းလိုက်တော့ မီးဖိုခန်းထဲမှ လက်စုလေးကိုင်ကာ ထွက်လာသော လှိုင်းဂယက်မှာ ပြုံးပြီး စကားပြောနေကြသော အမေနှင့် သူကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားလိုက်ရပါ၏။

“မစိတ်ဘဲလာတဲ့ဧည့်သည်မို့ ဧည့်ခံစရာ ဘာမှ ကြိုမရှိထားဘူး”

ဟု သူမက အေးစက်စက်ပြောလိုက်ပေမယ့် သူက သူမကို နွေးထွေးစွာကြည့်ကာ ...

“စားရင်ရင် ဆိုင်ကိုသွားမှာပေါ့”

ဟု တိုတိုလေးသာပြောကာ ...

“ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်။ ရောက်တာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ ပြန်ဖို့ သင့်ပြီ”

ဟုဆိုကာ အမျိုးသမီးကြီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လှိုင်းဂယက်ကို ကြည့်ကာ ...

“မနက်ဖြန်တော့ ပြန်လာခဲ့ပါဦးမယ်။ အဲဒီအခါကျရင် ကိုယ်နဲ့အတူ အပြင်မှာ တစ်ခုခုလိုက်စားနိုင်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုပါတယ်”

ဟုသာ သွေးအေးအေးလေးကို အပြန်လေးစွက်၍ ပြောကာ သွားလိုက်တော့ မုန့်ညင်းတွေကို ဆားနှင့်ရောစေ့နေသော အမေက ...

“ကောင်လေးက မဆိုးဘူးပဲ။ ဂါရဝတရားလည်း ရှိတယ်။ စိတ်ဓာတ်လည်း အဆင့်ရှိတယ်။ သိမ်မွေ့တယ်”

“တခြားလူကို ချီးကျူးတာ ဒါ ပထမဆုံးကြားဖူးတာပဲ”

“လေယာဉ်မှူးတဲ့။ အလုပ်အကိုင်က မဆိုးဘူး။”

မိဘလည်း အခြေအနေရှိတယ်။ သူ ညာပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ့မျက်လုံးကတစ်ဆင့် သိပါတယ်။ သူ အသံတွေက မောက်မာမော်ကြားတတ်တဲ့အသံ မဟုတ်ဘူး။

“ဘာဆေးတွေ ကျွေးသွားတယ် မသိဘူး။ ဩဝါဒ က သိပ်တော်တာပဲ။ တစ်နာရီလောက်နဲ့ အမေ့ကို ဖမ်းစား နိုင်တယ်”

“သူလိုလူမျိုးနဲ့ဆို ငါ မင်းကို ကောင်းကောင်း စိတ်ချနိုင်ပြီ”

ဟုအမေက ခပ်တည်တည်နှင့်ဆိုတော့ သူမက ပြုံးမိလိုက်ပါသည်။

“ဟင်... ဒါက ဘာအထုပ်လဲ။ ဩဝါဒ မေ့ကျန်ခဲ့ တာလား”

“သူက အဲလို ပေါ့တီးပေါ့ဆလူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ့အသံကြားရုံနဲ့ မသိဘူးလား”

“သိပ်တော်တဲ့ ဩဝါဒပါလား”

ဟု အမေ့ကို ရွတ်နောက်နောက်လေးပြောပြီး

အထုပ်ကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“ဟင်... ယောက်ျားလေးဝတ်တွေ”

“ညည်းမောင်တွေအတွက်တဲ့”

“သူက... ! ဟင်... ဒီမှာလည်း ကိတ်မုန့်တွေ။

ပြီးတော့ တဘက်...”

“ငါ့ဖို့နေမှာပေါ့။ ငါ့အရွယ်က ဘုရားသွားတဲ့အရွယ် ပဲ”

“ဟင်... ဒါက မိနပ်ကြီး”

“ညည်းအဖေဖို့နေမှာပေါ့”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမရင်ထဲသို့ ဘယ်တုန်းကမှ မရဖူး သည့် ကြည်နူးမှုက ဆွတ်ပျံ့လာခဲ့ရပါသည်။ ထိုကြည်နူးတဲ့ စိတ်ကြောင့်ပဲ နှုတ်ခမ်းလေးချွန်ကာ...

“ဩဝါဒက သမီးကို ကြိုက်တာလား၊ အိမ်သား တွေကို ကြိုက်တာလား မသိဘူး။ အားလုံးအတွက်ပါပြီး သမီးဖို့တော့ မပါဘူး”

“ပိုးကြေးပန်းကြေး မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

တော်တော်ပညာရှိဆန်တဲ့ အပြုအမူလေးပဲ။ သူ့မိခင်က
တော်လိုက်တာ။ ဒီလိုသားမျိုးရအောင် ပျိုးထောင်နိုင်တယ်။
ငါ့သားတွေကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ရ
မယ်”

“အခုအရွယ်ရောက်နေတာက သမီးပေါ့နော်”

“သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါတဲ့ ညည်းက ရောက်လာ
တဲ့ သျှောင်ကောင်းကောင်းသာ မလွတ်စေနဲ့”

“သမီးက ဒီလောက်လွယ်ရအောင် ဟင်းရွက်
ကန်စွန်းလား”

“ဒါလေးသိတာ ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ”

ဟု အနည်းငယ်ပျော်နေပုံရသည့် အမေက ပြော
လျှင် သူမလည်း ပျော်ရပါ၏။

သူမကို အပြင်မကစေါ်ပါရစေဟု အမေ့ထံ
တလေးတစား ခွင့်ပန်နေသည့် သူ့ကို သူမစိတ်ထဲ လေးစား
သွားမိပါသည်။

သူ့လို အလုပ်အကိုင်ရှိ သူဌေးသားက အမေ့ကို
ရလိုလေးစားပေးတဲ့အတွက် သူမရင်ထဲ ကြည်နူးမိတာက
အတိုင်းမသိ ဖြစ်ရပါသည်။ အမေကလည်း သူမထက်
မလျော့တဲ့ ကြည်နူးမှုမျိုးဖြစ်နေလိမ့်မည်ဆိုတာ သူမရင်ထဲ
က အလိုလို သိနေရပါ၏။

သူက သူမကို ကမ်းဘေးက စားသောက်ဆိုင်ကြီး

တစ်ခုဆီခေါ်လာပြီး စားပွဲပေါ်တွင် ပြည့်လုံနေသော စားစရာ တို့နှင့် ဧည့်ခံပါသည်။

“ဒီလောက်များတာကို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တည်း ဘယ်လို ကုန်မှာလဲ”

“မနေ့ကတည်းက ကြိုမှာထားတာ။ ခမ်းခမ်းနားနား ဖြစ်ချင်လို့”

“ခမ်းခမ်းနားနား”

“ရင်ထဲက ဆန္ဒမှန်ကို ထုတ်ဖော်ပြောတော့မယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ အဲဒီလို ခမ်းခမ်းနားနားလုပ် လေ့ရှိတယ်။ ဥပမာ ကိုယ် အမှန်တကယ်တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးရတဲ့လူအတွက်ဆိုရင်ပေါ့”

“အကယ်၍ ကျွန်မ မလိုက်လာခဲ့ဘူးဆိုရင်ရော”

“အခုလိုက်လာဖြစ်သွားပြီပဲ”

“ရှင်က သိပ်သေချာတာပဲ”

“မသေချာသေးပါဘူး။ သေချာအောင် ကြိုးစားနေ တာပါ။ အကယ်၍ မင်းသာသေချာမှုတစ်ခုပေးခဲ့မယ်ဆို

ကိုယ် လုံးဝ သေချာသွားလိမ့်မယ်”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ကိုယ် . . . မင်းကို လက်ထပ်ချင်တယ် လို့၊ ဂယက်”

“အဆင့်ကျော်သွားတယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

“လေးလေးနက်နက်ပြောလိုက်တာပါ။ ယောက်ျား တစ်ယောက်ဟာ ချစ်တယ်လို့ ပြောတိုင်းလည်း အဲဒီမိန်းက လေးကို လက်ထပ်ဖို့ မသေချာဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဟာ ချစ်တယ်လို့ မိန်းကလေးအယောက်တစ်ရာကို ပြော နိုင်ပေမယ့် လက်ထပ်မယ်လို့တော့ တစ်ယောက်တည်းကို ပဲ ပြောနိုင်တယ်”

“ကျွန်မ . . . ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ”

“ဒါ . . . ခေးသင့်ပါတယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဇွတ်မယုံကြည်တဲ့မိန်းကလေးကို ကိုယ် အထင်ကြီးတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ့်ပါလို့ ကိုယ် မပြောပါဘူး။ မင်း ယုံကြည်လာ အောင်တော့ ကိုယ် ကြိုးစားလိမ့်မယ်။ ကြိုးစားပြမှာ မဟုတ်

ဘူး၊ ကြီးစားမှာပါ”

“ရှင့်ကို ကျွန်မ အံ့သြတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ကျွန်မကို ရှင် အရင်ကကြိုက်တယ်။ သိပ်ကို လိုက်နေတယ်။ ပြီးတော့ ငြုန်းစားကြီးပျောက်သွားတယ်။ အကြာကြီးပဲ။ နောက်တော့ ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး ကျွန်မဘဝ ထဲ ပွေ့ပြန်ရော၊ လျှပ်စီးလိုပဲ”

“ကိုယ့်ကို အဲလောက်ထိ သတိရှိပေးတဲ့အတွက် ကိုယ် ပျော်နေပါတယ်”

“တမင်တကာ သတိရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ အမှတ် တမဲ့ပါ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အနည်းဆုံးတော့ မင်းရဲ့ memoryထဲမှာ ကိုယ် ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိခွင့်ရလိုက်တာပဲ”

“ရှင် ကျွန်မ အိပ်ကို အမြဲမလာပါနဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင် အမြင်မကောင်းဘူး”

“အဲဒီစည်းကမ်းကိုတော့ ကိုယ်မလိုက်နာနိုင်ဘူး။

လိုက်နာမိရင် ကိုယ် ငိုရလိမ့်မယ်။ ကိုယ် မင်းကို ခဏခဏ တွေ့ချင်တယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“သေလိုက်ပါလား”

“မင်းကို လက်ထပ်ချင်သေးတယ်လေ။ ဘယ်လို သေလို့ရသေးမလဲ”

“ရှင် ခဏခဏ ဒီလိုပြောနေတာ။ ဒီစကားက ရှင် ပါးစပ်မှာ ပေါ့လှရည်လား”

ဟု သူမကဆိုတော့ သူက အကျီအိတ်ထဲမှတစ်ခုခုကို နှိုက်ကာ သူမမြင်သာအောင် ပြလာတော့ အသည်းပဲ့ ဘူးသေးသေးလေးဖြစ်ပါ၏။

အထဲမှ ပစ္စည်းကို ခန့်မှန်းမိသွားခြင်းနှင့်အတူ သူမ ရင်ခုန်သွားရပါ၏။

“ကိုယ့်နှလုံးသားလို့ မှတ်ယူပေးပါ”

ဟုဆိုပြီး သူမရဲ့လက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆုပ်ကိုင် ကာ...

“လက်ခံပေးပါ... ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်။

လက်ထပ်ချင်တယ်”

ဟုဆိုကာ သူမဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်
ပါသည်။

သူ့အပြုအမူအတွက် သူမရင်ခုန်သွားရပါသည်။
ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဒီလိုပုံမျိုးနှင့် လက်ထပ်ခွင့်
တောင်းလာလိမ့်မယ်လို့ သူမ ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်
ထားခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပါ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်က ထိုသို့ပုံမျိုးနှင့် လက်ထပ်
ခွင့်ကို လေးလေးနက်နက် တောင်းခံနေပါလျှင် မတုန်
မလှုပ်ခဲ့ပါဘူးဟု ပြောတဲ့ မိန်းကလေးက ညာတာပါပဲ။

“ကိုယ့်ကို လက်ခံပေးပါ လှိုင်းဂယ်က”

“ရှင် သိပ်တော်တယ် ... ဩဝါဒ ... ရှင် ကျွန်မ
ကို ရင်ခုန်အောင်လှုပ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ်
မဟုတ်ဘူး။ ဒါက ဒုတိယအကြိမ်ပါ”

“ဘယ်နှကြိမ်မြောက်ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ဟာ နောက်ဆုံး
လူဖြစ်တယ်ဆိုရင်ပဲ လုံလောက်ပါပြီ။ မင်းရဲ့ အတိတ်ကို

ကိုယ် မသိချင်ဘူး။ ကိုယ့်လက်ကိုဆွဲပြီး အနာဂတ်ကို လိုက်
လာမယ့်မင်းရဲ့ခြေလှမ်းတွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်”

“ရှင်ဟာ ထူးခြားတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ”

“ကိုယ် ... ထရမှာလား။ ဒီအတိုင်းနေရမှာလား”

ဟုဆိုတော့ သူမက သူမရဲ့ဘယ်ဘက်လက်ကို
သူထံလှမ်းပေးလိုက်သည်တွင် သူက ပြုံးကာ ဘူးထဲမှ
လက်စွပ်တိုယူကာ သူမရဲ့လက်သူကြွယ်တွင် ဝတ်ဆင်ပေး
လိုက်သည်။

သူကတော့ ဒါ ပထမဆုံးဖြစ်နိုင်ပေမယ့် သူမ
အတွက်တော့ ဒုတိယအကြိမ်ပါပဲ။ နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်ပါ
စေလို့လည်း ရင်ထဲက တိတ်တဆိတ်ဆုတောင်းမိပါသေး၏။

“ကိုယ် ... မင်းရဲ့လက်ကို တစ်ခါလောက် နမ်းချင်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်မှာစိုးလို့ ကိုယ့်စိတ်
ကို ထိန်းချုပ်ထားပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ”

“ဒီစကားက တကယ်လား”

“ကျွန်မက လိမ်ပြောရမှာလား”

“သိပ်မြန်တယ်ဆိုပေမယ့် ဒီလိုအချိန်က ရောက်လာမှာပဲ။ အဲတော့ အချိန်ဆင်းရဲတဲ့ကိုယ်က မပြောင်းလဲတော့မှဲစိတ်အတိုင်းပဲဆိုတော့ ကွေ့ပတ်မနေတော့ဘဲ တည့်တည့်ပဲ ပြောချင်တယ်။ ကိုယ် မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ မင်းကို ဘယ်နေ့လက်ထပ်ရမလဲ”

“အဲဒါ လူကြီးတွေရွေးချယ်ရမယ့်အတိုင်းလေ”

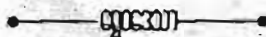
“မင်း သဘောတူတယ်ပေါ့”

“သဘောမတူဘဲ ဒီလက်စွပ်ကို လက်ခံပါမလား။ ရှင် သိထားပါ။ ကျွန်မက မချစ်တဲ့လူကို လက်ထပ်ခဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ။ အဲဒီလို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပြောပေးတဲ့အတွက် တကယ်ကို ချစ်ပါတယ်။ ကိုယ် အမြန်ဆုံးစီစဉ်လိုက်တော့မယ်နော်”

“ရှင့်အမေက သဘောတူရဲ့လား”

“မေမေက အဲလောက်သဘောထား မသေးပါဘူး။

မင်းကို လက်ထပ်ခွင့်မတောင်းခင်တည်းက မေမေက မင်းကို ကိုယ့်စကားတွေနဲ့တင် ရင်းနှီးနေပြီ။ မေမေက အံ့သြနေသေးတာ။ နှစ်တွေ အများကြီးထိ မင်းက ကိုယ့်ကို ဖမ်းတားထားနိုင်လို့လေ။ ဒီလက်စွပ်က မေမေကိုယ်တိုင်ပေးခဲ့တာပဲ”

“ဟင်”

“အံ့သြသွားလား။ ဒီထက် အံ့သြရဦးမယ်။ မေမေက မင်းကိုမြင်ဖူးတယ်လေ”

“ဟင်”

“မင်း စက်ဘီးလေးနဲ့သွားနေတုန်း သားစကောင်မလေးဆိုပြီး ပိုးပြထားတာ”

“ပိုင်လိုက်တာ။ အဲတော့ ရှင့်မေမေက ဘာပြောလဲ”

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . မေမေက ချစ်စရာလေးပါလို့ မှတ်ချက်ချတယ်”

ဟု ပြောလာချိန်မှာတော့ သူမရင်ထဲ အတိုင်းမသွေ ဝမ်းသာသွားရပါသည်။

တစ်ချိန်က အငြင်းပယ်ခံခဲ့ရဖူးတဲ့ သူမကို ခုလို
ကြိုဆိုသူရှိနေခဲ့သည့်အဖြစ်ကို သူမ မျက်ရည်ဝဲလှမတတ်
ကြည်နူးရပါသည်။

သူမရင်ထဲ ကြည်နူးခြင်းတို့က လျှံတက်လာ၍
ဩဝါဒရဲ့လက်ကို ဆုပ်တိုင်မိသွားသည်ထိ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသော မင်္ဂလာဖိတ်စာနှင့်
ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသော မင်္ဂလာခန်းမကြီးတွင် လူတွေက
စည်တားလျှက်ရှိပါသည်။

ထိုအထဲတွင် အပြုံးနိုင်ဆုံး၊ လာသမျှ ဧည့်သည်
တွေကို မလွတ်တမ်း ဧည့်ခံပြောဆိုနိုင်ဆုံးလူမှာ သူမရဲ့မိခင်
ပဲ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

မိခင်က ထိုသို့ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ဧည့်ပရိသတ်
တွေကို ဧည့်ခံနေတာကို ကြည့်ပြီး သူမရင်ထဲ မျက်ရည်ဝဲ
လှမတတ် ကြည်နူးရပါသည်။

သူမကြောင့် ငိုခဲ့ရတဲ့အမေက ခုတော့ သူမ
ကြောင့် လူပုံအလယ်မှာ ဝံ့ကြားနေခဲ့ရလို့လေ။ ထပ်ပြီး
ကြည်နူးစရာကောင်းတာက သိပ်သဘောထားပြည့်ဝသော
ယောက္ခမကြောင့်ပါပဲ။

အမေ့ကို ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာပြောဆိုဆက်ဆံပေး
သော ယောက္ခမကြီးကို သူမတစ်သက်တွင် မိခင်ရင်းတမျှ
ရှိသေးပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိနေပါသည်။

အခုတော့ သတို့သားရဲ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို
တွဲမိုထားရတဲ့ သူမက လူပုံအလယ်မှာ ရဲဝံ့တက်ကြွ၍ပါပဲ။

သတို့သားရဲ့ လက်မောင်းတစ်ဖက်က သူမကို
အံ့လောက်ထိ ကြည်နူးစေပြီး သတ္တိတွေပေးလိမ့်မယ်လို့
ထင်မထားခဲ့တာ အမှန်ပါ။

အခုတော့ သတို့သားရဲ့ လက်မောင်းကိုတွဲမိုပြီး
လာသမျှ ဧည့်ပရိသတ်တွေကို ဧည့်ခံရသည်တို့ပင် သူမ
ပျော်ရွှင်နေရပါသည်။

သူမရဲ့သတို့သားက သူမကို ကြင်နာစွာကြည့်လာ

သည်ကိုလည်း သူမက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလေး ပြုံးနေတတ်
ပါပြီ။

ထိုအချိန်မှာ မင်္ဂလာခန်းမထဲ ဝင်လာသော စုံတွဲ
က သူမတို့ထံ တည့်တည့်လျှောက်လာပြီး...

“နင် သိပ်လှတယ် ကသက်”

ဟုမပြီး နှုတ်ဆက်လာ၍ သူမက အပြုံးမပျက်ပင်။

“Thank you ဖေပြန်နိုင်း”

ဟုသာပြောပြီး ပြုံးနေသော သူမရဲ့သတို့သားကို
မော့ကြည့်ကာ...

“ကို... သူက ဖေပြန်နိုင်းတဲ့ ဖေပြန်နိုင်း... ငါ့ရဲ့
သတို့သား ဩဝါဒပဲ”

ဟု သူမက မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လျှင် လက်ဆွဲ
နှုတ်ဆက်လိုက်သူနှစ်ယောက်က သူမရဲ့ချစ်သူတွေတဲ့
လေ။

ထိုအချိန်မှာ သူမရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားနေရမလဲ...
သူမ ဘယ်သူ့ကို အချစ်ဆုံးလဲ။

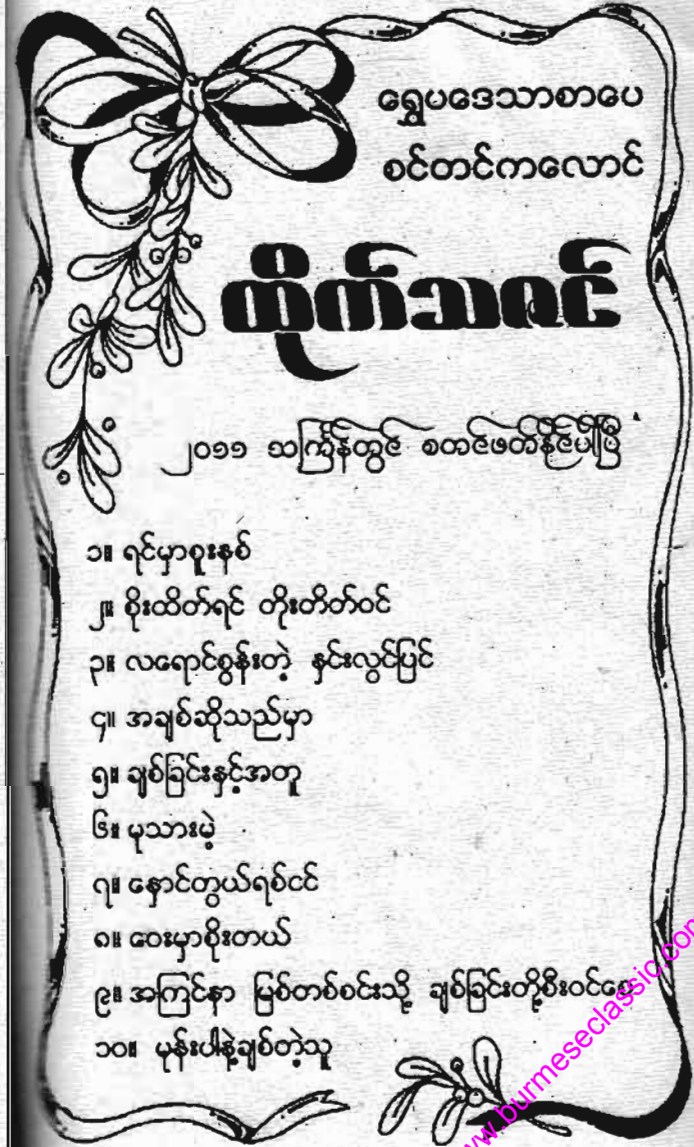
၂၈၄

မယ်ခိုင်

ရင်ဘတ်တစ်ခုဟာ လူတစ်ယောက်တည်း ဆန့်
တယ်ဆိုရင် သူမရင်ထဲကတစ်ယောက်က ဘယ်သူဖြစ်
နေပါလဲ။

ရထားတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ . . .

မယ်ခိုင်

ရွှေပဒေသာစာပေ
စင်တင်ကလောင်

ထိုက်သရင်

၂၀၁၁ ဆုကြိမ်တွင် စတင်ဖတ်နိုင်ပါပြီ

- ၁။ ရင်မှာစူးနပ်
- ၂။ စိုးထိတ်ရင် တိုးတိတ်ဝင်
- ၃။ လရောင်စွန်းတဲ့ နှင်းလွင်ပြင်
- ၄။ အချစ်ဆိုသည်မှာ
- ၅။ ချစ်ခြင်းနှင့်အတူ
- ၆။ မုသားပဲ့
- ၇။ နှောင်တွယ်ရင်ငင်
- ၈။ ဘေးမှာစိုးတယ်
- ၉။ အကြင်နာ မြစ်တစ်ဝင်းသို့ ချစ်ခြင်းတို့စီးဝင်စေ
- ၁၀။ မုန်းပါနဲ့ချစ်တဲ့သူ